

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

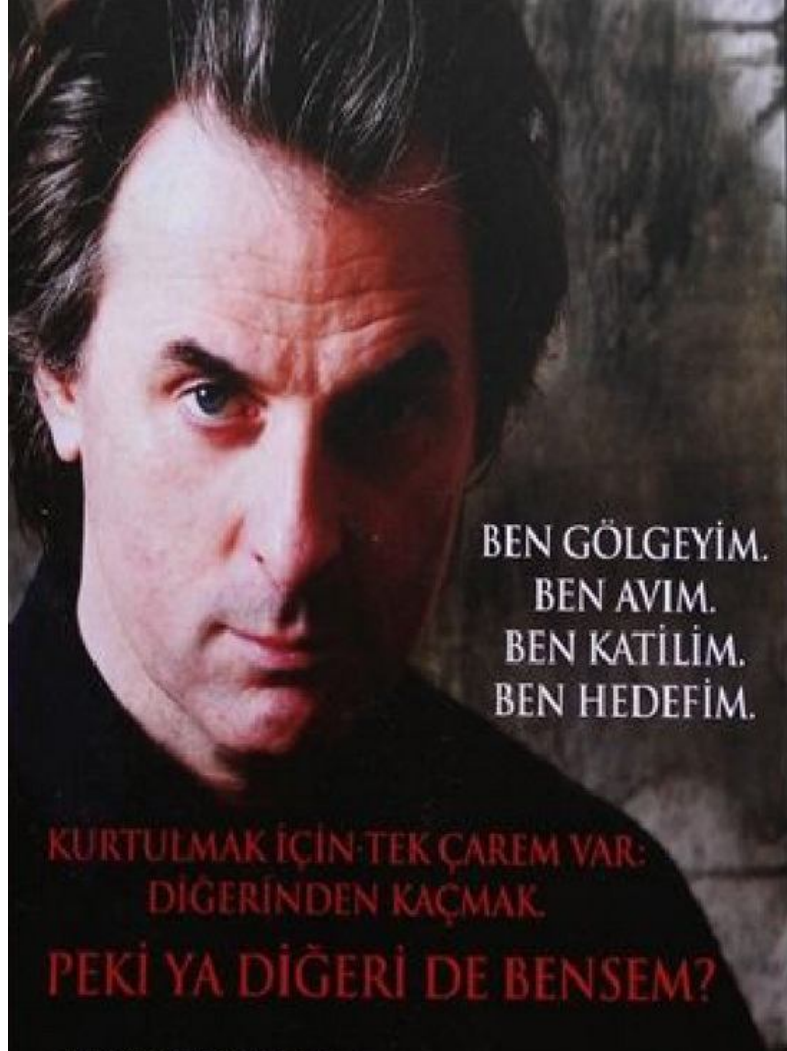
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BEN GÖLGEYİM.
BEN AVIM.
BEN KATİLİM.
BEN HEDEFİM.

KURTULMAK İÇİN TEK ÇAREM VAR:
DİĞERİNDEN KAÇMAK.
PEKİ YA DİĞERİ DE BENSEM?

JEAN-CHRISTOPHE,
GRANGÉ

1961'de Fransa'da doğdu. Çeşitli haber ajansları ve gazeteler için çalıştı. *Paris-Magazine* için bilimsel röportajlar hazırladı. Bütün dünyada ve Türkiye'de aylarca çok satanlar listesinden inmeyen *Kızıl Nehirler*, *Taş Meclisi*, *Leyleklerin Uçuşu*, *Kurtlar İmparatorluğu*, *Siyah Kan*, *Şeytan Yemini*, *Koloni* ve *Ölü Ruhlar Ormanı* adlı kitapları Doğan Kitap tarafından yayımlandı.

ISBN 978-605-09-0714-8

9 786050 907148

seri/ilk no: 31940

dogankitap.com.tr

33 TL

DK
DOĞAN
KİTAP

JEAN-CHRISTOPHE,
GRANGÉ
SİSLE GELEN
YOLCU

JEAN-CHRISTOPHE,
GRANGÉ

SİSLE GELEN
YOLCU

DK

Çeviren: Tansu Göktepe

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN
DİĞER KİTAPLARI

Kazıl Nehirler
Taş Meclisi
Leyleklerin Uçuşu
Kurtlar İmparatorluğu
Siyah Kan
Şeytan Yemini
Koloni
Ölü Ruhlar Ormanı

Sisle Gelen Yolcu

Jean-Christophe Grangé

www.kitapfan.com
Sethra

SİSLE GELEN YOLCU

Orijinal adı: Le Passager

© Editions Albin Michel-Paris, 2011

Yazan: Jean-Christophe Grangé

Fransızca aslından çeviren: Tankut Gökçe

Türkçe yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

1. baskı / Haziran 2012 / ISBN 978-605-09-0714-8

Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı: Yavuz Korkut

Baskı: Mega Basım, Baha İş Merkezi, A Blok

Haramidere / Avcılar - İSTANBUL

Tel. (212) 422 44 45

Sertifika no: 12026

Çeviren: Tankut Gökçe

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 1 Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

DK DOĞAN
KİTAP

I

www.kitapfan.com

Mathias Freire

Sethra

Zil sesi şuuruna kızgın bir iğne gibi saplandı.

Rüyasında güneşte parlayan bir duvar görüyordu. Beyaz duvar boyunca gölgesini takip ederek yürüyordu. Duvarın ne başlangıcı ne de sonu vardı. Duvar evrendi. Pürüzsüz, göz kamaştırıcı, kayıtsız...

Yeniden zil sesi.

Gözlerini açtı. Yanı başındaki kuvars çalar saatin ışıklı rakamlarını gördü. 04.02. Dirseğinin üzerinde doğruldu. El yordanuyla ahizeyi aradı. Eli boşlukta dolaştı. Dinlenme odasında olduğunu hatırladı. Önlüğünün ceplerini yokladı, cep telefonunu buldu. Ekrana baktı. Numarayı tanımiyordu. Açtı, ancak cevap vermedi.

Karanlık odaya bir ses yayıldı:

– Doktor Freire?

Cevap vermedi.

– Siz Doktor Mathias Freire misiniz, nöbetçi psikiyatr?

Ses çok uzaktan gelir gibiydi. Hâlâ rüyada olmalıydı. Duvar, beyaz ışık, gölge...

– Benim, dedi sonunda.

– Ben Doktor Fillon. Saint-Jean Belcier semtindeki nöbetçi doktorum.

– Neden beni bu numaradan aradınız?

– Bana bu numarayı verdiler. Sizi rahatsız etmiyorum ya?

Gözleri karanlığa alışıyordu. Negatoskop. Metal çalışma masası. İki kez kilitlenmiş ilaç dolabı. Dinlenme odası, ışıkları söndürülmüş bir muayene odasından başka bir şey değildi. Mathias Freire hasta muayene yatağında uyuyordu.

– Neler oluyor? diye homurdandı doğrulurken.

Saint-Jean Garı'nda tuhaf bir olay. Gece bekçileri gece yarısı

civarında bir adanı suçüstü yakalamış. Demiryolundaki bir yağlama istasyonuna gizlenmiş bir serseri.

Doktorun gergin bir hali vardı. Freire yeniden çalar saate baktı: 04.05.

- Onu revire götürmüşler, sonra Capucins Meydanı Karakolu'na haber vermişler. Polisler de gelip onu almışlar. Beni çağırdılar. Onu karakolda muayene ettim.

- Yaralı mı?

- Hayır. Ama hafızasını kaybetmiş. Bu çok şaşırtıcı.

Freire esnedi:

- Öyle davranıyor olmasın?

- Uzman sizziniz. Ama sanmıyorum, hayır. Sanki tümüyle... başka yerde. Ya da daha çok hiçbir yerde.

- Polisler beni arayacak mı?

- Hayır. Suçla Mücadele Şubesi'nden bir ekip, adamı size getiriyor.

- Teşekkür ederim, dedi alaycı bir ses tonuyla.

- Ben şaka yapmıyorum. Ona yardım edebilirsiniz. Bundan eminim.

- Rapor yazdırız mı?

- Beraberinde getiriyor. İyi şanslar.

Adam konuşmayı bir an önce bitirmesi gerekiyormuş gibi telefonu kapattı. Freire bir süre kımıldamadan durdu. Adamın sesi karanlığın içinde kulak zarını hâlâ bir burgu gibi deliyordu. Hiç kuşku yok ki bu gece onun gecesi değildi. Şenlik saat 21.00'de başlamıştı. SB'de, yani Suçlular Bölümü'nde yatan bir hasta odasına pislemiş ve bir hastabakıcının bileğini kırmadan önce dışkı-sını yemişti. Otuz dakika sonra, batı bölümündeki bir şizofren linyum parçalarıyla damarlarını kesmişti. Freire ilk müdahaleyi yaptıktan sonra onu Pellegrin Üniversite Hastanesi'ne nakletmişti. Aynı esnada Bağımlılar Bölümü'nde yatan bir adam epilepsi krizine girmişti. Freire yanına vardığında herif çoktan dilini ısırıştı. Ağzının içi köpürmüş kanla doluydu. Çırpınmalarının önüne geçmek için büyük çaba sarf etmişlerdi. Mücadele sırasında adam Freire'in cep telefonunu araklamıştı. Psikiyatr, adamın sımsıkı kapattığı parmaklarını açabilmek ve kandan yapış yapış olmuş telefonunu alabilmek için hastanın kendinden geçmesini beklemek zorunda kalmıştı.

Saat 03.30'da nihayet yeniden yatabilmişti. Mola sadece yarım saat sürmüş, başı sonu belli olmayan şu tuhaf telefonla kesintiye uğramıştı. *Lanet olsun!*

Karanlıkta kımıldamadan oturuyordu. Telefondaki ses sınırları olmayan odanın içinde hayalet bir burgu gibi hâlâ kulaklarında yankılanıyordu.

Telefonunu cebine koydu ve ayağa kalktı. Birden rüyasındaki duvar yeniden belirdi. Bir kadın sesi fısıldıyordu: "*Feliz...*" Sözcük İspanyolcada "mutlu" demektir. Neden İspanyolca? Neden bir kadın? Sol gözkapığının gerisinde, her uykudan uyanışında olduğu gibi zonklayan, bildik bir ağrı hissetti. Gözlerini ovuşturdu ve eviyenin musluğundan su içti.

Yine el yordamıyla kilidi açtı. Kendini odaya kilitlemişti -- ilaç dolabı, bölümün Kutsal Kâse'siydi.

Beş dakika sonra, kampüsün pırl pırl parlayan şosesindeydi. Düden beri Bordeaux sis altındaydı. Kalm, beyaz, tuhaf bir sis. Önlüğünün üstüne giydiği yağmurluğunun yakasını kaldırdı. Deniz kokusuyla yüklü sis, burun deliklerini gıcıkladı.

İki yanı ağaçlıklı anayolu tırmandı. Üç metre ötesi görünmüyordu ama çevreyi ezbere biliyordu. Kaba sıvalı gri koğuş binaları, kubbeli çatılar, kare şeklinde çim alanlar. Aslında yeni geleceği almak için bir hastabakıcıyı yollayabilirdi ama "müşterilerini" şahsen karşılamayı tercih ediyordu...

Birkaç palmye ağacıyla çevrili iç avluyu geçti. Antiller'i anımsatan bu ağaçlar ona her zaman iyimser bir hava veriyordu. Ama bu gece değil. Hava çok soğuk ve nemliydi. Ana giriş kapısına ulaştı, bekçiyi başıyla selamladı ve hastaneyi çevreleyen duvarın dışına çıktı. Polisler geliyordu. Tepe lambası, dünyanın ucundaki bir fener gibi yavaş yavaş, sessizce dönüyordu.

Freire gözlerini kapattı. Acıyı gözkapığının altında hissediyordu. Tamamen psikosomatik olan bu acıyı hiç önemsemiyordu. Bütün gün, insan bedenini etkileyen zihinsel rahatsızlıkları tedavi etmekle uğraşıyordu. Neden onda da bu tür bir rahatsızlık olmasındı?

Gözlerini açtı. İlk polis, yanında sivil giyimli bir adamla arabadan çıkıyordu. Telefondaki hekimin neden ürkek davrandığını anladı. Bellek yitimi olan adam dev gibi biriydi. Yaklaşık iki metre boyunda ve yüz otuz kilodan fazla olmalıydı. Başında bir şapka -gerçek bir kovboy şapkası- ve ayaklarında Santiag çizmeler vardı. Omuzları koyu gri bir paltonun içinde sıkışmış gibiydi. Elinde plastik bir torba ile resmi evraklarla dolu bir zarf tutuyordu.

Polis ilerledi ama Freire, olduğu yerde kalması için işaret etti. Kovboya yaklaştı. Her adımında ağrı daha gerçek, daha belirgin bir hal alıyordu. Gözünün kenarında bir kas seğirmeye başladı.

– İyi akşamlar, dedi, adamla arasında birkaç metre kaldığında. Cevap yoktu. Adam bir sokak lambasının puslu halesinden uzakta, kımıldamadan duruyordu. Freire, eli belinde, müdahale etmeye hazır, biraz geride bekleyen polise döndü:

- Güzel. Gidebilirsiniz.
- Bilgi vermenizi istemiyor musunuz?
- Tufanağı yarın sabah bana yollarsınız.

Polis söylenene itaat etti, geri döndü ve arabaya binerek bir süre sonra sisin içinde kayboldu.

İki adam karşılıklı durdular, onları ayıran sadece aralarındaki sis katmanıydı.

– Ben Doktor Mathias Freire, dedi sonunda. Hastanedeki acil vakalar benim sorumluluğumda.

– Benimle siz mi ilgileneceksiniz?

Kalın sesi oldukça boğuktu. Freire, şapkanın gölgesinde kalmış yüz hatlarını tam olarak seçemiyordu. Adamın kafası, çizgi romanlardaki devlerin kafasına benziyordu. Kalkık bir burun, bir canavar ağzı, hantal bir çene.

- Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?
- Benimle ilgilenilmesi gerekiyor.
- Benimle gelir misiniz?

Adam kımıldamadı.

– Beni takip edin, dedi Freire kolunu uzatarak. Size yardım edeceğiz.

Ziyaretçi içgüdüsel olarak geri çekildi. Işık hafifçe yüzünü yaladı. Freire'in karanlıkta belli belirsiz gördükleri böylece doğrulanmış oldu. Hem çocuksu hem de orantısız bir yüzü vardı. Elli- li yaşlarda olmalıydı. Şapkasının altından gümüşü saç tutamları görünüyordu.

– Gelin. Her şey iyi olacak.

Freire en ikna edici ses tonunu kullanmıştı. Akıl hastalarının duyarlılıkları aşırı gelişmiş olurdu. Eğer onları yönetmeye kalkarsanız hemen anlarılardı. Onların karşısında kurnazlık etmek söz konusu değildi. *Kartları açık oynamak* gerekiyordu.

Amnezik adam yürümeye karar verdi. Freire kendi etrafında döndü, elleri cebinde, ilgisiz bir tavırla hastanenin yolunu tuttu. Arkasına bakmamaya çalışıyordu; ona güvendiğini gösterme şekliydi bu.

Ana kapıya doğru yürüdüler. Mathias ağzından nefes alıyor, soğuk havayı yutuyor ve buz parçaları emiyormuş gibi ağzı sularıyordu. Kendini çok yorgun hissediyordu. Uykusuzluk, sis, ama

özellikle de her geçen gün farklı yüzlerini gösteren delilik karşısında duyduğu şu güçsüzlük hissi...

Bu yeni gelen adamın sırrı neydi? Onun için ne yapabilirdi? Freire, onun geçmişiyile ilgili bir şeyler öğrenme şansının çok az olduğunu biliyordu. Ve onu iyileştirme şansının daha da az olduğunu...

Psikiyatr olmak böyle bir şeydi.

Batmakta olan bir kayığın suyunu yüksükle boşaltmaktan farksızdı.

Sabah arabasına –bir buçuk ay önce Bordeaux’ya geldiğinde satın aldığı, elden düşme külüstür bir Volvo– bindiğinde saat dokuzdu. Evine yürüyerek dönebilirdi –hastane ile evi arasındaki mesafe bir kilometreden azdı– ama külüstürünün direksiyonunda olmak hoşuna gidiyordu.

Pierre-Janet İhtisas Hastanesi şehrin güneybatısında, Pellegrin Hastaneler Grubu’ndan fazla uzakta değildi. Freire, Pellegrin ile üniversite kampüsü arasında, Bordeaux, Pessac ve Talence’in tam sınırındaki Fleming semtinde oturuyordu. Mahallesi, ahşap çitleri ve “özel mülk” niteliği taşıyan küçük bahçeleriyle, hep si birbirine benzeyen, kimin yaptığı belli olmayan, kiremit çatılı pembe evlerle dolu bir bölgeydi. İki yanı ağaçlı yol boyunca, bir sanayi bandı üzerindeki eskimiş oyuncaklar gibi uzanan mutlu yuvalar.

Freire arabayı, hâlâ kalkmamakta direnen sisi yararak çok ağır sürüyordu. Pek bir şey görmüyordu ama bu şehir onu ilgilendirmiyordu zaten. Ona “Göreceksiniz, küçük Paris” demişlerdi. Ya da “Büyüleyici bir şehir”, hatta “Şarapların Olymposu” gibi tabirler kullanmışlardı. Ona çok şey söylemişlerdi. Ama o hiçbir şey görmemişti. O Bordeaux’yu biraz mağrur –ve öldürücü– bir burjuva kenti olarak görüyordu. Her sokak köşesinde göze çarpan, taşraya özgü düzenli köşkleriyle sıradan ve soğuk bir yerleşim yeri idi Bordeaux.

Bordeaux’nun diğer yüzüyle de –meşhur burjuvazisiyle– karşılaşmamıştı. Psikiyatr meslektaşları bu gelenekle mücadele eden eski solculardı. Eleştirdikleri bu sınıfın bir diğer yüzünü oluşturdularının farkında olmayan huysuz tiplerdi hepsi. Onlarla ilişkisini öğle yemeklerindeki sohbetlerle sınırlandırmıştı: çatal yiyen

delilerin tuhaf hikâyeleri, Fransız psikiyatri sistemini eleştiren uzun söylevler, tatil planları ve emeklilik konuları.

Bordeaux sosyetesine girmek istemiş ama bunu bir türlü başaramamıştı. Freire’in önemli bir handikabı vardı: Şarap içmiyordu. Bu da Akitanya Bölgesi’nde kör, sağır veya felçli olmak anlamına geliyordu. Onu asla kınamamışlardı ama çevresindeki sessizlik anlamlıydı. Bordeaux’da şarap yoksa arkadaş da yoktu. Bu kadar basitti. Ne telefon ne mail ne de SMS alıyordu. Hastanenin intranet ağı üzerinden iş dışında başka bir iletişimi yoktu.

Sentine gelmişti.

Burada her ev değerli bir taşın adını taşıyordu. Topaz. Elmas. Firuze... Evleri birbirinden ayırt etmenin tek yolu buydu. Freire “Opal”de oturuyordu. Bordeaux’ya geldiğinde bu evi hastaneye yakın olduğu için seçtiğini düşünmüştü. Yanlıyordu. Bu semtte karar kılmasının sebebi, donuk ve özelliksiz olmasıydı. Kaçmak için ideal bir yerdi. Gizlenmek için. Ve kalabalığın arasında kaybolmak için. Buraya Paris’teki geçmişine sünger çekmek için gelmişti. Eskiden olduğu adamın –tanınmış, seçkin, gönül çelen pratisyenin– üzerine sünger çekmek için.

Evinin birkaç metre uzağına park etti. Sis o denli yoğundu ki belediye sokak lambalarını yanık bırakmıştı.

Hiçbir zaman garajını kullanmazdı. Arabasından iner inmez, kendini sütümsü suyla dolu bir havuza girmiş gibi hissetti. Hava, püskürtme tekniğiyle yapılmış bir tuval gibi elle tutulur, gözle görülür bir hale gelmiş, milyarlarca su damlacığı havada asılı kalmış gibiydi.

Ellerini yağmurluğunun ceplerine sokarak adımlarını hızlandırdı. Yakasını iyice kaldırdığı halde sisin dondurucu soğuşunu boynunda hissetti. Kendini eski bir Hollywood filmündeki bir özel detektif, ışığın peşindeki yalnız bir kahraman gibi hissetti.

Bahçenin parmaklıkları kapısını açtı, nemden parlayan çimenlerde birkaç metre yürüdü, anahtarını kilitte döndürdü.

Evin içi de dışarının sıradanlığını yansıtıyordu. Mahalledeki aynı düzen burada da on kere, yüz kere yineleniyordu: hol, salon, mutfak, üst kattaki odalar... Aynı malzemelerle. Dalgali parkeler. Beyaz badanalı duvarlar. Kontrplak kapılar. Evlerde oturanlar kişiliklerini mobilyalarıyla belli ediyordu.

Yağmurluğunu çıkardı ve ışığı yakmadan mutfaka yöneldi. Freire’in evinin tuhaflığı hemen hemen hiç mobilyanın olmamasıydı. Taşınma esnasında kullandığı karton kutular hiç açılmadan, dekor mahiyetinde duvarlar boyunca sıralanmıştı. Sanki al-

cılara örnek olarak gösterilen bir evde yaşıyordu ama bu örneğin söyleyecek bir şeyi yoktu.

Sokak lambalarının ışığında çay hazırladı. Birkaç saat uyuma şansı olup olmadığını düşündü. Yoktu. Nöbeti saat 13.00'te devralacaktı; o saate kadar dosyaları üzerinde çalışabiliirdi. Mesaisi saat 22.00'de bitecekti. O zaman da, akşam yemeği bile yiyemeden, televizyonun karşısında yığılıp kalacaktı. Ertesi gün, pazar günü, akşama kadar yine nöbette olacaktı. Nihayet, sıkı bir gece uykusunun ardından az çok normal mesai saatleriyle pazartesi gününe başlayacaktı.

Demliğin dibindeki çay yapraklarına bakarken yine bir şeyler yapması gerektiğini düşündü. Artık nöbetçi kalmamak. Sağlık- lı bir yaşam sürmek. Spor yapmak. Düzenli yemek yemek... ama bu tür düşünceler de karmaşık, sürekli yinelenen, amaçsız günlük yaşamının bir parçası haline gelmişti artık.

Mutfakta ayakta duruyordu, çay dolu süzgeci kaldırdı ve yoğunlaşmış kahverengi sıvıyı hayranlıkla seyretti. Karanlık düşüncelerle kararan beyninin gerçek bir yansımasıydı. Evet, diye düşündü yeniden çay yapraklarına dalarak, burada başkalarının deliliğine saklanmak istemişti. *Kendi deliliğini* unutulabilir için.

Mathias Freire iki yıl önce, 43 yaşındayken, Villejuif İhtisas Hastanesi'ndeyken meslek hayatının en büyük hatasını yapmış- tı: Bir hastayla yatmıştı. Anne-Marie Straub. Bir şizofren. Bir manik-depresif. Enstitüde yaşayıp ölmeye mahkûm kronik bir hasta. Hatasını düşündükçe, buna hâlâ inanamıyordu. Tabuların tabusunu çiğnemişti.

Bununla birlikte geçmişinde ne ahlaksızlık ne de sapkınlık vardı. Eğer Anne-Marie'yi hastane dışında tanımış olsaydı, ona hemen aşık olurdu. Onu ofisinde gördüğü anda hissettiği aynı şiddetli, mantıkdışı arzuyu duyardı. Ne tecrit hücreleri ne ilaçlar ne de başka hastaların çılgınlık tutkusunu frenleyebilmişti. Bir yıldı- rım aşkıydı, hepsi bu.

Freire, Villejuif'teyken kampüste, merkeze uzak bir binada yaşıyordu. Her gece Anne-Marie'nin yattığı bölüme gidiyordu. Her şeyi çok net hatırlıyordu. Muşamba kaplı koridor. Kapılarda- ki lombozlar. Her yere girmesini sağlayan anahtarlar. Karanlık- ta Mathias'ı yönlendiren -daha ziyade harekete geçiren- arzu- su... Her gece sanat terapisi salonundan geçiyordu. Her seferin- de, Anne-Marie'nin duvarlardaki resimlerini görmemek için ba- şını öne eğiyordu. Kırmızı zemin üzerine siyah, çarpık, müstehl- cen yaralar resmediyordu Anne-Marie. Hatta bazen, Lucio Fonta-

na gibi spatulayla tuvali kesiyordu. Mathias gün ışığında yapıtlarına baktığında onun hastanedeki en tehlikeli hastalardan biri ol- duğunu düşünüyordu. Gece, bakışlarını kaçırıyor ve koşar adımlarla onun odasına gidiyordu.

O geceler içini bir kor gibi yakmıştı. Kilitli odada tutkulu kucaklaşmalar. Gizemli, büyülü, soluk soluğa okşamalar. Kulağı- na fısıldanan çılgınca sözler: "Onlarla ilgilenme sevgilim... Onlar kötü değil..." Koyu karanlıkta kendilerini kuşattığını düşündüğü ruhlardan söz ediyordu. Mathias karanlıkta gözleri açık, susuyor, cevap vermiyordu. *Bodoslama duvara*, diye yineliyordu. *Bodoslama duvara toslayacağım*.

Seviştikten sonra Mathias uykuya dalmıştı. Bir saat kadar. Belki daha da az. Uyandığında -saat gecenin üçü olmalıydı- Anne-Marie'nin çıplak bedeni yatağın üstünde sallanıyordu. Kendini as- mıştı. *Onun* kemeriyle.

Bir dakika boyunca ne olduğunu anlamamıştı. Hâlâ rüya gör- düğünü sanıyordu. Hatta bu iri memeli silüeti hayranlıkla seyre- derek yeniden tahrik olmuştu. Sonra paniğe kapılmıştı. Sonunda her şeyin bittiğini anlamıştı. Anne-Marie için. *Kendisi için*. Gi- yinmiş ve cesedi, kemerini ardında bırakarak odadan çıkmıştı. Hastabakıcılara görünmemeye özen göstererek koridorları geç- miş, yuvasına dönen zararlı bir hayvan gibi odasına gelmişti.

Nefes nefese kalmıştı, zihni allak bullaktı, damarna bir doz sa- kinleştirici enjekte etmiş ve yatağına top gibi yuvarlanarak örtü- yü başının üstüne çekmişti.

Uyandığında saat on ikiyi geçiyordu ve haber herkes tarafın- dan duyulmuştu. Anne-Marie birçok kez intihara teşebbüs etti- ği için kimse şaşırılmamıştı. Erkek kemerinin kime ait olduğunu bulmak için bir soruşturma başlatılmıştı. Ama kemerin sahibini asla bulamamışlardı. Mathias Freire hiç kaygılanmamıştı. Hatta sorgulanmamıştı bile. Yaklaşık bir yıldır Anne-Marie onun hastası değildi. İntihar eden kadının hiç yakın akrabası yoktu. Hiç kimse şikâyetçi olmamıştı. Olay örtbas edilmişti.

O günden sonra Freire antidepresanlar ve kaygı gidericiler eş- liğinde, işini otomatik pilota bağlamıştı. Terzi ilk olarak kendi sö- küğünü dikebilmişti. O dönemle ilgili hiçbir şey hatırlanıyordu. Görüntülü muayeneler. Karmaşık teşhisler. Rüyasız geceler. Ta ki karşısına Bordeaux fırsatı çıkana dek. Hemen üstüne atlamıştı. İstifasını vermişti. Valizlerini hazırlamış ve ardına bile bakmadan TGV'ye¹ binmişti.

1. Train à Grande Vitesse: Hızlı tren (ç.n.)

Ihtisas hastanesinde göreve başladıktan sonra yeni bir profesyonel tavır benimsemişti. İşinde her türlü karmaşadan uzak duruyordu. Hastaları birer vaka değil, içi doldurulacak birer kutuydu: şizofreni, depresyon, histeri, obsesif-kompulsif rahatsızlık, paranoya, otizm... Tanı koyuyor, gerekli tedaviyi söylüyordu ve uzak duruyordu. Onu soğuk, ruhsuz, robot gibi buluyorlardı. Böylesi çok daha iyiydi. Bir daha asla bir hastaya yaklaşmayacaktı. Bir daha asla işiyle duygularını karıştırmayacaktı.

Yavaş yavaş bugünkü gerçeğe döndü. Hâlâ mutfak penceresinin önünde duruyor, sisler içindeki ıssız sokağa bakıyordu. Siyah çayı kahve gibiydi. Güneş çoktan doğmuştu. Çitlerin, aynı evlerin ardında. Pencerelelerin, hâlâ uykuda olan aynı insanların ardında. Cumartesi sabahıydı ve geç vakte kadar uyumak âdettendi.

Ama bir ayrıntı, sokaktaki sakin havayla bağdaşmıyordu.

Siyah renkli bir 4x4, elli metre kadar uzağa, kaldırımın kenarına park etmişti, farları yanıyordu.

Freire camdaki buğuyu sildi. O sırada arabadan siyah paltolu iki adam indi. Freire gözlerini kıstı. Onları iyi göremiyordu ama silüetleri filmlerdeki FBI ajanlarını andırıyordu. Ya da *Siyah Giyen Adamlar* filminin iki karakterini. Burada ne arıyorlardı?

Freire mahalle sakinleri tarafından tutulmuş özel güvenlik şirketinin adamları olabileceğini düşündü ama arabaları da, sık kıyafetleri de bu profile uymuyordu. Şimdi çisentiye aldırmadan, 4x4'ün kaputuna yaslanmış duruyorlardı. Belli bir noktaya bakıyorlardı. Mathias gözünün arkasında yeniden acı hissetti.

Bu iki adamın sisin arasından baktığı yer onun eviydi. Ve hiç kuşkusuz, mutfaka önden vuran ışıktaki, onun silüetine bakıyorlardı.

Freire, örtü niyetine bir sürü dosyayla kanepenin üzerinde biraz uyukladıktan sonra saat 13.00'te ihtisas hastanesine döndü. Acil bir vaka yoktu. Ne kritik hastalar ne zilzurna sarhoş evsizler ne de kamuya açık alanlardan toplanmış çılgınlar vardı. Bu gerçeğin bir şansı. Mektuplarını ve gece nöbetçisi doktorun hazırladığı dosyaları kendisine veren hemşireleri selamladı. Hem muayene odası hem de dinlenme odası olarak kullandığı nöbetçi doktor ofisine gitti.

Belgeler arasından, öncelikle Saint-Jean Garı'nda bulunan amnezik adamla ilgili gözlem tutanağını buldu. Tutanak, Nicolas Pailhas adlı biri tarafından hazırlanmıştı, Capucins Meydanı Karakolu'nda görevli bir başkomiserdi. Önceki akşam Freire, ne kovboyu sorgulamaya teşebbüs etmiş ne de olan biteni öğrenmeye çalışmıştı. Muayene ettikten ve bir analjezik yapılmasını söyledikten sonra yatağa göndermişti. Yarın bakacaktı.

Tutanakın daha ilk satırında, Freire kendini kaptırmıştı.

Adı bilinmeyen adam gece yarısı civarında, 1 no'lu yol kenarındaki yağlama istasyonunda, demiryolu görevlileri tarafından bulunmuştu. Adam kilidi zorlanmış ve kulübenin içine saklanmıştı. Teknisyenler burada ne aradığını sorduğunda cevap verememiş, adını bile söyleyememişti. Kovboy şapkası ve timsah derisi çizimleri hariç, davetsiz misafirin üzerinde gri yün bir palto, yıpranmış bir kadife ceket, CHAMPION logolu bir sweatshirt ve yırtık bir kot pantolon vardı. Üzerinde kimliğini saptamaya yardımcı olacak hiçbir resmi belge yoktu. Adam şokta gibiydi. Konuşmakta güçlük çekiyordu. Hatta sorulan soruları anlamakta da.

Daha da kaygı verici olan, elinde, bırakmayı reddettiği iki şey tutmasıydı: 450 mm'lik bir İngilizanahtarı ile 1996 tarihli bir Aki-

tanya rehberi – incecik kâğıttan binlerce sayfası olan şu tuğla kalınlığındaki rehberlerden. İngilizanahtarı ve rehber kan içindeydi. Bir 'Texas'lıyı andıran adam bunları neden elinde tuttuğunu açıklayamıyordu. Ne de kanı.

SNCF² görevlileri, adamın yaralı olduğunu düşünerek onu garın revirine götürmüştü. Yapılan muayene sonrasında herhangi bir yarası olmadığı anlaşılmıştı. Bu durumda İngilizanahtarındaki ve rehberdeki kan *bir başkasına* ait demektir. Vardiya şefi polise haber vermişti. Pailhas ve adamları da on beş dakika sonra gelmişti. Yabancıyı tutuklamış ve semtin nöbetçi doktorunu çağırmuşlardı, o da Freire'le temas kurmuştu.

Karakolda yapılan sorgulamada da fazla bir şey elde edilememişti. Adamın fotoğrafı çekilmiş, parmak izi alınmıştı. Kimlik tespit teknisyenleri, FNAEG'de³ DNA'sını karşılaştırmak için tükürük ve saç örnekleri almıştı. Ayrıca ellerinin üzerinden ve tırnak aralarından da toz kalıntıları toplanmıştı. Analiz sonuçları bekleniyordu. Tabii polis İngilizanahtarı ile rehberde de el koymuştu. *Suç delili olarak*. Ama hangi suçun?

Çağrı cihazı bipledi. Freire saatine baktı: 15.00 olmuştu. Gösteri başlıyordu. Dışarıdan gelen hastalar ile içeride yatan hastalar arasında hiç boş zaman olmuyordu. Çağrı cihazının ekranına bir göz attı: Batı koğuştaki tecrit hücrelerinde sorun. Elinde çantası, koşar adım odadan çıktı, hâlâ sisle kaplı olan iki yanı ağaçlıklı anayolu tırmandı. Hastane her biri özel bir patolojiye –bağımlılar, cinsel suçlar, ofizm...– ayrılmış bir düzine kadar koğuştan oluşuyordu.

Batı koğuştaki soldan üçüncüyü. Freire ana koridora daldı. Beyaz duvarlar, bej renkli yer muşambası, açıktan geçen borular; kısacası her binada aynı dekor. Doğal olarak, hastalar içeri girdiğinde yanılığa düşüyorlardı.

– Neler oluyor?

Stajyer doktorun öfkeli bir hali vardı:

– Lanet olsun, ne olduğunu görmüyor musunuz?

Freire genç doktorun bu saldırgan tavrına karşılık vermedi. Hücrenin deliğinden içeri göz attı. Beyaz bedeni dışarıya ve idrara bulanmış çıplak bir kadın, odanın bir köşesine çekilmişti. Bağdaş kurmuştu, parmakları kan içindeydi ve duvardan koparmayı başardığı boya kabuklarını çiğniyordu.

2. Société Nationale des Chemins de fer Français: Fransa Demiryolu İşletmesi. (ç.n.)

3. Fichier National Automatisé des Empreintes Génétiques: Ulusal Genetik Bilgi Bankası. (ç.n.)

– Ona bir iğne yapın, dedi Freire donuk bir sesle. Üç ünite loxapac.

Freire kadını tanıyordu ama ismini hatırlamıyordu. Bir müdavimdi. Hiç kuşkusuz hastaneye sabah saatlerinde getirilmişti. Tene aspirin kadar beyazdı. Yüz hatları korku ve kaygıdan iyice çökmüştü. İskeleti andıran bedeni yamru yumruydı. Kopardığı boya kabuklarını mısır gevreğiymiş gibi iki eliyle ağzına tıkiyordu. Parmakları kanlıydı. Boya kabukları da. Dudakları da.

– Dört ünite, diye fikir değiştirdi Freire. Dört ünite enjekte edin.

Uzun zamandan beri psikiyatrların yetersizliği üzerinde düşünmekten vazgeçmişti. Sorunlar karşısında sadece tek bir çözüm vardı: Fırtına dininceye kadar müsekkinlerle onları uyusturmak. Bu yetersizdi ama o kadar da kötü değildi.

Dönerken kendi servisine, Henri-Ey'e gitmek için yolunu değiştirdi. Koğuştaki, hepsi de bölgenin doğusundan gelmiş yirmi sekiz hasta vardı. Şizofrenler. Depresifler. Paranoyaklar... Ve daha belirsiz başka hastalıklar.

Danışmaya uğradı ve sabah raporunu aldı: Bir ağlama krizi. Mutfakta kavga. Bir ip bulmuş –nasıl bulduğu bilinmiyordu– ve onunla turnike yaparak penisini sıkırmaya kalkışmış bir uyuşturucu bağımlısı. Her zamanki şeyler.

Freire yemekhaneyi ve oradaki sigara kokusunu –delilerin sigara içmesi hoşgörüyü karşılanıyordu– ardında bıraktı. Başka bir kapının sürgüsünü açtı. 90 derecelik alkolün kokusu revirin habercisiydi. Geçerken birkaç tanıdık simayı selamladı: Kendini enstitünün müdürü sanan beyaz elbiseli iriyanı bir adam. Hep aynı çizgi üzerinde gide gele koridorun zeminini aşındıran Afrika kökenli bir başkası. Ve gözleri alınının derinliklerine kaçmış gibi görünen, hacıyatmaz gibi ayaklarının üstünde sallanan bir diğeri.

Revirde, amnezik hastayı sordu. Stajyer doktor kayıt defterine baktı. Kovboy geceyi sakın geçirmişti. Sabah her şey normaldi. Saat 10.00'da nörobiyolojik bir inceleme için Pellegrin'e nakledilmiş ama o, radyografiye veya herhangi tıbbi görüntü alınmasına karşı çıkmıştı. Ancak onu muayene eden doktorlar fiziksel bir lezyon bulamamışlardı. Heyecana bağlı bir travmadan kaynaklanan disosiyatif bir amnezi olduğunu düşünüyorlardı. Bu da, Texas'ının, belleğini yitirmesine sebep olan bir şey yaşadığı ya da gördüğü anlamına geliyordu. Ama ne?

– Şimdi nerede? Odasında mı?

- Hayır. Camille-Claudel Salonu'nda.

Modern psikiyatrinin kötü yanlarından biri de, koğuşları, koridorları, servisleri ünlü hastaların isimleriyle adlandırmaktır. Bununamın bile kendi şampiyonları vardı. Claudel Salonu sanat terapisi ünitesiydi. Freire başka bir koridora saptı ve sağ taraftaki bir kapının sürgüsünü çekti. Hastaların resim, heykel yaptığı, kâğıttan ve sorgun ağacından eşyalar ürettiği salona ulaştı.

Sepet işleri yapılan masaya ulaşmak için "kil" ve "yağlıboya" masaları boyunca ilerledi. Hastalar büyük bir dikkatle sepet örüyor, peçete halkaları, tabak altlıkları yapıyorlardı. Esnek saplar havada titreşirken yüzleri gergin ve donuktu. Burada bitki yaşıyor, insan ise kök sahyordu.

Kovboy masanın ucundaydı. Oturduğu halde diğerlerinden en az yirmi santim uzundu. Cildi kırış kırıştı ve başında hâlâ o anlamsız şapkası vardı. İri mavi gözleri sert yüzünü aydınlatıyordu.

Freire yaklaştı. Dev adam kayak biçiminde bir sepet örmekle meşguldü. Nasırlı elleri vardı. *Bir işçi, bir köylü...* diye düşündü psikiyatr.

- Merhaba.

Adam başını kaldırdı. Yavaşça gözünü kırptırıyordu. Her seferinde gözbebekleri gözkapaklarının altında yeniden beliriyor, saydam ve sedefsi bir parlaklık ortaya çıkıyordu.

- Selam, diye karşılık verdi, bir rodeo şampiyonu gibi şapkasını işaretparmağıyla hafifçe yukarı iterek.

- Ne yapıyorsunuz? Gemi mi? *Pelota*⁴ için eldiven mi?

- Henüz bilmiyorum.

- Bask Ülkesi'ni biliyor musunuz?

- Bilmiyorum.

Freire bir sandalye aldı ve onun yanına oturdu.

Adam açık renk gözlerini Friere'e dikti.

- Sen bir psikiyatr mısın?

Mathias yanlış telaffuzu fark etti. Belki de disleksikti. Kendisine "sen" diye hitap ettiğini de fark etti. Bu iyiye işaretti. Mathias da ona "sen" diye hitap etmeye karar verdi.

- Ben Mathias Freire. Bu birimin yöneticisiyim. Dün akşam, hastaneye kabulünü de ben yaptım. İyi uyudun mu?

- Ben hep aynı rüyayı görüyorum.

Adsız yabancı sorgun dallarıyla örmeye devam ediyordu. Salona bataklık, nemli kâğıt kokusu hâkimdi. Koca şapkası dışında,

4. Kökeni Bask Ülkesi'ne dayanan, tek elle kullanılan raketle deri bir topu duvara göndermek suretiyle yapılan oyundur. (ç.n.)

iriyarı adam hastanenin verdiği bir tişört ile kumaş bir pantolon giymişti. Kashi, iri kolları kızıl-gri kollarla kaplıydı.

- Hangi rüya?

- Önce sıcak vardı. Sonra beyazlık...

- Ne beyazlığı?

- Güneş... Güneş yakıcıdır, biliyorsun... Her şeyi yok eder.

- Bu rüya nerede geçiyor?

Kovboy, elindeki işi bırakmadan omuzlarını silkti. Sanki bir kazak örüyormuş gibi bir havası vardı. Görüntü daha ziyade komikti.

- Duvarları bembeyaz bir köyde yürütüyorum. Bir İspanyol köyü. Ya da Yunan... bilmiyorum. Gölgeyi görüyorum. Benim önümde yürüyor. Duvarların üstünde. Yerde. Düşey konumda, neredeyse dik. Öğle saatleri olmalı.

Freire bir tedirginlik duydu. Bu amnezik adamla karşılaşmadan hemen önce aynı rüyayı görmüştü. Uyarıcı bir işaret miydi? Sanmıyordu, ama Carl Jung'un eşzamanlılık kuramını seviyordu. Bir kadın hastası rüyasında kendisine altın bir bokböceği verildiğini Jung'a anlatırken muayenehanesinin canuna bir altınböceğinin çarptığını söylemişti ünlü psikiyatr.

- Sonra, diye sordu Freire. Sonra ne oluyor?

- Çok daha beyaz bir parlama. Bir patlama ama gürültü çıkarmayan bir patlama. Sonra başka bir şey görmüyorum. Gözlerim tamamen kamaşıyor.

Sağ taraftan bir gülme sesi geldi. Freire irkildi. Ufak tefek bir adam, *gargoyle*⁵ başlı bir cüce, bir masanın ayağının dibine çömelmiş onlara bakıyordu. *Toto* lakaplı *Antoine*. Zararsız biri.

- Hatırlamaya çalış.

- Kaçıyorum. Beyaz sokaklarda koşuyorum.

- Hepsi bu kadar mı?

- Evet. Hayır. Ben kaçarken gölgem artık kımlıdanıyor. Duvarın üzerinde sabit kalıyor. Hiroşima'daki gibi.

- Hiroşima?

- Bombadan sonra kurbanların gölgeleri taşın üstüne kazınmıştı. Bunu bilmiyor muydun?

- Biliyorum, dedi Freire, olayı belli belirsiz hatırlayarak.

Sustular. Kovboy sorgun saplarını birbirinin üzerinden geçirdi. Sonra birden başını kaldırdı. Şapkasının gölgesinde gözbebekleri parlıyordu.

- Bu konuda ne düşünüyorsun doktor? Bu ne anlama geliyor?

5. Genellikle katedral ve kiliselerde, oluklarda biriken suyu tahliye kullanan ve çeşitli yaratıkları, canavarları simgeleyen gotik mimari öğesi. (ç.n.)

– Kuşkusuz, geçirdiğin kazanın sembolik bir versiyonu, diye aklına ilk geleni söyledi Freire. Bu beyaz parlama da hafıza kaybının bir metaforu. Ashında uğradığım şok zihninde büyük beyaz bir sayfa açtı.

Kulağa hoş gelen ama hiçbir şeye dayanmayan, tam bir psikiyatr palavrasıydı bu sözler. Zedelenmiş bir beyin güzel cümleleri, mantığa dayalı sözdizimlerini umursamazdı.

– Sadece bir sorun var, diye mırıldandı adsız yabancı. Bu rüyayı uzun zamandan beri görüyorum.

– Bu senin izlenimin, diye cevap verdi Freire. Kazadan önceki rüyalarını hatırlasaydın bu şaşırtıcı olurdu. Bu öğeler senin özel belleğine ait. Yani kişisel olanına. Zarar görmüş belleğine, anlıyor musun?

– Birçok bellek mi var?

– Bir kültürel bellek, yani ortak bellek vardır, senin Hiroşima'yla ilgili hatırladıkların gibi; bir de senin özel hayatınla ilgili bir otobiyografik bellek vardır. Adın. Ailen. Mesleğin. Ve rüyaların...

Dev başını ağır ağır salladı:

– Ne olacağımı bilmiyorum... Kafamın içi bomboş.

– Üzülme. Her şey hâlâ hafızanda. Hafıza kayıpları genellikle kısa süreli olur. Eğer devam ederse belleğini uyarmak için yöntemler var. Testler, egzersizler. Zihnini yeniden uyandıracağız.

Adsız yabancı griye dönen iri gözleriyle ona baktı.

– Bu sabah hastanede neden radyografi istemedin?

– Bunu sevmiyorum.

– Daha önce yaptırdın mı?

Cevap vermedi. Freire de üstelemedi.

– Geçen geceyle ilgili olarak, diye devam etti Freire, hiçbir şey hatırlamıyor musun?

– Neden o kulübede olduğumu mu soruyorsun?

– Mesela.

– Hayır.

– Peki ya ingilizanahtarı? Rehber?

Adam kaşlarını çatı.

– Üzerlerinde kan vardı, değil mi?

– Kan, evet. Nereden bulaştı?

Freire otoriter bir ses tonuyla konuşmuştu. İriyarı adamın yüz hatları donup kaldı, sonra sıkıntısını ifade etti.

– Ben... Ben hiçbir şey bilmiyorum...

– Peki adın? Soyadın? Kökenin?

Freire bu soru bombardımanından pişman olmuştü. Çok duy-

gusuzca, çok hızlıydı. Adamın paniği artmış gibiydi. Dudakları titriyordu.

– Bir hipnoz seansına ne dersin? diye sordu Freire, daha yumuşak bir ses tonuyla.

– Şimdi mi?

– Yarın. Önce dinlenmen gerekiyor.

– Bunun bana yardımı olur mu?

– Kesin değil. Ama telkin yöntemi bize...

Kemerindeki çağrı cihazı bipledi. Ekranı bir göz attı ve hemen ayağa kalktı:

– Gitmem gerekiyor. Acil bir durum. Teklifimi düşün.

Kovboy bir doksanlık cüssesini ağır hareketlerle doğrulttu ve elini uzattı. Dostça bir hareket olmasına karşın görüntüsü ürkütücüydü.

– Gerek yok doktor. Kabul ediyorum. Sana güveniyorum. Yarın görüşürüz.

Herifin teki kendini acil servis koridorunun yanındaki tuvaletlere kilitlemişti. Yarım saatten beri oradaydı ve dışarı çıkmayı reddediyordu. Freire kabinin karşısında duruyordu, yanında alet çantasıyla bekleyen bir teknisyen vardı. Yapılan birçok çağrının –uyarının– ardından kapıyı açtırdı. Adam yere, lavabonun yanına oturmuştu; dizlerini bitirmiş, başını kollarının arasına almıştı. İçeri si yarı karanlık ve boğucu, pis bir koku vardı.

– Ben psikiyatrim, dedi Freire kapıyı omzuyla kapatırken. Yardıma ihtiyacınız var mı?

– Gidin.

Mathias, sidik birikintilerine dikkat ederek bir dizini yere koydu.

– Adınız ne?

Cevap yoktu. Adamın kafası hâlâ kollarının arasındaydı.

– Ofisime gelin, dedi, bir elini adamın omzuna koyarak.

– Size gitmenizi söyledim!

Adamın konuşma bozukluğu vardı. Bol tükürük salgılayarak, heceleri yutarcasına konuşuyordu. Freire'in omzuna dokunması onu şaşırtmıştı, başını kaldırdı. Karanlıkta Freire adamın biçimsiz suratını gördü. Hem çökük hem de şişti, simetrisizdi, sanki birçok parçaya bölünmüş gibiydi.

– Ayağa kalkın, diye emretti.

Adam boynunu uzattı. Tablo iyice belirginleşti. Buruş buruş etlerden, gergin derilerden, parlak çizgilerden oluşan tuhaf bir görüntü. Dehşetin katıksız bir örneği.

– Bana güvenebilirsiniz, dedi Freire tikslenme duygusunu bastırmaya çalışarak.

Yanaktan ziyade, cüzamın tahribatına benziyordu: Dış görünümü yavaş yavaş harap eden bir hastalık. Ama Freire alacakaran-

lıkta gözlerini kısıp bakınca gerçeğin farklı olduğunu anladı: Bu yaralar sahteydi. Adam derisini kırıksıklar, şişlikler ve çukurlar oluşturmak için zamlarla yapıştırmıştı. Bunu deforme bir yüze sahip olduğuna inandırmak ve daha iyi bakım görmek için yapmıştı. *Münchhausen sendromu* diye düşündü psikiyatir.

– Gelin.

Adam sonunda ayağa kalktı. Freire kapıyı açtı, yeniden gün ışığına ve rahatça solunabilecek havaya kavuştu. Tuvaletlerin kapısına kadar yürüdüler. Çirkeften çıkıyordu ama kâbus devam edecekti. Bir saat boyunca zamlarla konuştu ve teşhisinin doğru olduğunu anladı. Adam hastanede yatmak ve tedavi olmak için her şeyi yapmaya hazırdı. Freire yüzünü tedavi ettirmek için onu şimdilik Pellegrin Üniversite Hastanesi'ne nakledecekti, çünkü zamlar dokuları yakmaya başlamıştı.

Saat 17.30.

Freire yerini acil servis doktorlarına bıraktı ve kendi bölümüne döndü. Ofisinin ve danışma masasının bulunduğu konsültasyon bölümüne girdi. Etraf ıssızdı. Şahit olduğu bu yeni çılgınlığın etkisinden yavaş yavaş kurtulmaya çalışarak sandvicini yedi. Fakültedeyken söylemişlerdi: Her şeye alışılıyordu. Ama bu ona göre değildi. Yapamıyordu. Hatta gitgide kötüleşiyordu. Delilik karşısındaki hassasiyeti, tahriş olmuş, hatta iltihaplanmış açık bir yaraya dönüşmüştü...

Saat 18.00.

Acil servise döndü.

Ortam daha sakindi. Kendi istekleriyle hastaneye yatmak üzere gelen hastalar vardı sadece. Onları biliyordu. Burada henüz bir buçuk aydır çalışmasına rağmen döner kapıdaki hastaları tanıyacak kadar zamanı olmuştu. Yatan hasta tedavi görüyor, kendine yeter hale geliyor, evine dönüyor, ilaçlarını almayı bırakıyor ve hastalığı nüksediyordu. Böylece yine "Merhaba doktor" diyorlardı.

Saat 19.00.

Birkaç saat daha katlanması gerekiyordu. Yorgunluktan göz çukurları zonklıyor, gözlerini açık tutmakta zorlanıyordu. Amnezik adamı düşündü. Gün boyunca aklından çıkmamıştı. Bu vaka kafasını karıştırıyordu. Muayene odasına kapandı ve Capucins Meydanı Karakolu'nun numarasını buldu. Gözaltı tutanağını hazırlayan, Asayiş Şube Başkomiseri Nicolas Pailhas'la konuşmak istediğini söyledi. Başkomiser bu cumartesi çalışmıyordu. Freire mevkini kullanarak onun cep numarasını aldı.

Pailhas ikinci çalışta cevap verdi. Mathias kendini tanıttı.

- Evet? dedi başkomiser öfkeli bir ses tonuyla.
- Hafta sonunda rahatsız edilmekten hoşlanmıyordu.
- Soruşturmanızda bir ilerleme var mı, onu öğrenmek istemiştin.
- Şu an evimdeyim. Çocuklarımla birlikte.
- Ama bir araştırma başlattınız. Size bazı geri dönüşler olması gerekiyor, öyle değil mi?

- Bu sizi neden ilgilendiriyor, anlamıyorum.

Freire sükunetini korumaya çalıştı:

- Bu hasta benim sorumluluğumda. Benim görevim onu tedavi etmek. Bu da, onun kimliğini saptamam ve hafızasını kazanması-na yardımcı olmam gerektiği anlamına geliyor. Bu davada biz ortağız, anlıyor musunuz?

- Hayır.

Freire konuyu değiştirdi.

- Bölgede hiç kayıp ihbarı yok mu?

- Hayır.

- Evsizlerle ilgilenen kuruluşlarla temasa geçtiniz mi?

- Evet.

- Bordeaux yakınlarındaki garları düşündünüz mü? O geceki trenlerde hiç tanık yok mu?

- Cevap bekliyoruz.

- Arama ilanı yayınladınız mı? Bedava arama hattı olan bir internet sitesi? Siz...

- Fikir bulmakta zorluk çektiğimizde sizi ararız.

Mathias bu alaycı cevabı duymazdan geldi ve yeniden başka konuya geçti:

- Peki, ingilizanahtarları ile rehberin üzerindeki kan tahlili?

- O Rh pozitif. Fransa nüfusunun yarısına ait olabilir.

- O geceyle ilgili herhangi bir şiddet eylemi ihbarı var mı?

- Yok.

- Peki rehber? Sayfaların birine yazılmış bir isim tespit ettiniz mi?

- Lanet olası bir polis gibi davranıyorsunuz.

Mathias dişlerini sıktı.

- Sadece bu adamın kimliğini saptamaya çalışıyorum. Bir kez daha söylüyorum, amacımız aynı. Yarın adama hipnoz uygulayacağım. Eğer en ufak bir ipucu, en ufak bir bilgi varsa, onları bana aktarmanızın tam sırası.

- Hiçbir şey yok, diye homurdandı polis. Size ötmek zorunda mıyım?

- Görev yaptığınız karakola telefon ettim. Sanki kimse bugün bu vakayla ilgilenmiyormuş gibi bir izlenime kapıldım.

- Yarın görevimin başında olacağım, dedi polis keyifsiz bir şekilde. Bu dosya önceliğim.

- İngilizanahtarları ile rehberi ne yaptınız?

- Adli süreci hızlandırdık ve el koyduk.

- Bu ne anlama geliyor?

Polis güldü, öfkesi neşeye dönüşmüş gibiydi:

- Her şey Kimlik Tespit Şubesi'nde. Pazartesi sonuçları alınız.

Bu size uyar mı?

- En ufak bir bilgi benim için önemli, size güvenebilir miyim?

- Tamam, dedi Pailhas daha uysal bir ses tonuyla. Ama bu iki taraflı olur. Şu hipnoz seansınızda her ne öğrenirseniz benimle temasa geçin.

Bir an durduktan sonra ekledi:

- Bu sizin menfaatinize.

Mathias gülümsedi. Gözdağı verme dürtüsü. Bu mesleği seçme nedenlerini bulmak için her polisi psikanalize tabi tutmak gerekiyordu. Freire söz verdi ve irtibat numaralarını söyledi. Ne o, polise ne de polis ona inanıyordu. Her koyun kendi bacağından asırdı ve en iyi olan kazanırdı.

Freire acil servise döndü. İki saat daha katlanacaktı. Ama iyi haber, büyük kaostan önce gidecek olmasıydı. Cumartesi akşamının kaosu. Peş peşe birçok hastaya baktı, antidepresanlar, kaygı gidericiler yazıp hepsini evlerine yolladı.

Saat 22.00.

Mathias yerine gelen nöbetçi doktorla selanlaştı ve tekrar ofisine döndü. Sis bir gıdım bile azalmamıştı. Hatta geceyle birlikte daha da artmıştı. Freire bu sis bulutlarının tüm çalışma gününü altüst ettiğini anladı. Sanki bu pus katmanının altında hiçbir şey gerçek değildi.

Önlüğünü çıkardı. Eşyalarını topladı. Yağmurluğunu giydi. Gitmeden önce kovboy şapkalı adamı son bir kez ziyaret etmeye karar verdi. Adamın yattığı servise gitti, birinci kata çıktı. Koridor da hâlâ, alışılmış idrar, eter ve ilaç kokularına karışmış pis bir yemek kokusu vardı. Muşamba üzerinde gezinen keçe tabanlı ayak-kabıların boğuk hisırtısı, televizyon uğultuları, bir izmarit avcısının yerinden oynattığı ayaklı küllüğün gıcirtısı duyuluyordu.

Aniden bir kadın Freire'in üzerine atladı. Psikiyatr önce irkil-di, sonra kadını tamdı. Mistinguett. Herkes onu böyle çağırıyordu. Nüfustaki gerçek ismini unutmuştu. 60 yaşındaydı, 40 yıldır

buradaydı. Zararlı değildi, ama fiziksel görünümü hiç de lehine değildi. Karnakarışik beyaz saçlar. Ölgün ve gri yüz hatları. Te-laşlı, donuk, zalim, parlak gözbebekleri. Kadın trençkotun yaka-sına yapışmıştı.

- Sakin olun Mistinguett, dedi Freire, kendini kadının pençele-rinden kurtararak. Yatmanız gerekiyor.

Kadının dudaklarının arasından, bir yaradan fışkıran kan gi-bi bir kahkaha yükseldi. Kahkaha öfke dolu bir hırıltıya dönüştü, sonra da acı ve umutsuzluk ifade eden bir soluk almaya.

Freire kadını sıkıca kolundan tuttu; merhem ve kekremsi sidik kokuyordu.

- İlaçlarınızı aldınız mı?

Günde kaç kez bu kelimeleri tekrarlıyordu? Bu artık bir soru değildi. Bir dua, bir rica, bir yakarıştı. Mistinguett'i odasına gö-türmeyi başardı. Kadının ne olduğunu anlatmasına fırsat verme-den kapıyı kapattı.

Acil durum bildirmede kullanılan manyetik anahtarını içgüdü-sel olarak elinde tuttuğunu fark etti. Ucunu bir radyatöre veya boruya hafifçe değdirmek yeterli oluyordu, hastabakıcılar hemen koşuyordu. Ürperdi ve aleti cebine attı. Kendi işi ile bir gardiyan-ın işi arasında ne fark vardı?

Kovboyun odasma vardı. Hafifçe kapıya vurdu. Cevap yoktu. Kapı kolunu çevirdi ve karanlık odaya girdi. Adam yatağına uzan-mıştı, hareketsizdi, dev gibi görünüyordu. Şapkası ve çizmeleri yatağın yanındaydı. Bir evin hayvanları gibi.

Freire uyuyan dev uyandırmamak için sessiz adımlarla yaklaştı.

- Adım Michel, diye fısıldadı adam. Sadece bir veya iki saat uyudum ve işte sonuç. (Başını psikiyatra doğru çevirdi.) Fena de-ğil, ha?

Mathias çantasını açtı. Not defterini ve kalemini çıkardı. Göz-leri karanlığa alışıyordu.

- Bu senin adın mı?

- Hayır. Soyadım.

- Nasıl yazılıyor?

- M.I.S.C.H.E.L.L.

Freire not etti, ancak fazla ikna olmamıştı. Bu çok hızlı bir ha-tırlama olmuştu. Kuşkusuz deformasyona uğramış bir veriydi. Ya da kesinlikle hayal gücü.

- Uykunda hatırna başka bir şey geldi mi?

- Hayır.

- Rüya gördün mü?

- Sanırım.

- Ne?

- Hep aynı şey doktor. Beyaz köy. Patlama. Duvara yapışmış gölgem...

Uyanıklık ile uyku arasında kararsız, yavaş ve derinden gelen bir sesle konuşuyordu. Mathias durmadan yazıyordu. *Rüyalarla ilgili kitaplarıma bakmalıyım. Gölgeler hakkında anlatılan ef-saneleri araştırmalıyım. Gecelerini nasıl geçireceğini artık bili-yordu. Başını defterinden kaldırdı. Adamın solukları düzene gir-mişti. Yeniden uykuya dalmıştı. Freire kapıya doğru yürüdü. Her şeye rağmen cesaret verici bir belirtiydi. Yarın hipnoz seansı bel-ki verimli olabilirdi.*

Yeniden koridordaydı, çıkışa doğru yürüdü. Tavan lambaları sönmüştü. Yatma vakti gelmişti.

Dışarıda sis, hayalet bir geminin büyük yelkenleri gibi, palmiye ağaçlarını ve avludaki lambaları sarmıştı. Freire, vaktiyle Pont-Neuf'ü ve Reichstag'ı paketlemiş olan sanatçı Christo'yu düşün-dü. Aklına çok daha garip bir düşünce geldi. İhtisas hastanesi ile tüm kenti kuşatan şey, amnezik adamın puslu zihni, diğer bir de-yişle belleğinin sisiydi... Bordeaux, bu sisle gelen yolcunun bo-yunduruğu altındaydı...

Otoparka doğru giderken fikir değiştirdi.

Ne acıkmıştı ne de eve gitmek istiyordu.

Sadece elde ettiği bu ilk bilgiyi hemen teyit etmeyi düşünüyordu.

Konsültasyon bölümüne geri döndü, ofisine kapandı ve bilgisayarının karşısına oturdu, yağmurluğu üstündeydi. Doğrudan, Fransa'daki hastanelere yatan tüm hastaların, tüm tedavi kayıtlarının yer aldığı BSSP'ye -Bilgi Sistemleri Sağlık Programı- bağlandı.

Mischell yoktu.

Freire bu programı hiç kullanmazdı. Belki de, bazı verilerin gizliliğiyle ilgili kısıtlamalar vardı. Her şeye rağmen Fransa'da özel hayata zarar verecek şeylerde zamanasını yoktu.

Bu ilk başarısızlık ona daha fazla kuralama isteği verdi. İngilizanahtarlı adamı bulduklarında, üzerinde kimlik belgesi yoktu. Elbiseleri yıpranmıştı. Üstelik açık havada yaşadığına dair belirtiler vardı: meşin gibi bir ten, güneşte kavrulmuş eller. Bir evsiz miydi?

Mathias telefonunu aldı ve BSHM'yi -Belediye Sosyal Hizmetler Müdürlüğü- aradı, orada sürekli bir nöbetçi olurdu. İsmi söyledi: Akitanya'da kayıt altındaki evsizler arasında Mischell diye biri yoktu. SKYM'yle -Sosyal Kaynaştırma Yardım Merkezi-, ardından da Acil Tıbbi Yardım Servisi'yle temasa geçti. Bu kuruluşların hepsinde nöbetçi bir görevli vardı, ama hiçbirinin arşivinde Mischell diye birinin kaydı yoktu.

Freire yeniden bilgisayara döndü. İnternete bağlandı. Akitanya ve Midi-Pyrénées bölgelerinde bu adda bir telefon aboneliği yoktu. Şaşırmamıştı. Tahmin ettiği gibi yabancı, soyadını kuşkusuz istemediği olarak bozuyordu. Adamın belleğindeki kısa geri dönüşler şu an için ancak yarım yamalak olabilirdi.

Mathias'ın aklına başka bir fikir geldi. Polis raporuna göre, kovboyun elindeki rehber 1996 yılına aitti.

Yaptığı aramalar neticesinde, internet üzerinde eski rehberleri

incelemeyi sağlayan bir program bulmayı başardı. 1996 yılını seçti ve Mischell adını aradı. Boşuna. Akitanya idari bölgesinin beş ilinde o yıl içinde bu ismin esamisi bile yoktu. Daha uzaktan mı geliyordu?

Freire, Google'a girdi ve tek bir sözcük yazdı: MISCHHELL. Orada da fazla bilgiye ulaşamadı. Mischell adında biri tarafından hazırlanmış, *X-Files* dizisinin kahramanları Mulder ve Scully'nin sahnelerini içeren bir video montajının yer aldığı bir myspace.com sayfası. Tommu Mischell adlı bir kadın şarkıcıdan seçme parçalar. ABD Missouri'de ikamet eden Patricia Mischell adında bir falcının sitesi. Arama motoru özellikle "Mitchell" yazımını denemesini salık veriyordu.

Gece yarısı olmuş, artık gerçekten eve dönme zamanı gelmişti. Mathias bilgisayarını kapadı, eşyalarını yeniden topladı. Ana kapıya doğru yaklaşırken, evsizlere hizmet veren, Bordeaux ve çevresindeki çeşitli merkezlere kovboyun fotoğrafını göstermek gerektiğini düşündü. MPM'lere -Medikopsikolojik Merkezler- ve KZTDM'lere -Kısmi Zamanlı Tedavi Danışma Merkezleri- başvurabilirdi. Hepsini tanıyordu. Oralara şahsen gidecekti, kovboyunun daha önce de zihinsel rahatsızlıktan mustarip olduğundan emindi, yani neredeyse emindi.

Sis yüzünden arabasını ağır sürmek zorunda kaldı. Yaklaşık on beş dakikada mahallesine varabildi. Cumartesi akşamlarının yemekli toplantıları yüzünden bahçeler boyunca çok sayıda araba park etmişti. Park etmesinin imkânı yoktu. Arabasını evinden yüz metre uzağa bıraktı ve yoğun beyazlığın içinde yürüdü. Her yer sisler içindeydi. Sokak lambaları havada asılı gibi duruyordu. Her şey hafif, tüy gibi görünüyordu. Bu duygunun farkına vardığında yolunu kaybetmiş olduğunu anladı. Su danılcıklarıyla ışıldayan çitler boyunca yürüdü, park etmiş arabaların yanından geçti. Körlemesine ilerliyor, her evin ismini okuyabilmek için parmak uçlarında yükseliyordu.

Sonunda, tanıdık harfleri uzaktan seçti: OPAL.

El yordanıyla bahçe kapısını açtı. Altı adım. Anahtarı çevirdi. Kapıyı arkasından kapattı ve hole girdi, rahatlamıştı. Çantasını bıraktı, yağmurluğunu girişteki karton kutulardan birinin üzerine attı ve ışığı yakmadan mutfığa gitti. Evinin standart planı yalnızlığının standart hareketleriyle uyum içindeydi.

Birkaç dakika sonra, pencerenin önünde çayını demliyordu. Evinin sessizliğinde, hâlâ hastaların seslerini duyuyordu. Tüm psikiyatrlar bu duyguyu bilirdi. Buna "delilerin müziği" derlerdi.

Bozuk konuşma biçimleri. Yürürken ayaklarını sürünmeleri. Taşkınlıkları. Kafasının içi, denizin yankısıyla uğuldayan bir kabuklu gibi bu seslerle çınliyordu. Deliler onu asla terk etmiyordu. Veya daha doğrusu, Henri-Ey servisini asla terk etmeyen oydu.

Birden daldığı düşüncelerden sıyrıldı.

Dünkü siyah 4x4 sisin içinde belirmişti.

Yavaş, çok yavaş bir şekilde sokakta ilerledi ve evinin önünde durdu. Freire kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Aynı anda arabadan siyahlar giymiş iki adam indi ve pencerelerinin önünde durdu.

Mathias yutkunmaya çalıştı. Başaramadı. Gizlenmeye çalışmadan adamlara dikkatle baktı. En az 1,80 boyundaydılar ve palto-larının altına, kumaşları sokak lambalarının ışığında parlayan koyu renk takım elbise giymişlerdi. Beyaz gömlek ve siyah kravatları vardı. Bu adamlar titiz, gösterişli teknokratları andırıyorlardı; ama sert ve yasadışı bir görüntüleri de vardı.

Mathias donup kalmıştı. Bahçe kapısından geçmelerini ve kapıyı çalmalarını bekliyordu. Ama öyle olmadı. Hiç kımıldamıyorlardı. Gizlenmeye gerek duymadan, bir sokak lambasının altında duruyorlardı. Suratları da kıyafetleriyle uyumluydu. İlk adamın geniş bir alın ve bakalit çerçeveli gözlüğü vardı, gümüş saçları arkaya doğru taranmıştı. Diğerinin görünümü daha sertti. Hafifçe seyrelen kestane rengi saçları uzundu. Gür kaşları ve tedirgin edici bir yüz ifadesi vardı.

Düzgün yüz hatları olan iki adam.

İtalyan takım elbiseleri içinde son derece rahat, kırklı yaşlarda iki playboy.

Bu adamlar kimdi? Ondan ne istiyorlardı?

Sol gözünün arkasındaki ağrı nüksetti. Gözlerini kapattı ve gözkapaklarını hafifçe ovdu. Yeniden açtığımda iki hayalet ortadan yok olmuştu.

Anaïs Chatelet buna inanamıyordu.

Gerçekten büyük şanssızlıktı.

Bir cesetle başlayan cumartesi akşamı nöbeti. Parçalanmış, sanatsal, gerçek bir cinayet. Çağırıyor alırmaz kendi arabasına atlamış ve cesedin bulunduğu yere gitmişti: Saint-Jean Garı'na. Yol boyunca ona verilen bilgileri tekrarlayıp durmuştu. Çıplak olarak bulunmuş genç bir adam. Çok sayıda yara. Sapkınca bir mizansen. Net bir şey yoktu ama delice, acımasız, karanlık bir şeyler olduğu kesindi... Ne kötü sonuçlanmış sıradan bir kavga ne de alçakça bir soygundu. *Ciddiye alınacak bir şeydi.*

Garın önünde duran polis arabalarını, sisin içinde dönen tepe lambalarını, yağmurluklarıyla parıltılı hayaletler gibi dolaşan polisleri görünce her şeyin doğru olduğunu anladı. Başkomiser olarak ilk cinayet vakasıydı. Bir soruşturma ekibi oluşturacaktı. Davayı sonuçlandırmak için her şeyi değerlendirecekti. Suçluyu yakalayacak, bu da onu gazetelerin birinci sayfasına çıkaracaktı. 29 yaşında!

Arabadan çıktı ve havadaki göl kokusunu ciğerlerine çekti. Otuz altı saatten beri Bordeaux bu beyazımsı su kalmanıyla kuşatılmış durumdaydı. Sanki bir bataklık pusuyla, sürünleriyle, ıslak yapısıyla buraya kadar sokulmuştu. Bu olayı tamamlayan bir başka şey daha vardı: sisin içinde birdenbire ortaya çıkan bir ceset. Duyduğu coşkuyla titredti. Capucins Meydanı Karakolu'ndan bir polis onu gördü ve yanına geldi.

Cesedi bulan adam teknik servis ile gar arasında trenlerin manevrasını yaptıran bir makinistti. Saat 23.00'te işbaşı yapacağı için arabasını halin günündeki, SNCF görevlilerine ayrılmış otoparka bırakmıştı. Otoparkın yanındaki bir geçitten demiryoluna çık-

muş ve 1 no'lu yol ile eski onarım atölyelerinin arasındaki terk edilmiş bir bakım çukurunun dibinde cesedi görmüştü. Hemen demiryolu polisine ve Saint-Jean Garı'nın güvenliğini sağlayan özel şirketin devriyelerine haber vermişti. Daha sonra en yakındaki, Capucins Meydanı'ndaki karakol olaydan haberdar edilmişti.

Gerisini Anaïs biliyordu. Cumhuriyet savcısı gece saat birde olay mahalline gelmişti. O da François-de-Sourdis Sokağı'ndaki Bordeaux Emniyet Müdürlüğü'yle temasa geçmiş ve müsait durumdaki asayiş şube başkomiserine ulaşmıştı. Yani Anaïs'e. Diğerleri daha önce, sis yüzünden meydana gelen boktan olayların peşine gitmişti. Araba kazaları, yağmalamalar, kayıplar... Böylece, kabul edilsin veya edilmesin, yeni başkomiser rütbesi ve Bordeaux'daki iki yıllık göreviyle gecenin en iyi atışını yapan o, Anaïs Chatelet olmuştu.

Garın büyük holünü geçerlerken bir SNCF görevlisi, giymeleri için onlara fosforlu turuncu yelekler verdi. Yeleğinin cırt cırtlı fermuarını kapatırken Anaïs, sisin içinde kaybolan, yaklaşık otuz metre yüksekliğindeki çelik strüktürlere kısa bir süre hayranlıkla baktı. En dıştaki hatlara kadar peronda yürüdüler. SNCF'nin adamı sürekli konuşuyordu. Böyle bir şeyi ömründe hiç görmemişti. Savcının talimatıyla, tren seferleri iki saat boyunca durdurulmuştu. Çukurundaki ölü, gerçek bir canavarlık örneğiydi. Herkes şoktaydı.

Anaïs dinlemiyordu. Nemin tenini yapış yapış ettiğini, soğuk iliklerine işlediğini hissediyordu. Sis içinde demiryolundaki ışıklar –hepsi kırmızıydı– kan renginde çapraşık bir takımyıldızı andırıyordu. Havada asılı teller ırmaklar gibi uzanıyordu. Sis yoğunlaşmasıyla üzerinde su damlaları oluşan raylar parlıyor, sonra alçak sis bulutlarının altında gözden kayboluyordu.

Traverslerin ve balastların üzerinde yürürken Anaïs'in ayak bilekleri burkuluyordu.

– Yeri aydınlatılabilir misiniz?

Demiryolu görevlisi lambasını aşağı tuttu ve gevezeliğine kaldığı yerden devam etti. Ancak bu arada Anaïs bazı teknik bilgilere de vâkıf oldu. Çift numaralı yollar Paris'e gidiyordu. Tek numaralı olanlar ise güneşe iniyordu. Yolların üstündeki elektrik tellerine “katener”, trenlerin tepesindeki metal strüktürlere ise “pan-tograf” deniyordu. Tüm bunlar şimdilik onun hiçbir işine yaramıyordu, ama bu cinayete alışmasını kolaylaştırıyordu.

– Geldik.

Olay yeri incelemenin projektörleri, gecenin karanlığında uzak-

ta parlayan soğuk aylar gibi görünüyordu. Işık demetleri karanlığın içinde beyazımsı tül şeritler oluşturuyordu. Daha uzakta, TGV'leri, TER'leri,⁶ gümüş renkli koruyucu boyayla kaplı otorayları ve yolcu vagonlarıyla teknik merkez görölüyordu. Ayrıca yük vagonları ile trenleri hangara çekmekte kullanılan, limanlardaki römorkörlerle aynı işleve sahip “Y” adı verilen çekici lokomotifler de vardı. Güçlü ve kapkara makineler suskun devleri andırıyordu.

Güvenlik bantlarının altından geçtiler. POLİS-YASAK BÖLGE. Cinayet mahallinin yeri belirlenmişti. Bakım çukuru. Projektörlerin kromajlı ayakları. Mavi bantlı beyaz tulumlarıyla teknisyenler. Anaïs bu kadar çabuk gelmelerine şaşımıştı; bölgedeki en iyi kriminal laboratuvar Toulouse'daydı.

– Cesedi görmek istiyor musunuz?

Yağmurluğunun üzerine güvenlik yeleği giymiş, Suçla Mücadele Şubesi'nden bir memur karşısında duruyordu. Anaïs duruma uygun bir ifade takındı ve başını evet anlamında salladı. Sisle, sabırsızlığıyla, içindeki coşkuyla mücadele ediyordu. Bir gün, fakultede-yken, bir hukuk profesörü koridorda ona fısıldamıştı: “Siz Lewis Carroll'ın Alice'isiniz. Sizin için hedef, yeteneklerinize uygun bir dünya bulmak olmalıdır.” Sekiz yıl sonra, bir cesedin peşinde rayların arasında yürüyordu. *Yeteneklerinize uygun bir dünya...*

Beş metre uzunluğunda, iki metre genişliğindeki çukurun dibinde, bir cinayet mahallinin alışıldık hareketliliği vardı, ancak burası çok daha sıkıştıktı. Teknisyenler özel lambalarıyla –kızılötesinden morötesine değişen– zeminin her milimetresini taramak, numune toplayıp delil torbalarına koymak için dirsekleriyle kendilerine yol açıyor, itişip kakaşıyorlardı.

O kargaşanın içinde Anaïs cesedi görmeyi başardı. Yirmili yaşlarda bir adam. Çıplak. Çok zayıf. Vücudu dövmelemlerle kaplı. Kemikleri derisini delecek gibiydi. Cildinin beyazlığı sanki ışıldıyordu. Çukurun üstündeki iki ray, bir tablonun çerçevesi gibi cesedi çevreliyordu. Anaïs'in aklına bir Rönesans tablosu geldi: Bir kilisenin dip tarafında, bedeni acıyla arkaya doğru bükülmüş soluk tenli bir kutsal ölü.

Ama asıl şaşırtıcı yanı, başıydı.

Bir insan başı değil, bir boğa kafasıydı.

Boynundan kesilmiş, kapkara, kocaman sığır kellesinin ağırlığı en az elli kilo olmalıydı.

Anaïs sonunda gördüğü şeyin ne olduğunu anladı. Tüm bunlar gerçektir. Dizlerinin titrediğini hissetti. Yine de eğildi ve pes etme-

6. Transport Express Régional: Bölgesel Ekspres Taşımacılık. (ç.n.)

yip ilk gözlemlerine tutunmak için tüm dikkatini topladı. İki seçenek vardı: Ya katil kurbanının kafasını kesmiş, yerine doldurmuş bir hayvan kafası koymuştu ya da bu hayvan kafasını kurbanının başının üzerine geçirmişti.

Her iki durumda da bir sembol söz konusuydu: Minotauros'u öldürmüştü. Ray labirenti içinde kaybolmuş, modern bir Minotauros.

– Aşağı inebilir miyim?

Ayaklarına galoş, kafasına kâğıt bir bone geçirdi. Çukura inmek için demir merdivene yöneldi. Olay yeri inceleme teknisyenleri kenara çekildi. Anaïs çömeldi, kendisini esas ilgilendiren şeyi, insan bedeninin üzerine yerleştirilmiş bu iğrenç hayvan kafasını inceledi.

Bu durumda ikinci seçenek doğruduydu. Kafa, büyük uğraşlarla kurbanın başına geçirilmişti. Altında, kurbanın başı ezilmiş, tanınmaz hale gelmiş olmalıydı.

– Tahminime göre hayvanın boynunun içini oymuş.

Anaïs sesin geldiği tarafa döndü. Konuşan, Michel Longo adındaki adli tabipti. Diğerleri gibi kapüşonlu hayaletler gibi giyinmiş olduğundan, onu tanımamıştı.

– Ne zaman öldürülmüş?

– Bunu kesin olarak söylemek için çok erken. Ama en az yirmi dört saat önce. Soğuk ve sis durumu karmaşıktırıyor.

– Tüm bu süre boyunca hep burada mıymış?

Doktor eldivenli ellerini iki yana açtı. Buruşuk kapüşonunun altında Persol gözlükler takıyordu.

– Ya da katil onu bu gece bıraktı. Bilmek çok zor.

Anaïs önceki günden beri şehri yapış yapış eden sisi düşündü. Bu yoğun siste, katil herhangi bir zaman harekete geçmiş olabilirdi.

– Selam.

Anaïs başını kaldırdı, elini gözüne siper etti. Çukurun kenarında ayakta, projektörlerin beyaz halesinin önünde karaltı halinde bir kadın silüeti duruyordu. Arkadan vuran ışığa rağmen onu tanıdı. Véronique Roy, savcı yardımcısı. Anaïs'in bir tür kopyası. Onunla aynı ya da hemen hemen aynı eğitimi almış, Bordeaux'lu, yüksek burjuvaziye mensup, otuzlu yaşlarda bir kadın. Her ikisi, önce kalburüstü zengin çocuklarının gittiği özel okullarda, Montesquieu Üniversitesi'nin sıralarında, sonra da şehrin revaçta gece kulüplerinin tuvaletlerinde karşılaşmışlardı. Hiçbir zaman arkadaş olmamışlardı. Düşman da. Şimdi de iş nedeniyle karşılaş-

maya devam ediyorlardı. Asılmış bir adam. Kocasının fırlattığı mikrodalga fırınla suratı parçalanmış bir kadın. Çırtlağı kesilmiş bir genç kız... Gerçekten de arkadaşlık kurulacak ortam değildi.

– Selam, diye homurdandı Anaïs.

Savcı yardımcısı ışığın içinde parlıyor, tepeden, çukurun kenarından onlara bakıyordu. Üzerinde, Anaïs'in uzun süre önce Georges-Clemenceau Caddesi yakınındaki bir vitrinde gördüğü Zadig&Voltaire marka deri bir mont vardı.

– Çok çarpıcı, diye mırıldandı savcı yardımcısı. Bakışları cesede kenetlenmişti.

Anaïs, durumu çok iyi özetleyen bu aptalca cümle için ona minnet duydu. Véronique'in de onunla aynı duyguları hissettiğinden emindi. Hem korku hem de coşku. Korktukları, ama hep karşılaşmayı istedikleri şey nihayet gerçekleşmişti. Bu meslekte, onların yaşıtı bütün kızlar, Clarice Starling olma hayali kurarak *Kuzuların Sessizliği*'yle beslenmişti.

– Ölüm sebebi hakkında bir fikrin var mı? diye sordu Anaïs, adli tabibe.

Longo belli belirsiz bir hareket yaptı:

– Görünür yara yok. Belki de boğa kafasıyla boğulmuş olabilir. Ya da boğazı kesilmiş. Veya zehirlenmiş. Otopsiyi ve toksikoloji sonuçlarını beklemek gerekiyor. Aşırı dozu da göz ardı etmiyorum.

– Neden?

Eğildi ve kurbanın sol kolunu tuttu. Dirsek çukurundaki damarlar yaralarla, yunrularla, mavimsi ödemlerle doluydu ve tahata gibi sert görünüyordu.

– Kemiklerine kadar delik deşik. Genel olarak, adam çok kötü durumdaymış. Yani hayattayken demek istiyorum. Kir pas içinde. Yetersiz beslenme. Tedavi edilmemiş çok eski yara izleri taşıyor. Yaklaşık yirmi yıldan beri uyuşturucu kullanan biri olduğunu söyleyebilirim. Bir evsiz. Bir varoş adamı. Onun gibi bir şey.

Anaïs, savcı yardımcısının yanında duran Suçla Mücadele Şubesi polisine baktı:

– Giysilerini buldunuz mu?

– Ne giysi ne de kimlik var.

Adam başka yerde öldürülmüş ve buraya atılmıştı. Gizlenmiş olabilir miydi? Ya da tam tersine sergilenmiş? Kesin olan bir şey vardı. Bu çukurun katilin ritüelinde önemli bir rolü vardı.

Anaïs, cesede son bir kez bakarak basamakları tırmandı. Buz parçalarıyla kaplı, çelik bir heykeli andırıyordu. Gresyağı ve me-

tal kokularıyla çukur, bu mahluk için mükemmel bir mezar oluşturmuyordu.

Yukarı çıkınca, galoşlarını ve bonesini çıkardı. Véronique Roy resmi sözlerle konuşmaya başladı:

- Seni resmen bu davaya...
- Yarın evrakları bana, büroya yollarsın.

Bozulan savcı yardımcısı Anaïs'e ne tür bir yöntem izleyeceğini sordu. O da mekanik bir ses tonuyla, rutin işlemleri saydı. Bu esnada katilin profilini tahmin etmeye çalışıyordu. Buraları bilen biriydi. Şüphesiz trenlerin manevra saatlerini de. Belki de SNCF'de çalışıyordu. Ya da indireceği darbeyi özenle planlamış biri.

Birden, gözünde canlanan bir görüntü nefesini kesti. Katil, kahverengi plastik bir torbanın içinde cesedi sırtında taşıyordu. Sis içinde iki büküm yürüyordu. Bu da aklına teknik bir ayrımı getirdi: Kafayı da ekleyince ceset yüz kilodan fazla bir ağırlığa ulaşıyordu. Öyleyse katil çok iri, dev gibi biri olmalıydı. Ya da daha önceden getirdiği boğa kellesini burada kurbanın başına geçirmiş olabilir miydi? Bu da onun arabasından bakım çukuruna iki defa gittiğini gösterirdi. Nereye park etmişti? Otoparka mı?

- Ne?

- Soruşturma ekibini oluşturdun mu diye sordum, diye tekrarladı Véronique Roy.

- Ekibim mi, işte orada...

Le Coz, balastların üzerinde bileklerini burkmadan yürümeye çalışarak, acemi adımlarla onlara doğru yaklaşıyordu, fosforlu güvenlik yeleği ona gülünç bir görünüm vermişti. Savcı yardımcısı şaşırmış gibiydi. Yay gibi kaşlarının altında, açık renkli gözleri parlıyordu. Anaïs kabul etmek zorundaydı: O daha güzeldi.

- Saçmalıyorum, dedi gülümseyerek. Sana Komiser Hervé Le Coz'u tanıtayım, ekibimin ikinci adamı. Bu gece nöbette benimle birlikte sadece o vardı. Ekip bir saat içinde oluşturulacak.

Le Coz'un fosforlu yeleğinin altında siyah kaşmir bir palto vardı. Simsiyah jöleli saçları su damlacıklarıyla parlıyordu. Şehvetli dudaklarının arasından buharlar yükseliyordu. Tüm varlığıyla, Véronique Roy'da belli belirsiz bir gerginliğe, içgüdüsel olarak savunmaya neden olan rafine bir çekicilik yayıyordu. Anaïs gülümsemedi. Şüphesiz savcı yardımcısı da kendisi gibi bekardı. Bir hasta, başkalarında kendi hastalığının belirtilerini anlardı.

Le Coz'a durumun bir özetini geçti, sonra emredici bir tonda devam etti. Bu kez blöf yapmıyordu:

- Öncelikle, kurbanın kimliğini tespit etmek gerekiyor. Ardından da kimlerle ilişkisi olduğunu.

- Katil ile adanın birbirlerini tanıdığını mı düşünüyorsun? diye araya girdi Véronique Roy.

- Hiçbir şey düşünmüyorum. Her şeyden önce maktulün kim olduğunu bilmemiz gerekiyor. Sonra çemberi daraltırız. En yakınından en uzağına, bütün tanıdıkları. Birlikte takıldığı kişiler. Gece buluşmaları.

Anaïs, komiserle döndü:

- Diğerlerini ara. Gardaki güvenlik kameralarının kaydettiği görüntüleri incelemek gerekiyor. Ve sadece son 24 saattekileri değil.

Eliyle park alanını işaret etti:

- Adamımız, kuşkusuz garın içinden ve gişelerden geçmedi. Personel otoparkının bağlantı yollarını kullandı. Tüm dikkatini o videolara ver. Son günlerde oraya park etmiş bütün arabaların plakasını al. O herifleri bul ve sorgula. Gar memurları, görevlileri ve teknisyenleriyle konuş. En azından şüphe çekici bir şey dikatlerini çekmiş mi, sor.

- Ne zaman başlıyoruz?

- Başladık bile.
- Saat sabahın üçü.
- Herkesi yatağından kaktır. Artık kullanılmayan atölyeleri, binaları arayın. Oralarda hâlâ yaşayan evsizler var. Belki bir şey görmüşlerdir. Makiniste gelince...

- Makinist?
- Cesedi bulan tren makinisti. Yarın sabah masamda adamın ifade tutanağını görmek istiyorum. Ayrıca burada, garda ileri-ki saatlerde mümkün olduğu kadar çok adam görmek istiyorum. Tüm çevreyi küçük bölgelere ayırın. Treni kullanan herkesi, sürekli müşterileri sorgulayın.

- Bugün pazar.
- Pazartesi'yi mi beklemek istiyorsun? Suçla Mücadele Şubesi'nden, belediye görevlilerinden yardım al.

Le Coz cevap vermeden not almaya devam etti. Defteri sisten sınısıklam olmuştu.

- Ayrıca hayvanı incelemesi için de bir adam istiyorum.
Polis başını kaldırdı. Anlamamıştı.
- Bu boğa kellesi pekâlâ bir yerlerden getirilmiş olabilir. Akitanya, Landes ve Bask Ülkesi jandarmalarıyla temas kur.
- Neden bu kadar uzaklara gitmeniz gerekiyor?
- Çünkü bu bir dövüş boğası.
- Nereden biliyorsun?
- Biliyorum, hepsi bu. En önemli hayvan çiftlikleri Mont-de-Marsan civarında. Sonra Dax'a kadar uzanırsın.

Le Coz, sayfaları ıslatan su damlalarına öfkelenerek yazmaya devam ediyordu.

- Tabii, bu davada tek bir gazeteci bile görmek istemiyorum.
- Onlara nasıl engel olmayı düşünüyorsun? diye sordu savcı yardımcısı.

Bir yargı görevlisi olarak medyayla iletişim kurmak gibi bir zorunluluğu vardı. Bir basın toplantısı düzenlemeyi planlamış ve bunun ona sağlayacaklarını bile düşünmüş olmalıydı. Anaïs, ayağının altına muz kabuğu koymuştu.

- Bekleyeceğiz. Hiçbir şey söylemeyeceğiz. Eğer biraz şansımız varsa, adam gerçekten bir evsiz çıkar.

- Anlamıyorum.
- Kimse onu aramaz. Bu durumda ölümünü açıklamayı biraz erteleyebiliriz. Yirmi dört saat kadar mesela. Üstelik bu arada boğa kellesi de gündemden düşecektir. Soğuktan donarak ölmüş bir evsiz olduğu düşünülür. Konu kapanır.

- Peki ya bir evsiz değilse?
- Her koşulda zaman kazanmamız lazım. Sessizce çalışabilmemiz için.

Le Coz hanımları başıyla selamladı ve sisin içinde kayboldu. Başka yerde, başka zamanda olsa bu iki genç hanımı cezbetmek için her türlü numarayı yapardı ama durumun aciliyetini çoktan anlamıştı. İleriki saatler uykusuz, yemeksiz, aileden ve dostlardan uzak geçecekti, soruşturma dışında başka bir şey olmayacaktı.

Anaïs, biraz geride duran ve konuşmanın hiçbir ayrıntısını kaçırmayan, Suçla Mücadele Şubesi'nin görevlisine döndü:

- Bana olay yeri incelemenin koordinatörünü bulun.
- Bunun seri cinayetlerin bir başlangıcı olduğunu mu düşünüyorsun? diye alçak sesle sordu savcı yardımcısı.

Sesi hâlâ aynı çelişkili heyecam ele veriyordu. Yarı istek, yarı tiksinti. Anaïs gülümsedi.

- Bunu söylemek için çok erken tatlım. Adli tabibin raporu nu beklemek gerekiyor. *Modus operandi*,⁸ adamın profili hakkında bize yeterince bilgi verecektir. Ayrıca bu son günlerde Cadillac'tan taburcu edilmiş bir çatlak var mı, kontrol etmem gerekiyor.

Bölgede yaşayan herkes bu adı biliyordu. Tehlikeli hastaların yatırıldığı bu birim, şiddete ve cinayet işlemeye meyilli delilerin kapatıldığı korkulu bir yerdi.

- Ülke çapında işlenmiş cinayetlerin dosyalarını da didik didik inceleyeceğim, diye devam etti. Akitanya'da veya başka bir yerde daha önce işlenmiş bu tür bir cinayet var mı, görmek için.

Anaïs, rakibesini şaşırtmak için aklına gelen her şeyi söylüyordu. Fransa'daki cinayetlerle ilgili tek ulusal arşiv, sorulara cevap veren polis ve jandarmanın sürekli güncellediği bir programdı ama oradan bir şey çıkarmak imkânsızdı.

Birden sis yarıldı. Yarıktan olay yeri incelemenin astronot kıyafetli adamlarından biri çıktı:

- Abdellatif Dimoun, dedi adam kapüşonunu indirerek. Bu soruşturmadaki Teknik ve Kriminal Polis Müdürlüğü (TKPM) koordinatörüyüm.

- Toulouse'dan mısınız?
- 31 numaralı Kriminal Polis Laboratuvarı'ndan.
- Nasıl bu kadar çabuk gelebildiniz?

8. Suçluların suç işlerken tekrarladıkları tipik yöntemler. Örneğin kestiği parmağı alıkoymak, duvara kanla yazı yazmak vb. Katilin psikolojisi hakkında ayrıntılı ipuçları verir. (ç.n.)

- Tesadüf olduğunu söyleyebilirim.

Adam ağzını yaya yaya gülümsedi. Mat teniyle zıtlık oluşturan parlak dişleri vardı. Vahşi ve seksi görünen, otuzlu yaşlarda bir adandı.

- Başka bir şey için Bordeaux'daydık. Lormont Sanayi Bölgesi'ndeki kirlenme yüzünden.

Anaïs bundan söz edildiğini duymuştu. Fabrikanın -kimyasal üretim yapıyordu- eski bir çalışanının intikam amacıyla bazı teknik yöntemleri sabote ettiğinden kuşkulanıyordu. Başkomiser ile savcı yardımcısı da kendilerini tanıttı. Teknisyen eldivenlerini çıkararak ikisinin ellerini sıktı.

- Araştırma iyi gitti mi? diye sordu Anaïs, duygularını belli etmemeye çalışan bir ses tonuyla.

- Hayır. Her şey ıslanmış. Ceset en az on saat suyun içinde kalmış. En ufak bir *papilla* izi almak bile olanaksız.

- En ufak ne?

Anaïs savcı yardımcısına doğru döndü, bilgisini sergilemekten çok mutluydu:

- Dijital izler.

Véronique Roy surat astı.

- Ne organik bir kalıntı ne de biyolojik bir sıvı bulabildik, diye devam etti Dimoun. Ne kan ne sperm ne de başka bir şey. Ama bir kez daha söylüyorum, bu suyla imkânsız... Kesin olan tek bir şey var: Burası cinayet mahalli değil, sadece suç mahalli. Katil yalnızca cesedi buraya atmış. *Başka yerde öldürmüş.*

- Bize raporu ve analiz sonuçlarını mümkün olduğunca çabuk yollayabilir misiniz?

- Elbette. Burada, özel bir laboratuvar da çalışacağız.

- Bir şey olursa sizi ararım.

- Sorun değil.

Adam bir kartvizitin arkasına cep telefonu numarasını yazdı.

- Ben de size numaramı vereyim, dedi Anaïs, bloknotunun bir sayfasına numarasını yazarken. İstedığınız saatte arayabilirsiniz. Yalnız yaşıyorum.

Teknisyen kaşlarını kaldırdı, bu beklenmedik itiraf karşısında şaşırılmıştı. Anaïs kızardığını hissetti. Véronique Roy alaycı bir tavırla ona bakıyordu. Suçla Mücadele Şube polisi onu bu güç durumdan kurtardı.

- Sizinle bir saniye görüşebilir miyim? Bu vardiya şefi... Size söyleyecek önemli bir şeyi var.

- Nedir?

- Tam olarak bilmiyorum. Sanırım dün burada tuhaf bir adam bulmuşlar. Hafızasını kaybetmiş biri. Ben orada değildim.

- Onu nerede bulmuşlar?

- Rayların üstünde. Bakım çukurunun yakınında.

Anaïs, adamın numarasını yazdığı kartviziti avucunda sıkarak Roy ile Dimoun'a veda etti. Rayların arasında polisi izlemeye başladı, o esnada park alanı yönünden, boş binaların arasından gelen beyaz gömlekli üç adamı fark etti. Bunlar cesedi almaya gelen morg görevlileri olmalıydı. Arkalarında bir forkliftin uğultusu duyuluyordu. Cesedi ve kocaman kellesini kaldırma konusunda şüpheleri vardı anlaşılan.

Kılavuzunun peşinde yürümeye devam ederken omzunun üstünden arkasına bir göz attı. Savcı yardımcısı ve olay yeri inceleminin teknisyeni, güvenlik çemberinden uzakta, samimi bir şekilde gevezelik ediyorlardı. Hatta birer sigara bile yakmışlardı. Véronique Roy, tavuk gibi gürk gürk ediyordu. Anaïs eşarp yerine kullandığı Filistin kefiyesini öfkeyle sıktı. Bu her zaman düşündüğü şeyi doğruluyordu. Ceset olsun veya olmasın, dayanışma olsun veya olmasın, hep aynı nakarat geçerliydi: *İyi olan kazanır.*

Sis şehir merkezinde iyice yoğunlaşıyordu. Beyaz kıvrımlar halinde kaldırımlardan, duvarlardan, oluk ağzlarından sızıyordu. Beş metre ötesi görülmüyordu. Ama sorun değildi. Anaïs karakolu gözleri kapalı bulabilirdi. Vardiya şefinin yaptığı karmaşık açıklamalardan –önceki gece demiryolunun aynı bölgesinde, hafızasını kaybetmiş bir kovboy bulunmuştu– sonra bazı talimatlar vermiş ve ardından arabasına binip yola çıkmıştı.

Rihtımdan, Saint-André Katedrali yönüne gitmek için Victor-Hugo Caddesi'ne saptı. Bu denli coşkudan sonra şimdi sakinleşiyordu. Bu davanın üstesinden gelebilecek yetenekte miydi? Bu dosyayı ona verecekler miydi? Birkaç saat içinde, haber şehrin yüksek çevreleri tarafından duyulacaktı. Vali, belediye başkanı ve milletvekilleri emniyet müdürünü, Jean-Pierre Deversat'ı arıyacaktı. Boğa kafalı bir ceset, şarap kentinde karmaşaya yol açabilirdi. Hepsi aynı şeyi isteyecekti: Soruşturma olabildiğince hızlı bir şekilde sonuçlandırılmahydı. Ve davayı alan asayiş şube komiserini soruşturacaklardı. Yaşı. Deneyimi. Cinsiyeti. Ve özellikle de adı. Babasının yüzünden çektiği büyük sıkıntı. Bu hikâye onda –silinmez– bir doğum lekesine dönüşmüştü.

Deversat onu koruyacak mıydı? Hayır. Sonuçta onu fazla tanı-mıyordu. Onun hakkında herkesin bildiği şeyi biliyordu: yüksek lisans sahibi, parlak, gözü yükseklerde bir kadın polis. Ama bir soruşturmanın bu tür niteliklere ihtiyacı yoktu. Hiçbir şey kurt bir polisin tecrübesinin yerini dolduramazdı. Ama suç mahalline ilk giden olmasının sağladığı avantajı düşünerek toparlandı. Davayı alan oydu, başkası değil.

Yargıç ve istinabe olmadan hareket etmek için sekiz günü vardı. İstedikini sorgulamak için. Tatmin olana kadar araştırma-

için. Yardımcılarını belirlemek veya ihtiyacı olan materyali temin etmek için. Ashnda bu tür olasılıklar onu korkutuyordu. Böyle bir yetkiyi kullanabilecek miydi?

Sağa, Pasteur Caddesi'ne sapmadan önce dikiz aynasına baktı. TKPM koordinatörünün görüntüsü, Arap'ın çapkınca gülümsemesi düşüncelerini altüst etti. Yaptığı gafı ve kudurmuş gibi cep numarasını ona verişini yeniden düşündü. Ne aptallık! Gülünç duruma mı düşmüştü? Bunun cevabını, o uzaklaşırken, Véronique Roy'un kıkır kıkır gülmesi vermişti.

Hareli manzaranın içinde bir ateş topu gibi parlayan kırmızı ışıktayavaşladı, sonra yeşili beklemeden geçti. Tavan lambasını takmıştı, ancak siren kapalıydı. Karanlık balçığın içinde mavi bir fener.

Yeniden soruşturmasını düşünmeye çalıştı, ama başaramadı. Öfkelenmeye başlıyordu. Bu kendine duyduğu bir öfkeydi. Neden tüm bu heriflerin başına geçmek için bu kadar hevesli davranmıştı? Hep eksiklikten, hep arzu duymaktan korktuğu için... Aşkta da bu denli tutkulu olmak için ne yapabilirdi? Yalnızlığı bir hastalık halini almaya başlamıştı. Duygusal olan her şey onu aşırı etkiliyordu.

Yolda âşıklar görüyor, boğazı düğümleniyordu. Bir filmde sevgililer öpüşüyor, gözleri doluyordu. Bir tanıdığı evleniyor, Lexomil içiyordu. Birbirlerine âşık insanlar görmeye katlanamıyordu. Kalbi en ufak uyarıya tepki veren bir apseye dönüşmüştü. Bu hastalığın adını biliyordu. Nevroz. Ve ona bir uzman gerekiyordu; bir psikiyatr. Ama yeniyetmeliğinden beri psikiyatrlar onu birçok kez dinlemişti. En ufak bir netice alınmamıştı.

Golf'ünü katedralin alt tarafına park etti ve direksiyonuna sarılarak hiçkırıklara boğuldu. Birkaç dakika boyunca, fazla gözyaşlarını akıttı, bu ona acı vermesine rağmen rahatladı. Gözlerini kuruladı, burnunu sildi, kafasını toparladı. Bu halde karakola girmesi söz konusu olamazdı. Bir şef bekliyorlardı. Âciz bir kız değil.

Radyoyu kapattı ve bir Lexomil yuttu. iPod'unu çıkararak kulaklıklarını taktı. İlaç etkisini gösterene kadar biraz müzik dinleyecekti. Gabrielle'in *Rise*'i. Bob Dylan'ın bir *sample*'inden esinlenmiş, 2000'li yılların melankolik bir şarkısı. İlaç iç sıkıntısına karşı savaşı kazanırken anıları yüzeye çıkmaya başladı.

Hep böyle değildi. Sinirli. Değişken. Depresif. Eskiden örnek, çekici, kararlı bir genç kızdı. Durumundan, çekiciliğinden, geleceğinden emin. En önemli şarap üreticileri tarafından hararetle istenen şarap uzmanı bir baba. Médoc'ta bir malikâne. Tivoli Lisesi'nde hiç falsosuz tamamlanan lise eğitimi. 17 yaşında bakalorya. 18 yaşında hukuk fakültesi. Plana göre, hukuk mastırını ta-

mamlayacak, ardından da babası gibi, ailesinin yolunda devam edip şarap konusunda uzmanlaşmak için önoloji⁹ fakültesine gidecekti. Mecburen.

20 yaşına kadar Anaïs, kimi zaman yoldan çıksa da kurallı asla ihlal etmemişti. *Gençlik döneminin geçmesi* gerekiyordu... Bordeaux'lu büyük ailelere mensup oğlanların ve kızların bir araya geldiği abartılı partilere, en eşsiz şarapların –ailenin kavına inmek yeterliydi– sarhoş olana kadar tüketildiği, yine aynı kişilerle düzenlenen gece eğlenceleri ekleniyordu. Bölgenin lüks gece kulüplerinde de Bordeaux'lu futbolcuların masasında az macera yaşamamıştı.

Heyecanları olan bir kuşak değildi. Şarapla sarhoş olamayanlar kokainle kafayı buluyordu ya da tam tersini yapıyorlardı. Değerleri ve umutları bir dans pisti kadar düzdü. Bu şımarık zengin çocuklarının hiçbirinin para kazanmak gibi bir amaçları yoktu, çünkü hepsinin zaten parası vardı. Bazen, bu zengin çocuklarının paralarını en ufak bir vicdan azabı duymadan tırtıklamak için bir dilenci, bir kaltak, bir fahişe olmayı yeğlediği anlar da oluyordu. O günlerde Anaïs de onlar gibiydi. Ve aynı yolu izliyordu – babasının yolunu.

Anaïs'in, tam bir Şilili olan annesi, onu doğurduktan birkaç ay sonra aklını kaçırmıştı, o sıralarda Santiago'daydılar. Babası Jean-Claude Chatelet, Fransa'da artık nadiren rastlanan, ancak And Dağları'nın eteklerinde çok yaygın olan bir üzüm çeşidinin, Carménère'in geliştirilmesinde çalışıyordu. Karısını tedavi ettirmek için, kolayca iş bulacağı Gironde'a, baba topraklarına dönmeye karar vermişti.

Bu tablo içindeki tek çatlak, bu aklını kaçırmış anne ile onun tedavi gördüğü Tauriac Enstitüsü'ne her hafta yapılan ziyaretleri. Anaïs'in onunla ilgili anıları çok pusluydu: Küçük kız parkta sarı düğünçiçeği toplarken, babası, Anaïs'i asla kabullenmemiş sessiz bir kadınla yürüyüşler yapıyordu. Kadın, akıl sağlığına kavuşamadan Anaïs sekiz yaşındayken ölmüştü.

Bundan sonra da hayatla uyum içindeydi. Babası, işinin yanı sıra taparcasına sevdiği kızının eğitimiyle yakından ilgileniyordu ve o da buna karşılık kendini, babasının bütün beklentilerine cevap vermeye adanmıştı. Bir şekilde birlikte yaşıyorlardı, ama Anaïs'in o dönemle ilgili sıkıcı, anormal veya iz bırakan en ufak bir anısı bile yoktu. Baba sadece onun mutluluğunu istiyordu ve o da sadece standartlar içinde bir mutluluk için can atıyordu. Sıfırın birincisi ve binicilikte şampiyonu.

9. Şarapların incelenmesini konu edinen bilim. (ç.n.)

2002, skandalın patlak verdiği yıld.

21 yaşındaydı. Bir anda, çevresindeki dünya değişmişti. Gazeteler. Söylentiler. Bakışlar. Ona bakıyorlardı. Ona sorular soruyorlardı. Cevap veremiyordu. Bu, *fiziksel olarak* imkânsızdı. Sesini kaybetmişti. Yaklaşık üç ay boyunca tek kelime bile konuşmadı. Doktorlara göre bu durum tamamen psikosomatikti.

İlk önce babasının malikânesini terk etti. Giysilerini yaktı. Babasının hediyesi olan ata elveda dedi; mümkün olsa onu bir kurşunla öldürebilirdi. Arkadaşlarına sırtını döndü. Yıldızlı gençliğine bir el hareketi yaptı. Artık görgü kurallarına uygun davranmak söz konusu değildi. Özellikle de babasıyla en ufak bir ilişki bile söz konusu olamazdı.

2003.

Hukuk mastırını tamamladı. *Krav-maga*, *kick box* gibi dövüş sporlarıyla ilgilendi. Atıcılık sporuna başladı. Bundan böyle polis olmak istiyordu. Kendini doğruyu, gerçeği bulmaya adanmış. Doğduğu andan itibaren hayatını, ruhunu, kanını kirletmiş olan o yalan dolu yılları temizlemek.

2004.

UPYO (Ulusal Polis Yüksekokulu), Cannes-Écluse. On sekiz yaş süren bir eğitim-öğretim dönemi. Yargılama usulleri. Soruşturma yöntemleri. Sosyal ilişkiler... Dönem birincisi olan Anaïs istediği yere atanabilirdi. Ama o, Orléans'da bir karakol görevinde karar kıldı, kaldırımları arşınlamak istiyordu. Sonra Bordeaux'yu, skandalın patlak verdiği, adının çirkefin içine sürüklendiği şehri istedi. Kimse onun bu seçimine anlam veremedi.

Oysa çok basitti.

Onlara, onlardan korkmadığını göstermek istiyordu.

Ve ona, artık adaletin ve doğrunun yanında olduğunu göstermek.

Fiziksel olarak da aynı Anaïs değildi. Saçlarını kestirmişti. Sadece kot ve kanvas pantolonlar, deri ceketler ve Ranger'lar giyiyordu. Vücudu bir atletinki gibiydi: Ufak tefek, ancak kaslı ve çevik bir beden. Konuşma tarzı, kelimeleri, ses tonu sertleşmişti. Bununla beraber, tüm gayretine rağmen, bembeyaz tenli, şaşkın bakışlı iri gözleri olan, bir peri masalından çıkmış gibi duran kırgın kız halini sürdürüyordu.

Olsun.

Bebek görünümüne bir asayiş şube komiserinden kim çekinirdi?

Erkeklere gelince, Bordeaux'ya döner dönmez Anaïs içinden çıkılması güç bir arayışa atılmıştı. Afacan küçük bir kız görünümüne rağmen, ona destek olacak sağlam bir omuz arıyordu. Onu

sıcak tutacak kash bir beden. İki yıl sonra, hâlâ aradığını bulamamıştı. Sık gece toplantılarına katıldığı yıllarda soğuk bir çekiciliğe, ulaşılmaz "Yahudi prenses" görüntüsüne sahip olan Anaïs artık hiçbir erkeği cezbetmiyordu. Ve olur da bir aday ağma düşerse, onu elinde tutmayı başaramıyordu.

Bunun sebebi tutumu muydu? Yoksa konuşma tarzının, sinirli tavırlarının, bakışlarının ele verdiği nevrozları mıydı? Ya da onları korkutan mesleği miydi? Bu soruları kendine sorduğunda cevabı omuzlarını silkemek oluyordu. Ne olursa olsun değişmek için çok geçti. Bekâretini kaybeder gibi kadınlığını kaybetmişti. Geri dönüş umudu yoktu.

Şimdi Meetic¹⁰ dönemindeydi.

Üç ay boktan tanışmalar, boş gevezelikler, saçmalıklarla geçmişti. Sonuçsuz ve daima aşağılayıcı. Her hikâyeden biraz daha yıpranmış, erkek acımasızlığının altında biraz daha ezilmiş olarak çıkıyordu. Arkadaş arıyordu, düşman biçiyordu. Romantik bir filmin ardında koşuyordu. Ona gerilim filmi sunuyorlardı.

Başını kaldırdı. Gözyaşları kurumuştur. Şimdi Nine Inch Nails'in *Right Where it Belongs*'u çalıyordu. Sislin içinden katedralin *gargoyle*'leri onu gözlüyordu. Bu taştan yaratıklar, onu gözleyen, yalanlarla kandıran, siperlerinin ardına gizlenmiş o erkekleri hatırlatıyordu ona. Aslında pizza dağıtıcısı olan tıp öğrencileri. İşsizlik maaşıyla geçinen şirket sahipleri. Karısı üçüncü çocuğu beklerken ruh ikizini arayan bekârlar.

Gargoyle'ler.

İblisler.

Hainler...

Kontak anahtarını çevirdi. Lexomil etkisini göstermişti. Ama öfkesi daha da artmıştı, onunla birlikte kini de. Duyguları onu herhangi bir ilaçtan çok daha fazla uyarıyordu.

Yola çıkınca, akhna gecenin en önemli olayı geldi. Onun şehrinde, bir adam masum birini öldürmüş ve kafasına bir boğa kellesi geçirmişti. Fingirdek kaygılarını düşününce kendini gülünç hissetti. Bordeaux sokaklarında bir katilin dolaştığını düşününce ise kafayı yemiş olduğunu.

Dişlerini sıkarak François-de-Sourdis Sokağı'na yöneldi. İlk kez gecesi boşa gitmemişti.

Elinde bir ceset vardı.

Bu her zaman, canlı bir salağa sahip olmaktan çok daha iyiydi.

– Dün bana soyadının Mischell olduğunu söyledin.

– Doğru. Pascal Mischell.

Freire adı not etti. Doğru veya yanlış, yeni bir bilgiydi. Hipnoz altındayken kovboyun bilinçaltına girmekte hiç zorluk çekmemişti. Amnezi onun dış dünyayla bağlantısını kesmesini sağlıyordu. Ayrıca başka bir etken daha vardı: psikiyatra duyduğu güven. Güven olmadan gevşeme olmazdı, gevşeme olmadan da hipnoz.

– Nerede oturduğunu biliyor musun?

– Hayır.

– Düşün.

İriyarı adam sandalyesinde dimdik oturuyordu, elleri uyluklarının üstündeydi, başında da her zamanki şapkası vardı. Freire seansı konsültasyon bölümündeki ofisinde yapmayı tercih etmişti. Günlerden pazardı, rahatsız edilmemek için ideal bir yerdi. Storları indirmiş, kapıyı kilitlemişti. Alacakaranlık odaya sessizlik hâkimdi.

Saat sabahın dokuzuydu.

– Sanırım... Evet, şehrin adını biliyorum, Audenge.

– Bu şehir nerede?

– Arcachon Havzası'nda.

Freire not etti.

– Mesleğin?

Mischell hemen cevap vermedi. Alnında, kovboy şapkasının hemen altındaki çizgiler düşünceli bir şekilde kırıştı.

– Tuğlalar görüyorum.

– İnşaat tuğlaları mı?

– Evet. Onları kaldırıyor, yerlerine koyuyorum.

Adam bir kör gibi, gözleri kapalı, aynı hareketleri yapıyordu.

10. Avrupa'nın en büyük çöpçatan sitelerinden biri. (ç.n.)

Freire adamın ellerinin üstünde ve tırnaklarının altında bulunan toz zerreciklerini düşündü. *Kiremit tozu.*

- İnşaatta mı çalışıyorsun?
- Duvarcı ustasıyım.
- Nerede çalışıyorsun?
- Ben... Sanırım. Şu an Cap-Ferret'deki bir şantiyede.

Freire yazmaya devam ediyordu. Bu bilgilere körü körüne inanmıyordu. Mischell'in belleği gerçeği saptırabilirdi. Veya tamamen kurnaca öğeler yaratabilirdi. Bu bilgiler daha ziyade ipuçlarıydı. Araştırmaya bir yön verebilirdi. *Her şeyi teyit etmek gerekiyor.*

Yazmayı bıraktı ve bekledi. *Sorulara boğma. Ofisin atmosferine göre davran.* Onun bile uykusu gelmişti. Iriyari adam artık konuşmuyordu.

- Patronunun adı, dedi sonunda Mathias, hatırlıyor musun?
- Thibaudier.
- Harf harf söyleyebilir misin?

Mischell hiç tereddüt etmeden söyleneni yaptı.

- Başka bir şey hatırlamıyor musun?

Bir an suskunluktan sonra Mischell konuştu:

- Kumul. Şantiyeden Pilat Kumulu görünüyor...

Her cevap bir eskizi tamamlayan kurşunkalem darbesi gibiydi.

- Evli misin?

Yeniden suskunluk.

- Evli değilim, hayır... Bir hanım arkadaşım var.
- Adı ne?
- Hélène. Hélène Auffert.

Bu adı da harf harf ona tekrarlattırdıktan sonra Freire vites büyüttü:

- Ne iş yapıyor?
- Belediyede sekreter.
- Sizin kasabanın belediyesinde mi? Audenge belediyesinde?

Mischell eliyle yüzünü sıvazladı. Eli titriyordu.

- Ben... Ben bilmiyorum...

Freire seansı bitirmeye karar verdi. Yarın başka bir seans daha yapacaktı. Işığa doğru kendine bir yol açmaya başlayan belleğin ritmine saygı göstermek gerekiyordu.

Birkaç kelimeyle Mischell'i telkin durumundan çıkardı, sonra storları açtı. Güneşin parlaklığı gözlerini kamaştırdı ve göz çukurunun dibinde ağnya neden oldu. Bordeaux'nun üzerindeki sis dağılmıştı. Artık tüm şehrin hâkimi kış güneşiydi. Bir kartopu gi-

bi beyaz ve soğuk. Freire bunu, hafızasını kaybetmiş adamla ilgili çalışması açısından hayra yordu.

- Kendini nasıl hissediyorsun?

Kovboy kimildamıyordu. Üzerinde hastane tarafından verilmiş, pantolonuyla aynı renkte bez bir ceket vardı. Yarı pijama, yarı tutuklu kıyafeti. Freire başını salladı. Hastalara bir örnek üniforma giydirilmesine karşıydı.

- İyi, dedi Mischell.
- Konuşmalarımızı hatırlıyor musun?
- Şöyle böyle. Önemli şeyler söyledim mi?

Psikiyatr, her zamanki yöntemlere başvurarak, ancak aldığı bilgileri yüksek sele tekrarlamadan ihtiyatla cevap verdi. Öncelikle onları teyit etmeliydi. Çalışma masasına oturdu ve doğrudan Mischell'in gözlerinin içine baktı. Birkaç yatıştırıcı sözcükten sonra ona uykuları hakkında sorular sordu.

- Hâlâ aynı rüyayı görüyorum.
- Güneş?
- Güneş, evet. Ve gölge.

Ya o, o hangi rüyayı görmüştü? Siyah giyinmiş adamlar olayından sonra, uçuşuma yuvarlanan bir taş gibi o da bir çılgınlığın içine yuvarlanmıştı. Üstündeki kıyafetle salondaki kanepede uyumuştı. Kendi evinde bir evsiz gibi yaşamaya başlamıştı.

Ayağa kalktı ve hâlâ oturmakta olan iriyari adamın etrafında bir tur attı:

- Gardaki o geceyi... hatırlamaya çalıştın mı?
- Elbette. Hiçbir şey aklıma gelmiyor.

Freire adamın arkasında yürümeye devam ediyordu. Bu hareketinin tehditkâr, baskıcı bir yanı olduğunun bilincindeydi; tutuklusunu sorgulayan bir polis gibiydi.

- Bir ayrıntı bile yok mu?
- Yok.

- İngilizanahtar? Rehber?

Mischell birkaç kez gözlerini kırıştırdı. Yüzünde sinirsel tikler belirdi.

- Hiç. Hiçbir şey bilmiyorum.

Psikiyatr yeniden masasına döndü. Bu kez adamda bir direnç hissediyordu. Korkmuştu. *Hatırlamaktan duyulan bir korku.* Freire ona dostça gülümsedi. Bu, bir yatıştırma, sakinleştirme hareketiydi. Bu hastaya karşı yeterince ihtiyatlı davranmıyordu. Belleği, katlandıkça yırtılabilecek buruşuk bir kâğıt gibiydi.

- Bugünlük burada kesiyoruz.

- Hayır. Size babamdan söz etmek istiyorum.
Bellek makinesi yeniden çalışmaya başlamıştı. Hipnozla veya hipnozsuz. Freire defterini aldı.

- Seni dinliyorum.
- O öldü. İki yıl oluyor. Bir duvarcı ustasıydı. Benim gibi. Sana işimin bu olduğunu söyledim mi?

- Evet.
- Onu çok severdim.
- Nerede oturuyordu?
- Marsac. Arcachon Havzası'nda bir köy.
- Ya annen?

Adam hemen cevap vermedi, başını çevirdi. Gözleri sanki pencerenin soğuk ışığında cevabı arıyordu.

- Tütün mamulleri de satan bir barı vardı, dedi sonunda. Marsac'm ana caddesinde. O da öldü, geçen yıl. Babamdan hemen sonra.

- Ayrıntıları hatırlıyor musun?
- Hayır.
- Kardeşlerin var mı?
- Ben .. (Mischell tereddüt etti.) Bilmiyorum.

Freire ayağa kalktı. Bu kez görüşmeyi bitirmenin zamanı gelmişti. Bir hastabakıcı çağırdı ve Mischell için bir müsekkin yazdı. *Her şeyden önce istirahat.*

Yalnız kalınca saatine baktı. Ona geliyordu. Acil servis nöbeti 13.00'te başlıyordu. Evine dönebilirdi, ama ne yararı vardı? Viziteye çıkmayı tercih ederdi. Sonra buraya döner ve Pascal Mischell'le ilgili yeni bilgileri teyit ederdi.

Koridora çıkınca bir gerçeğin farkına vardı. Burada, ihtisas hastanesinde yaşamayı tercih ediyordu. Güvenlik içinde. Tıpkı hastaları gibi.

- Kafasını düzeltebilmek için elimden geleni yaptım.
- Görüyorum.

Saat sabahın 10'uydu. Anaïs Chatelet ofisindeki kanepede ancak iki saat uyumuştı. Telefonunu omzu ile kulağının arasına sıkıştırmış, bilgisayar ekranında Saint-Jean Garı'nda bulunan kurbanın suratından geri kalanlara bakıyordu. Ezilmiş bir burun. Kırılmış kaş kemerleri. Soldakine oranla, ekseninden birkaç santimetre sapmış çökük sağ göz. Şişmiş dudakların arasından görülen kırılmış dişler. Yara izleriyle dolu, üstünkörü onarılmış, asimetrik bir yüz.

Adli Tabip Longo, kurbanın kimliğinin saptanması amacıyla ona fotoğrafı yollamış ve ardından hemen onu aramıştı.

- Öncelikle yüzdeki kırıklara boğanın kellesi sebep olmuş. Kattil hayvanın başının içini oymuş. Beynine kadar kelleyi tamamen boşaltmış, sonra bu berbat şeyi bir kar başlığı gibi onun kafasına geçirmiş. Hayvanın boyun omurları ve kaslarından, dokulardan geri kalan şeyler çocuğun yüzünü pestil gibi ezmiş.

Çocuk. Kelime buydu. Yirmili yaşlarda olmalıydı. Baştan savma kesilmiş, kapkara boyanmış saçlar. Kuşkusuz gotik stil. Parmak izleri ulusal veri tabanında araştırılmış, sonuç alınamamıştı. Adam ne hapse girmiş ne de gözaltına alınmıştı. UOPITS'ye (Ulusal Otomatik Parmak İzi Tespit Sistemi) gelince, oradan adamın parmak izlerini teyit etmek zaman alırdı.

- Ölümüne bu mu sebep olmuş?
- Hayır. Daha önce ölmüş.
- Nasıl?

- İçgüdülerim iyidir. Aşırı doz. Sabahın ilk saatlerinde toksikoloji tahlillerini aldım, Adamımızın kanında yaklaşık iki gram ero-in saptandı.

- Ölüme bunun yol açtığından emin misin?
 - Kimse böyle bir doza dayanamaz. Sana, neredeyse saf eroinden bahsediyorum. Ayrıca bedeninde başka yara izi yoktu.

Anais yazmayı bıraktı.

- "Neredeyse saf"tan kastın ne?

- Diyelim ki yüzde 80.

Anais uyuşturucu âlemini biliyordu. Île-de-France için uyuşturucu kavşağı olan Orléans'da her şeyi öğrenmişti. Böyle bir eroinin hiçbir uyuşturucu pazarında satılmayacağını biliyordu. Ve özellikle de Bordeaux'da.

- Toksikoloji tahlilleri bize mal hakkında başka bilgi vermiyor mu?

- Torbacının adı ve adresi gibi mi?

Anais bu laf çaktırmaya cevap vermedi.

- Bir şey kesin, diye devam etti Longo. Kurbanımız bir uyuşturucu bağımlısı. Sana kolunu gösterdim. Ellerinde de iğne izleri var. Kemiklerin ve kırıkdağların durumundan dolayı burun boşluklarını kontrol edemedim, ama doğrulamama gerek yok. Adamımız eroinine aşına biri. Bileşimini bilse asla bu tür bir malı kendine enjekte etmezdi.

Aşırı doz hep kazara olurdu. Bağımlılar daima kırmızı çizgiyle flört eder, ama hayatta kalma içgüdüleri onların bu çizgiyi aşmasına mâni olurdu. Öyleyse kurbanı, risklerini belirtmeden bir zehir satmışlardı veya vermişlerdi.

- Herif boğulmuş, diye konuşmasını sürdürdü adli tabip. Tüm belirtiler bunu gösteriyor. Tam bir AAÖ.

- Bir ne?

- Akut akciğer ödemi. Eroinin etkisiyle beyin oksijensiz kalmış ve gözbebekleri küçülmüş. Ayrıca ağzının içinde pembemsi köpük de buldum. Boğulurken tükürmeye çalıştığı kan plazması. Kalbi ise patlayacak hale gelmiş.

- Ölüm zamanı hakkında bir şey söyleyebiliyor musun?

- Dün gece değil, önceki gece ölmüş. Ancak saatini tam olarak söyleyemem.

- Neden gece?

- Başka bir fikrin mi var?

Anais yirmi dört saat önce başlayan ve tüm gün süren sisi düşündü. Katil herhangi bir zamanda harekete geçmiş olabilirdi. ama cesedi taşımak için en uygun zaman geceydi. Aklına *Gece ve Sis* geldi. *Nacht und Nebel*. Alain Resnais'nin bir filmi. Alman toplama kampları hakkında yapılmış en ürkütücü film. "De kapl-

lar sadece bir kez geçilmek için yapılmıştır." Bu filmi her izlediğinde, yani sık sık, aklına babası geliyordu.

- Tuhaf bir şey daha var, diye ekledi adli tabip.

- Ne?

- Kanının eksilmiş olduğunu sanıyorum. Ceset anormal derecede solgun. Başka ayrıntılar dikkatimi çekti. Gözkapaklarının mukozası, dudaklar, tırnaklar, hepsinde kansızlığa bağlı aynı solgunluk var.

- Bana yara izi olmadığını söyledin.

- Doğru. Katilin kurbandan bir veya iki litre kan aldığını düşünüyorum. Son iğne izlerinin arasında, ölüme sebep olan enjeksiyonun da izi olabilir, ama bu izler aynı zamanda kurbandan kan alındığını da gösterebilir.

- Kan hayattayken mi alınmış?

- Tabii. Öldükten sonra kan almak imkânsızdır.

Anais ayrıntıyı not etti. *Bir vampir mi?*

- Başka bir şey var mı?

- Eski yaralar. Çoğu kötü kabuk bağlamış yara izleri. Ayrıca çektiğim röntgenlerde çocukluk dönemine ait bazı kırıklar da tespit ettim. Sana daha önce de söyledim: Bana göre, bu adam bir evsiz. Çocukken çok dayak yemiştir.

Anais'in gözünün önüne adamın çok zayıf, dövmelemlerle kaplı bedeni geldi. Aynı fikirdeydi. Bu varsayımı destekleyen başka bir şey daha vardı: Bu eşkâle uyan bir adam hakkında herhangi bir arama ilanı yoktu. Ya adam başka bir yerden geliyordu ya da kimse eksikliğini hissetmiyordu...

- Bu konuyla ilgili başka ipuçları buldun mu?

- Çok. Öncelikle ceset çok kirliydi.

- Bunu bana olay mahallinde de söylemiştin.

- Ben sana süregelen bir kirden söz ediyorum. Temizlemek için çamaşır suyu kullanmak zorunda kaldık. Eller de çok yıpranmış. Yüzü de kıpkırmızı, açık havada yaşadığını gösteriyor. Ayrıca pire ısırıkları da gözüme çarptı. Bitleri ve uyuzu saymıyorum bile. Morgda ceset hâlâ kımıldıyordu.

Anais, Longo'nun esprisini anladığından emin değildi. Onu, otopsi salonunda, parlak lambaların altında, efinde ses kayıt cihazıyla cesedin etrafında dolanırken hayal ediyordu. Ellili yaşlarda, kır saçlı, duygularını belli etmeyen, anlaşılması güç biriydi.

- İç organları da, diye devam etti adli tabip, aynı durumda. Karaciğer sirozun eşiğinde. Bu kadar genç biri için umutsuz bir durumu.

- Aynı zamanda alkolik mi?
- Bana kalırsa, daha ziyade hepatit C. Tahlil sonuçları gelince öğreneceğiz. Başka hastalıkları da olduğunu düşünüyorum. Yaşayacağı bu adam kırkını zor götürdü.

Anaïs dolaylı da olsa katil hakkında sonuca varmıştı bile. *Evsizleri öldüren bir katil. Öfkesini, kimsenin istemediği insanlardan çıkaran, çılgın ritüelleri olan bir cani. Kollarının, bacaklarının karnıcalandığını hissetti. Çok kısa sürede iyi iş çıkarmıştı. Katilin sabıkası olduğunu gösteren hiçbir şey yoktu. Yine de emin olduğu bir şey vardı: Minotauros onun ilk kurbanıysa da, son kurban olmayacaktı.*

- Cinsel ilişki olduğuna dair bir şey var mı? Tecavüze uğramış mı?

- Yok. Ne sperm kahtısı ne de anal bir lezyon.

- Öldürülmeden önceki son saatleriyle ilgili bir şeylerin var mı?

- Yemek yediğini biliyoruz. Yengeçli *surimi*. Tavuklu börek. McDonald's artıkları. Özet olarak ne bulduysa yemiş. Adamı şüphesiz çöp kutularından besleniyormuş. Ancak kesin olan bir şey var, son yemeğinde epey içmiş. Kanındaki alkol oranı 2,4. Öldürücü vuruşu yapmadan önce adamakıllı sarhoşmuş.

Anaïs iki kişilik bir yemek düşünmeye çalıştı, katil ve kurbanı, birayla ıslatılan bir yemek ve ardından daha önemli konular - şırınga ve uyuşturucu. Hayır. Başka bir şey hayal etti. Katil genç adamı şölen yemeğinden sonra yakalamıştı. Onu "dünyanın en iyi eroini"nin tadına bakmaya ikna etmişti...

- Katil hakkında bana ne söyleyebilirsin? diye sordu Anaïs.

- Pek fazla bir şey yok. Kurbanının hiçbir yerini kesmemiş. Sadece kafasına o koca kelleyi geçirmekle yetinmiş. Fikrini sorarsan, ruhu buz gibi. Düzenli. Dikkatli ve titiz, kendini tamamen işine vakfediyor.

- Neden "düzenli"?

- Bir ayrıntı dikkatimi çekti. Kurbanın burun kanatlarında, dudakların birleşme yerlerinde, sağ köprücük kemiğinin üstünde ve göbeğin her iki yanında küçük delik izleri var.

- Bu ne anlama geliyor?

- Piercing izleri. Katil onları çıkarmış. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum, ama kurbanının üstünde metal isteniyor sanırım. Tekrar ediyorum: Karşınızda bir psikopat var. Bir yılan kadar soğuk.

- Sana göre, olay nasıl oldu?

- Kuralı biliyorsun: *Adli tabip varsayımlarda bulunamaz.*

Anaïs derin bir iç çekti. Longo'nun konuşmak için yanıp tutuştuğunu biliyordu.

- Hadi, bir diva gibi nazlanma.

Adli tabip derin bir nefes aldı ve konuşmaya başladı:

- Her şeyin önceki gece olduğunu söyleyebilirim. Katil kurbanına akşam saatlerinde yaklaştı. Ya onu nerede bulacağını biliyordu ya da seçimini o anda yaptı; onu küçük bir kahvede, bir eğlence, evsizler tarafından işgal edilmiş bir binada veya sadece sokakta gördü. Her halükârda kurbanının bir bağımlı olduğunu biliyordu. Onu altın vuruşu yapmaya ikna etmiş olmalı. Onu ıssız bir köşeye götürdü ve öldürücü şırıngayı onun için hazırladı. Önce veya sonra ondan kan aldı. Kanın eroinle kirlenmemesi için bunu önce yapmış olmalı. Ama tam olarak bilemeyiz tabii...

Anaïs zihninde tüm bunlara başka bir ayrıntı daha ekledi. Kurban katilini tanıyordu. Kafası duman olmuş bir bağımlı bile tanımadığı birinin ona şırınga hazırlamasına izin vermezdi. Minotauros celladına güvenmişti. *Torbacılarını araştır. Veya son günlerde birlikte takıldığı arkadaşlarını.*

Başka bir şey daha vardı: Ona uyuşturucuyu ikram etmişlerdi. Kurban, gramı 150 avrodan fazla olan eroinin parasını ödeyemezdi.

- Teşekkürler Michel. Raporu ne zaman alabilirim?

- Yarın sabah.

- Ne?

- Bugün pazar. Geceyi bu cesedin başında geçirdim ve sence bir mahsuru yoksa çocuklarıma kruvasan götürmek istiyorum.

Anaïs kurbanın yara bere dolu suratına bakıyordu. Kendisi bu pazar gününü, korku filmlerinden fırlamış gibi görünen bu suratla, evsizleri ve torbacıları sorgulamakta geçirecekti. Gözleri doldu. *Telefonu kapat.*

- Bana hemen cesedin fotoğraflarını yolla.

- Peki kafayı ne yapayım?

- Kafa mı?

- Boğanın kafası. Onu kime yollayayım?

- Bir ön rapor hazırla. Katilin onu kesme ve içini boşaltma şekliyle ilgili bilgi ver.

- Hayvanlar benim alanım değil, dedi Longo küçümseyerek. Bir veteriner çağırmak gerekiyor. Ya da Paris'teki kasap okuluna haber vermek.

- Veterineri sen bul, diye bağırdı Anaïs. Bu kelle senin cesedi-
nin bir parçası, yani senin dosyanın.
- Pazar günü mü? Bu, saatlerimi alır!
- Doktorun aile kahvaltısının suya düştüğünü hayal ederek acı-
masızca cevap verdi:
- Başının çaresine bak. Hepimiz aynı gemideyiz.

Anaïs, Le Coz ile ekibindeki diğer adamları ofisine toplantıya çağırdı. Onları beklerken gözleriyle çevresini kuşatan dekoru taradı. Nispeten geniş olan odası polis merkezinin birinci katındaydı. François-de-Sourdis Sokağı'na bakan bir penceresi vardı. Bir diğeri de koridora bakıyordu. Bu içteki pencereye, meraklı gözlerden korunmak için bir stor takılmıştı. Anaïs storu hiç kapatmazdı. Karakolun hareketliliğiyle iç içe olmayı tercih ediyordu.

Şu an karakola alışılmadık bir sükûnet hâkimdi - pazar sabahının sessizliği. Anaïs sadece giriş katından gelen belli belirsiz bir uğultu duyuyordu. Ayılmaları için gece hücrelere kapatılmış olanlar evlerine yollanıyordu. Nöbetçi savcı gece gözaltına alınmış olanların serbest bırakılmasına izin vermişti: ehliyetsiz şoför müsveddeleri, birkaç gram ot veya kokain bulundurmaktan gözaltına alınmış gençler, diskotek kavgacıları. Akvaryumda toplanmış cumartesi gecesi hasadı.

E-postalarına baktı. Longo istediği fotoğrafları PDF formatında göndermişti. Hepsini yazıcıya yolladı, sonra kahve almak için koridora çıktı. Döndüğünde bir dizi iç karartıcı fotoğraf onu bekliyordu.

Büyük bir dikkatle kurbanın dövmelerini inceledi: bir Kelt haçı, bir Maori freski, güllerden oluşan bir taçla çevrili bir yılan. Adamın seçici zevkleri vardı. Son fotoğrafı eline aldı; boğanın kellesi, bir kasap tezgâhı gibi otopsi masasının üstüne konmuştu. Burun deliklerinde bir tek maydanoz eksikti. Longo'nun espri anlayışı mıydı, bilmiyordu. Yoksa bir kışkırtma mı? Ama bu resmi gördüğü için memnundu. Resimde, katilin deliliği güçlü bir şekilde görülüyordu. Çılgınlığının, öfkesinin bir tür hayvani tecessümü.

Geniş burun delikleri, kocaman boynuzlar, genlerinden gelen hararetle kımırlemiş gibi duran kapkara deri... Siyahı bir cılay. la kaplı gibi görünen iri gözleri, ölmüş olmasına rağmen, soğuk. ga rağmen, bakın çukurunun dibinde saatlerce kalmış olmasına rağmen parlıyordu.

Hâlâ ayakta duran Anaïs fotoğrafları bıraktı ve kahvesinden birkaç yudum aldı. Karnı gurulduyordu. Saatlerden beri bir şey yememişti. Belki de günlerden beri. Gecenin kalan kısmını, son günlerde Eski Yunan mitolojisine veya hayvan kesmeye merak. lı bir kaçığın serbest bırakılıp bırakılmadığını öğrenmek için hapishaneleri ve psikiyatri enstitülerini aramakla geçirmişti. Sadece uyku sersemi gardiyanlarla konuşabilmişti. Daha sonra yeniden denemek gerekiyordu.

Rosny'deki Jandarma Kriminal Enstitüsü ile Fransa'da işlenmiş bütün suçların kaydının tutulduğu Jandarma Adli Araştırma ve Dokümantasyon Teknik Servisi'ni de aramıştı. Ama bir netice alamamıştı. Pazar günü, sabahın beşinde, *gerçekten de* konuşacak kimse yoktu.

Ardından internette Minotauros efsanesini araştırmıştı. Herkes gibi bu efsaneyi ana hatlarıyla biliyordu. Ayrıntılar için hafızasını tazelemeye ihtiyacı vardı.

Her şey yaratığın babası Minos'un hikâyesiyle başlıyordu. Tanrıların tanrısı Zeus ile bir ölümlü olan Europa'nın oğlu Minos, Girit kralı tarafından evlat edinilmiş, sonra da adanın hükümdarı olmuştu. Tanrılarla olan yakınlığını ispatlamak için de Deniz Tanrısı Poseidon'dan bir dilek dilemiş, denizden görkemli bir boğa çıkarmasını istemişti. Poseidon da, hayvanı daha sonra kendisine kurban etmesi koşuluyla bunu kabul etmişti. Ama Minos sözünü tutmamıştı. Hayvanın güzelliğine vurulmuş, onu kurban etmemiş ve sürülerinin arasına damızlık olarak göndermişti. Buna çok öfkelenen Poseidon da, Minos'un karısı Pasiphae'nin hayvana büyük bir aşkla tutulmasını sağlamıştı. Pasiphae hayvanla birleşmiş ve boğa başlı, insan bedenli bir yaratık doğurmuştu: Minotauros. Minos bu yasak meyveyi gizlemek için, minarı Daidalos'a Labyrinthos Sarayı'nı yaptırmış ve yaratığı oraya kapatmıştı.

Daha sonra Minos Atina savaşın kazanmış ve Atina hükümdarını, Minotauros'a kurban olarak sunulmak üzere her yıl yedi delikanlı ile yedi genç kız göndermeye zorlamıştı. Kral bu korkunç haraca, oğlu Theseus yaratığı öldürmek için bu kervana katılmaya karar verene kadar boyun eğmişti. Theseus, Minos'un kızlarını

dan Ariadne'nin yardımıyla Minotauros'u öldürmeyi, sonra da labirentten çıkış yolunu bulmayı başarmıştı.

Anaïs'in önsezisine göre, kurban hem mitolojik canavarın hem de onun kurbanlarının –ölüme yollanan genç insanlar– simgesiydi. Boğa kellesiyle yüzü parçalanmış bu adam, sembolik olarak Minotauros tarafından öldürülmüştü.

Yeniden masasına oturdu ve gerindi. Somut olaya dönmek için kafasından bu mitolojik efsaneyi –teoriyi– uzaklaştırdı. *Yüzde 80 saf eroin*. Bu çok önemli bir ipucuydu.

Anıları düşüncelerine üstün geldi. Orléans Asayiş Şube Bölge Müdürlüğü'nde göreve başladığında, soruşturmalarının ana konusunun uyuşturucu olacağını anlamış ve küçük bir kişisel staj yapmaya karar vermişti. Bir hafta izin almış, polis kimliğini ve silahını çekmeceye koyarak Hollanda'ya gitmişti.

Amsterdam'ın banliyösünde torbacılarla buluşmuştu. Bunlar, üzerinde kolayca çizgi oluşturulması için, cam bir sehpadan başka mobilyası olmayan evler kiralayan heriflerdi. Onların önünde birkaç çizgiyi de burnuna çekmişti. Ayrıca plastik torba içine sıkıştırılarak paketlenmiş taş halinde kokain de istemişti. Sonra tuvalete gitmiş ve sosis biçimdeki torbayı makatına yerleştirmişti. Ülkelerine dönmeden önce herkesin yaptığı gibi.

Bu şekilde, zehri kaçında hissederek yolculuk yapmıştı. Böylece, gerçekten de mesleğiyle bütünleşme duygusunu tatmıştı. Ortama sızılmıyordu, onun içine işleyen ortamdı... Kimseyi tutuklamamıştı, bu topraklarda hiçbir yetkisi yoktu. Sadece *onlar* gibi yaşamıştı. Ve bir karar almıştı. Bundan böyle mesleğini bu şekilde icra edecekti. İliklerinde hissederek. Hayatı sadece bu olacaktı.

Kapısı vuruldu.

Ardından da dört adam paldır küldür odasına daldı. Le Coz, kravatıyla iki dirhem bir çekirdekte, pazar ayinine gider gibi. Jaffar, onun tam tersiydi: bir karış sakal, kirpi gibi saçlar, bir evsiz gibi buruş buruş giysiler. Conante, kabanı ve kelleşmeye başlayan kafasıyla o denli sıradan görünüyordu ki, bu onun için bir avantaja dönüşüyordu. Herkesin "Zak" diye çağırdığı Zakraoui, başında küçük şapkasıyla hüzünlü bir palyaço gibi görünüyordu ama dudaklarındaki kıvrımın oldukça ürkütücü bir görüntüsü vardı – ünlü Tunus gülümsemesi. Dört silahşörler. *Biri hepsi için, hepsi Anaïs için...*

Çoğalttığı resmi dağıttı ve etkisini göstermesi için bekledi. Le Coz yüzünü buruşturdu. Jaffar gülümsedi. Conante aptalca bir

edayla başını salladı. Zak kuşkulu bir tavırla şapkasının dar kenarıyla oynadı. Anaïs stratejisini açıkladı. Katilin kimliğini saptamak yerine, cesedin kimliğini saptayacaklardı.

– Bununla mı? diye sordu Jaffar, elindeki resmi sallayarak.

Anaïs adli tabiple yaptığı konuşmayı özetledi. Öldürücü vuruş. Uyuşturucunun mükemmel kalitesi. Ve öncelikle de kurbanın bir evsiz olması. Tüm bu veriler araştırma alanını daraltıyordu.

– Jaffar, sen evsizlerle ilgilen. Hangi semtlerde yaşadıklarını biliyoruz, değil mi?

– Çok var.

– Saç kesimi ve yaşı göz önüne alırsa, adamımız bir varoş evsizinden ziyade, marjinal takılan biriymiş. Tekno-müzik konserlerini, müzik festivallerini takip edecek tipte biri.

– O halde Victor-Hugo Caddesi'ne, Sainte-Catherine Sokağı'na, Général Sarraill Meydanı'na, Gambetta Meydanı ile Saint-Projet Meydanı'na bakmamız gerekiyor.

– Garı unutmama. Önce oraya git.

Jaffar başıyla onayladı.

– Tüm buraları dolaştıktan sonra kiliselere, ATM kabinlerine, terk edilmiş binalara da bak. Elindeki fotoğrafı bulabildiğin tüm punklara, evsizlere, dilenen sokak soytarlarına göster. Ayrıca sığınma evlerini, hastaneleri, sosyal yardım kuruluşlarını ziyaret et. Yani tüm dernekleri.

Jaffar, fotoğraftaki parçalanmış surata bakarak sakalını kaşıyordu. Kırk yaşındaki bu polis de evsiz statüsüne yakın biriydi. Boşanmıştı, nafaka ödemeyi inatla reddediyordu. Peşinde aile mahkemesinden bir yargıç vardı ve bir küçük otelden diğerine yer değiştirerek yaşıyordu. İçiyordu. Dibe vurmuştu. At yarışı ve poker oynuyordu. Üstelik Des Étables Sokağı'ndaki bir fahişe sayesinde ek işler yaparak gelirini artırdığı bile söyleniyordu. Gerçekten de kârlı bir ilişkiydi. Şehrin batakhanelerini haraca kesmek için gerekliydi.

– Sen torbacıları dolaş, dedi Anaïs, Le Coz'a.

– Onları nerede bulurum?

– Zak'a sor. Eğer piyasaya beyaz eroin sürüldüyse, bu gözden kaçmaz.

– Eroin, zaten beyaz değil midir?

Yöntem açısından kimse Le Coz'un eline su dökemezdi, ama saha deneyimi konusunda eksikliği vardı.

– Eroin asla beyaz olmaz. Kahverengidir. Bağışlar onu toz

veya taş halinde tüketir. Bu tip bir mal yüzde 10 ila 30 arasında eroin içerir. Adamımızı öldüren maldaki eroin oranı yüzde 80'di. Bu çok standart dışı.

Le Coz, bir öğrenci gibi defterine not alıyordu.

– Ayrıca Bordeaux-Akitanya Bölge Jandarma Komutanlığı'nı ara. Uyuşturucu satıcılarının sabıka dosyalarını içeren arşivleri var. İsimleri ve adresleri al.

– Etraf kızılsacak.

– Polisler arasındaki savaş sona erdi. Onlara olayı anlat, sana yardımcı olacaklardır. Bordeaux Hapishanesi'yle de temasa geç. Uyuşturucu işine bulaşmış tüm herifleri öğren.

– Eğer adamlar hapisteyse...

– Haberleri vardır, merak etme. Her seferinde elindeki fotoğrafı göster.

Le Coz, parlak Montblanc'ıyla hâlâ yazmaya devam ediyordu. Mat bir teni, kadın gibi kıvrık kirpikleri, çok ince bir boynu ve jöleli parlak saçları vardı. Sessiz sinema dönemindeki bir aktörü andıran parlak görünümüyle onu savaşa yollamak iyi bir fikir miydi, Anaïs bilmiyordu.

– Eczaneleri de dolaş, diye ekledi. Bağımlılar onların en iyi müşterileridir.

– Bugün pazar.

– Nöbetçi olanlarla başlarsın. Diğerlerinin ev adreslerini bul.

Anaïs, Conante'a döndü. Conante'nın gözleri kıpkırmızıydı, geceyi garın güvenlik kameralarının kaydettiği görüntüleri izleyerek geçirmişti.

– Dikkatini çeken bir şey var mı?

– Maalesef hiçbir şey. Üstelik bakım çukuru ölü noktada.

– Ya otopark?

– Olağanüstü bir şey yok. Plakaları almaları ve son kırk sekiz saat içinde oraya park etmiş sürücülerini bugün karakola çağırma-ları için iki stajyeri gece yataklarından kaldırdım.

– Ya kapı kapı dolaşma işi? Gar personeli? Terk edilmiş binaların işgal eden evsizler?

– Suçla Mücadele Şubesi'nin adamlarıyla birlikte hemen işe koyulduk. Şimdilik görgü tanığı yok.

Anaïs mucize beklemiyordu:

– Elindeki resimle oraya dön. Fotoğrafı güvenlikçilere, çevredeki evsizlere göster. Adamımız oralara takılan bir evsiz olabilir.

Conante, kaban yakasının arasından başını salladı. Anaïs, Zak'a

döndü. Eskiden tam bir serseri, bir canki,¹¹ bir araba hırsızı olan Zak, Yabancılar Lejyonu'na katılır gibi polis olmuştu. Her şeyin üstüne sünger çekmiş ve yeni bir başlangıç yapmıştı. Anaïs onu kafası kesilen boğanın izini bulmakla görevlendirmişti.

Elleri cebinde, sırtını duvara dayanmış bir şekilde tekdüze bir tonda konuşmaya başladı:

– Hayvan yetiştiricilerini uyandırmakla işe başladım. Grande Lande'da. Bask Ülkesi'nde ve Gaskonya'da on kadar yetiştirici var. Camargue ile Alpilles'i de katarsak sayı kırka çıkıyor. Şimdilik elimde bir şey yok.

– Veterinerleri aradın mı?

Zakraoui ona göz kırptı – Anaïs bu laubali tavrı nedeniyle ona kızmadı.

– Uyanır uyanmaz şef.

– Peki mezbahalar, entegre et tesisleri?

– Bakılıyor.

Zakraoui duvardan uzaklaştı:

– Bir soru, şef. Sadece meraktan.

– Seni dinliyorum.

– Bu kellenin bir dövüş boğasına ait olduğunu nereden biliyorsun?

– Babam bir boğa güreşi tutkunuydu. Çocukluğum arenalar da geçti. Dövüş boğalarının boynuzları diğerlerinininkiyle mukayese bile edilemez. Başka farklılıklar da var ama şimdi sana ders veremem.

Anaïs halinden hoşnuttu. Babasından en ufak bir heyecana kapılmadan söz etmişti. Sesi ne titremiş ne de çatallanmıştı. Adrenalin ve coşku onu bu sabah her zamankinden daha güçlü kılmişti.

– Hep kurbandan söz ettik, dedi Jaffar. Peki ya katil? Tam olarak nasıl birini arıyoruz?

– Soğukkanlı, acımasız, başkalarını kullanmasını bilen biri.

– Umarım benim eski karım cinayet sırasında başka yerde olduğunu kanıtlar, dedi Jaffar başını sallayarak.

Diğerleri gülmüştü.

– Saçmalamayı bırakın, dedi Anaïs. Cinayetin sahnelenmesini göz önünde bulundurursak, tepkisel, tutkulu ve bir anda işlenmiş bir cinayet olmadığı kesin. Adam her şeyi planlamış. En ince ayrıntısına kadar. Bunun bir intikam cinayeti olma şansı da oldukça az. Geriye sadece düpedüz kaçık bir katil kalıyor. Duygusuz, so-

ğuk, acımasız, Eski Yunan mitolojisinin etkisinde bir kaçık.

Toplantının sona erdiğini göstermek için Anaïs ayağa kalktı. Bu, işe koyulmaya yapılan açık bir davetti. Dört asayiş şube polisi kapıya doğru yürüdü.

Le Coz eşikte durdu ve başını çevirerek omzunun üstünden konuştu:

– Unutuyordum. Gardaki hafızasını yitirmiş adamı bulmuşlar.

– Nerede?

– Uzakta değil. Pierre-Janet Enstitüsü'nde. Delilerle birlikte.

¹¹ İngilizce junkie veya junky. Sert uyuşturucu kullananlara şokak jargonunda verilen ad. (ç.n.)

Mathias Freire, servisindeki viziteleri tamamladıktan ve acil servisi şöyle bir dolaştıktan sonra, Pascal Mischell'den aldığı bilgileri teyit etmek için öğlen saatlerinde yeniden bilgisayarının karşısına yerleşmişti.

Bir önceki gün yaptığı gibi, ilk olarak rehberde araştırdı. Arcachon Havzası'nda Audenge'da Pascal Mischell diye biri yoktu. Ne Akitanya'nın illerinde ne de Fransa'nın başka bir yerinde tıbbi bir kayıt vardı. Hastanenin idari ofisini aradı ve nöbetçi memurla birlikte ismi araştırdı. Sosyal Güvenlik Kurumu'na kayıtlı Pascal Mischell diye biri yoktu.

Freire telefonu kapattı. Dışarıda bütün hararetiyle bir pe-tank¹² turnuvası devam ediyordu. Birbirine çarpan topların ve hastaların gülüşmelerini duyuyordu. Sadece seslerden bile kimlerin oynadığını anlayabiliyordu.

Psikiyatr yeniden telefonunu eline aldı ve Audenge Belediyesi'ni aradı. Cevap yoktu. Günlerden pazardı. Bu kez jandarma karakoluna telefon açtı. Vakayı anlattı ve sesi, özgüveni, kullandığı tıbbi terimler sayesinde iyi niyetini ispatlamakta hiç zorluk çekmedi. Audenge küçük bir kasabaydı. Belediyede çalışanları herkes tanıyordu. Hélène Auffert diye biri orada çalışmıyordu.

Freire jandarmaya teşekkür etti. Sezgileri güçlüydü. Kovboy, hatıralarını bilinçsiz olarak çarpıtıyor ya da her parçayı kendi yaratıyordu. Teşhisi doğrudu.

Yeniden internete döndü ve Cap-Ferret haritasını inceledi. Bu şehirdeki ve çevresindeki faal şantiyeleri gösteren bir web hizmeti vardı. Mathias her şirketin adını not etti, sonra yine internet-

ten, bu şirketlerin patronlarının ve şantiye şeflerinin adını aradı. Thibaudier diye bir isme rastlamadı.

Dışarıda hâlâ toplar birbirine çarpıyor, bunlara kontrolsüz kahkahalar, sızlanmalar ve çığlıklar eşlik ediyordu. Freire âdet yerini bulsun diye Mischell'in son söylediklerini de kontrol etti. Babası "Arcachon Havzası'ndaki bir köy"de, Marsac'ta doğmuştu, annesi köyün ana caddesindeki tütün mamullerinin de satıldığı bir bar işletiyordu. Ekranında bölgenin haritasını ayrıntılı olarak inceledi. Ancak köyü bulamadı.

Freire harita üzerindeki işaretleri, isimleri yeniden dikkatle inceledi: havzadaki içdeniz, Kuş Adası, Cap-Ferret Tepesi, Pilat Kumulu... Yabancı yalan söylemişti, ama gizemin anahtarı bu bölgedeydi.

Telefonu çaldı. Arayan acil servis hemşiresiydi.

– Rahatsız ettiğim için özür dilerim doktor. Cep telefonunuzu aradık ama...

Freire saatine baktı: 12.15'ti.

– Nöbetim 13.00'te başlıyor.

– Evet, ama ziyaretçiniz var.

– Nerede?

– Burada. Acil serviste.

– Kim?

Hemşire kısa bir tereddüt yaşadı:

– Polis.

12. Fransa'nın taşrasında, toprak, kum, çakıl ve çim alanlarda, çapı 7.05 ila 8 cm arasında değişen metal toprakla (bilyelerle) oynanan geleneksel oyun.

Asayiş şube polisi acil servisin holünde mekik dokuyordu. Ufak tefekti, kısa saçları vardı, deri bir mont, kot pantolon ve motorcu çizmeleri giymişti, tıpkı şarkıdaki gibi. Tam bir oğlan çocuğu görünümündeydi. Ama yüzünün çarpıcı bir güzelliği vardı ve siyah saç tutamları, yanaklarının üstünde ıslak suyosunları gibi duruyordu. Aklına demode bir sözcük geldi: "Zülüfler".

Freire kendini tanıttı. Kadın neşeli bir ses tonuyla cevap verdi:

– Merhaba. Ben Başkomiser Anaïs Chatelet.

Mathias şaşkınlığını gizlemekte zorlandı. Bu kızın dayanılmaz bir büyü vardı. Çok özel bir varlıktı. Dünyaya damgasını vuran oydu, aksi söz konusu olamazdı. Freire birkaç saniye boyunca onu inceledi.

Yüzü, başka bir yüzyıla ait bir oyuncak bebeğinki gibiydi. Geniş, yuvarlak, hiç tereddüt etmeden, tek bir hareketle belirlenmiş hatlarıyla bir kâğıt kadar beyazdı. Küçük kırmızı dudağı, kâsedeki bir meyveyi andırıyordu. Birbiriyle hiç alakası olmayan iki sözcük daha aklına geldi: "Çılgılık" ve "süt".

– Ofisime gidelim, dedi, baştan çıkarıcı bir ses tonuyla. Yandaki binada. Daha rahat konuşuruz.

Kadın cevap vermeden psikiyatrin önüne geçti. Deri montu gıcırdadı. Freire onun silahının damalı kabzasını fark etti. Yanlış davrandığını anladı. Genç kadına bitirim numaraları çekmişti. Oysa karşısındaki bir başkomiserdi.

Henri-Ey servisine doğru ilerlediler. Asayiş başkomiseri pe-tank oynayanlara yan gözle baktı. Psikiyatr onda sinirli bir hal, gizli bir huzursuzluk fark etti. Bununla birlikte akıl hastalarına yakın olmaktan ürken tiplerden değildi. Belki de burası onda bazı kötü anıları canlandırmıştı...

Binanın kapısından geçtiler, konsültasyon bölümündeki danışma masasını geçerek ofise girdiler. Freire kapıyı kapattı ve sordu:

- Bir kahve alır mısınız? Ya da çay?
- Hayır. Böyle iyi.
- Size su ısıtabilirim.
- Böyle iyi, dedim ya.
- Oturun.
- Siz oturun. Ben ayakta dururum.

Mathias yeniden gülümsedi. Başkomiserin elleri cebindeydi, abartılı erkek tavırları sergileyen duygusal bir kız çocuğunu andırıyordu. Mathias masasının çevresini dolanarak oturdu. Kadın hâlâ yerinden kıpırdamamıştı. Şaşırtıcı bir başka ayrıntı da gençliğıydi: En fazla yirmi yaşında görünüyordu. Kuşkusuz daha yaşlıydı, ama görünüm olarak fakülteden yeni mezun olmuş bir üniversite öğrencisine benziyordu. Çılgılık. Süt. Bu sözcükler sürekli aklına takılıyordu.

– Sizin için ne yapabilirim?

– Önceki gün, 12 Şubat'ı 13 Şubat'a bağlayan gece, servisinize amnezik bir hasta yatırdınız. Saint-Jean Garı'nda, rayların üzerinde bulunmuş biri.

– Doğru.

– Sizinle konuştumu? Hafızası yerine geldi mi?

– Tam olarak değil.

Kadın birkaç adım attı:

– Dün, cep telefonundan Komiser Pailhas'la konuşmuşsunuz.

Ona bir hipnoz seansından söz etmişsiniz... Yaptınız mı?

– Evet, bu sabah.

– Bir sonuç aldınız mı?

– Adam bazı şeyler hatırladı ama kontrol ettim, hepsi uydurma, gerçekdişi. Ben...

Sustu ve kararlı bir tavırla ellerini masasının üstünde birleştirdi:

– Anlamıyorum başkomiser. Bu soruların sebebi ne? Komiser Pailhas bana, bugün soruşturmayı yeniden ele alacağım söyledi. Siz birlikte mi çalışıyorsunuz? Yeni bir şeyler mi var?

Başkomiser soruyu duymazdan geldi.

– Sizce rol yapmıyor, değil mi? Gerçekten amnezik mi?

– Asla bu konuda yüzde yüz emin olamayız. Ancak ben samimi olduğumu düşünüyorum.

– Herhangi bir yarası var mı? Ya da hastalığı?

– Röntgen ya da MR çekirtmeyi reddediyor ama tüm bunlar, sendromunun daha ziyade güçlü bir heyecandan kaynaklandığı, m gösteriyor.

– Ne tür bir heyecan?

– Hiçbir fikrim yok.

– Size anlattıkları neyle ilgiliydi?

– Bir kez daha söylüyorum: Hepsi uydurma, gerçekdişi.

– Bizim bu bilgileri teyit etmemiz için başka yollarımız var.

– Adının Pascal Mischell olduğunu söyledi. M.I.S.C.H.E.L.L.

Başkomiser keçe uçlu bir kalem ile bir not defteri çıkardı. Deri taklidi bez kaplı bu defter, Hemingway ile van Gogh'un meşhur defterlerinin yeni baskılarındandı. Belki de nişanlısının bir hediyesi idi... Ağzının kenarından dilini çıkararak, dikkatle yazıyordu. Parmağında alyans yoktu.

– Başka?

– Duvarcı ustası olduğunu söyledi. Audenge kökenli olduğunu. Ve şu anda Cap-Ferret'deki bir şantiyede çalıştığını. Bir kez daha kontrol ettim ve...

– Devam edin.

– Bana ayrıca anne babasının Arcachon Havzası'ndaki bir köyde yaşamış olduğunu anlattı, ancak böyle bir köy yok.

– Köyün adı?

Freire bıkkınlıkla derin bir nefes aldı:

– Marsac.

– Peki ya travması?

– Hiçbir şey söylemedi. Hiçbir şey hatırlamıyor.

– Gardaki o gece?

– Hiçbir şey. Ne olduğunu hatırlayacak durumda değil.

Başkomiserin gözleri not defterindeydi, ama Freire, inik göz kapaklarının arasından gizlice kendisine baktığını hissediyordu.

– Bu konuyla ilgili olarak, yakın zamanda aklına bir şeyler gelme ihtimali var mı?

– Kuşkusuz daha sonra gelecektir. Yaşadığı şok her neyse, kısa vadede öncelikle belleğini örtmüştü. Ne olursa olsun, geri kalan her şeyi uydurduğunu düşünüyor. Adını. Kökenini. Mesleğini. Tam olarak neyin peşindesiniz?

– Üzgünüm. Size bir şey söyleyemem.

Mathias Freire öfkeyle kollarını göğsünde kavuşturdu:

– Siz polisler, işbirliği yapmayı fazla sevmiyorsunuz. Ancak yeni bilgilere ulaşırsanız, araştırmalarımı yönlendirmek için onlardan yararlanabilirim ve...

Sustu. Pencerenin önünde ayakta duran Anaïs bir kahkaha patlatmıştı. Sonra Freire'e döndü, hâlâ gülüyordu. Bu yüz ifadesinin altında başka gizem vardı. Ürkek bir hayvanın küçük dişlerinin bembeyaz minesini.

– Sizi güldüren ne?

– Petank oynayan aşağıdaki adamlar. Adamlardan birine sıra geldiğinde, diğerleri ağaçların ardına gizleniyor.

– Stan. Bir şizofren. Petank ile *bowling*'i karıştırıyor.

Anaïs Chatelet başını salladı ve ona doğru döndü:

– Nasıl beceriyorsunuz bilmiyorum.

– Neyi?

– Tüm bu... kaçıklara tahammül etmeyi.

– Kuşkusuz tıpkı sizin gibi. Alıştım.

Başkomiser, defterinin kapağına keçeli kalemle vurarak odanın içinde yeniden dolaşmaya başladı. Tüm gayretiyle kendine sert bir erkek havası vermeye çalışıyor, ancak bu çaba tam tersi bir etki yaratıyor, onu çok daha dişi kılıyordu.

– Ya bana ne olduğunu söylersiniz ya da sorularınıza artık cevap vermem.

Başkomiser birden durdu. Gözlerini Freire'in gözlerine dikti. Altınimsı pırıltılar yayan koyu renkli iri gözleri vardı.

– Dün gece bir ceset bulundu, dedi duygusuz bir ses tonuyla. Saint-Jean Garı'nda. Yağlama atölyesinin iki yüz metre uzağında da demiryolu işçileri sizin amnezik adamı buldular. Bu da onu baş şüpheli yapıyor.

Freire ayağa kalktı. Şimdi eşit silahlarla dövüşmek durumundaydı.

– Dün gece, servisimde sakın bir şekilde uyuyordu. Bu konuda tanıklık edebilirim.

– Kurban önceki gece öldürülmüş. Sis nedeniyle gün içinde kimse cesedi fark etmemiş. O esnada adamınız hâlâ dışarıdaydı. Belki de olay mahallinde.

– Ceset tam olarak nerede bulundu? Rayların üstünde mi?

Başkomiser gülümsedi, tatlı ve muzip bir gülümsemeydi.

– Bir bakım çukurunda. Eski onarım atölyelerinin hizasında.

Sessizlik oldu. Freire, kendi ruh halinden dolayı şaşkındı. Cınayet karşısında ne bir şok yaşamış ne de merak hissetmişti. Daha ziyade asayiş şube başkomiserinin yüzüne hayranlıkla bakıyordu. Arkasında gizemli bir ışığın, belki de elinde bir fener tutan, beyaz çoraplı bir Japon kadının küçük ve sık adımlarla gezindiği, pirinç kağıdından bir bölme hayal ediyordu.

Kendini toplamak için silkindi. Freire'in masasının önünde ayakta duran Anaïs Chatelet, doktorun kendisini seyretmesine izin verdi. Tıpkı güneşin hafif temasından yararlanan bir kadın gibi.

Birden, o da içinde bulunduğu ruh halinden sıyrıldı:

- Kurban aşırı doz eroinden ölmüş.

- Cinayet değil mi?

- Eroinle işlenmiş bir cinayet. Sizin burada eroin var mı?

- Hayır. Sadece afyon ve türevleri. Morfin. Çok miktarda kimyasal ilaç. Ama eroin, hayır. Hiçbir tedavi edici özelliği olmayan bir madde. Zaten yasadışı, öyle değil mi?

Anais, cevap olarak kabul edilebilecek belli belirsiz bir hareket yaptı.

- Kurbanın kimliğini saptadınız mı? diye sordu Freire.

- Hayır.

- Kadın mı?

- Erkek. Daha doğrusu genç bir erkek.

- Olay mahallinde... yani çukurda dikkatinizi çeken özel bir şey var mıydı?

- Kurban çıplaktı. Katil kafasına bir boğa kellesi geçirmiş.

Mathias bu kez etkilendi. Bir anda, her şey gözünde canlandı. Raylar. Sis. Çukurun dibindeki çıplak ceset. Ve boğanın kapkara kellesi. *Minotauros*. Bu sefer de Anaïs göz ucuyla onu inceliyordu, şüphesiz tepkilerinin derecesini anlamaya çalışıyordu.

Freire tedirginliğini gizlemek için sesini yükseltti:

- Benden tam olarak ne istiyorsunuz?

- Hastanız hakkındaki... düşüncenizi öğrenmek.

Gözünün önüne hafızasını yitirmiş iriyarı adam geldi. Kovboy şapkası. Santiago çizimleri. Çizgi romanlardaki devleri anımsatan görüntüsü.

- Son derece savunmasız biri. Size bunun gerçek olduğunu söyleyebilirim.

- Onu bulduklarında, elinde kanlı cisimler varmış.

- Kurbanınız İngilizanahtarı ve rehber darbeleriyle yaralanmış, değil mi?

- Bu cisimlerin üstündeki kan, kurbanın kanıyla aynı.

- 0 Rh pozitif. Bu çok yaygın bir kan grubu ve...

Freire sustu; genç kadının oyununu anlamıştı.

- Beni işletiyorsunuz, diye devam etti. Onun katil olmadığını biliyorsunuz. Onunla neden ilgileniyorsunuz?

- Tam olarak bilmiyorum. Ama başka bir olasılık daha var. Katil cesedi çukura bıraktığı sırada hastanız oradaydı. Bir şeyler

görmüş olabilir. (Bir an sustu, sonra devam etti.) Amneziye sebep olan şok, o gece gördüğü şeyle ilgili olabilir.

Mathias, ortalamanın çok üstünde, parlak bir polisle konuştuğunu anladı - aslında bunu ilk andan itibaren anlamıştı.

- Onu görebilir miyim? diye devam etti Anaïs.

- Henüz erken. Hâlâ çok yorgun.

Anais omzunun üstünden Mathias'a göz kırptı. Böyle bir kızla ne yapılacağı asla önceden kestirilemezdi. Bazen hoyrat, bazen şakacı bir kız.

- Peki siz de bana gerçeği söyleseniz, ha?

Freire kaşlarını çatı:

- Nasıl yani?

- Bu adamla ilgili belli bir teşhisiniz var.

- Bunu nereden biliyorsunuz?

- Avcı içgüdüsü.

Freire bir kahkaha patlattı:

- Çok güzel. Benimle gelin.

Arşiv binası, Henri-Ey'in altı blok ötesindeydi. Güneşli ve buz gibi soğuk havada kampüsü boydan boya kat ettiler. Tekdüze uzanan iki yanı ağaçlı yollar. Kubbeli binalar. Palmiye ağaçları. Günlerden pazardı ve o gün, bu soğuğa rağmen aileler, farklı davranışlar sergileyen biriyle bahçede yürüyorlardı. Anaïs Chatelet ziyaretçilere ve ziyaret edilenlere rahatsızlık vermeden etrafı gözlemliyordu. Tek başına dolanan hastalar da vardı. Bir pet şişeyi kucığında bebek gibi taşıyan yaşlı bir kadın. Kendi kendine konuşarak sigara içen, uzun tınaklı genç bir adam. İki eliyle sakalını sıvazlayarak bir ağacın dibinde dua eden ihtiyar bir adam.

– Burada her türden numara var...

Başkomiser hastalardan bahsederken üstü örtülü konuşmuyordu ve bu da Freire'in hoşuna gidiyordu. Genellikle ziyaretçilerin korkularını ve tedirginliklerini gizleyebilmek için sakın görünmeye çalışırlardı yüz ifadelerinden anlaşıyordu. Anaïs de korkuyordu ama onun tepkisini gösterme biçimi cepheden saldırıydı.

– Hiç kaçan hasta olmuyor mu?

– Biz onlara misafir demeyi tercih ediyoruz.

– Otellerdeki gibi mi?

– Evet, diye gülümsedi Mathias. Tek fark onların sürekli burada kalmaları.

– Kaçanlar olmuyor mu?

– Asla. İhtisas hastanelerinin faaliyeti tam tersi bir ilkeye dayanır.

– Anladım.

Freire başka bir yolu işaret etti. Yürümeye devam ettiler. Güneş tepedeydi ve göz kamaştırıcı aydınlığı hiçbir karanlık fikre izin vermiyordu.

– Elli yıldan bu yana dünya psikiyatrisinin düsturu “Kapıları açın!” olmuştur. Nöroleptik ilaçlar sayesinde hastaların çoğu *neredeysse* diğer insanlardan farksız bir hale geldi. Her durumda evlerine geri dönebilirler veya başka tedavi merkezlerinde yaşayabilirler. Bununla birlikte içlerinden çoğu, kendilerini güvende hissettikleri bu yerde kalmayı tercih ediyor. Dışarıdaki dünyadan korkuyorlar.

– Burada kalanlar tedavi edilemez hastalar mı?

– Kronik hastalar, evet.

– Onları iyileştirme imkânı yok mu?

– Psikiyatride bu terimi çok ender kullanırız. Kimi vakalarda bazen iyileşmeler olduğunu söyleyebiliriz, örneğin şizofrenlerde. Diğerlerini kollamak, uyumlu hale getirmek, tedavi etmek, stabil kılmak gerekir...

– Bol ilaç vermek, yani.

Arşiv binasına varmışlardı. İçinde sadece bir kalorifer kazanı veya bahçe malzemeleri barındırabilecek türde, tuğladan inşa edilmiş, bacalı bir yapıydı. Freire anahtarları çıkardı. Bu konuşma hoşuna gidiyordu.

– Herkes bu tedavilere kötü gözle bakıyor. Psikiyatride kullanılan şu meşhur sakinleştiriciler. Ancak ilk rahatlayanlar, hastaların bizzat kendileri oluyor. Beyninizin bir fare tarafından kemirildiğini veya gece gündüz bazı sesler duyduğunuzu sandığınızda, inanın bana, biraz uyuşmuş olmak çok daha iyidir.

Kapıyı açtı. Işığı yakmak için elini içeri uzattı. Bir pazar günü çok güzel bir kadın polisle buraya girmek onu tahrik etmiş gibiydi. Bahçenin dip tarafındaki kulübesini gezdiren bir adamdan farksızdı.

Anaïs Chatelet sessizce içlerinin dekoruna bakıyordu. Arşiv şeffa PVC'lere, neonlara, duvardan duvara halılara karşı yıllardır bir yeraltı savaşı sürdürüyordu. Hastanedeki tüm ahşap mobilyaları toplamıştı: dolaplar, kitaplıklar, çekmeceli evrak dolapları... Sonuç olarak, meditasyona uygun, doğallıktan uzak da olsa hoş bir ortam oluşturan sıcak bir dekor ortaya çıkmıştı.

– Beni burada bekleyin.

Okul sıralarıyla ve Jean Prouvé¹³ tarzı sandalyelerle dolu okuma salonundaydılar.

Freire kütüphane olarak adlandırılan bölüme geçti; buradaki raflarda uzmanlık eserleri, monografiler, tezler, tıp dergileri var-

¹³ Jean Prouvé (1901-1984): Aşırı gösteriş olmayan, samimi ve kullanışlı mobilya tasarımları yapan, modern ve işlevsel akımın temsilcilerinden. (ç.n.)

di. Mathias ispatlayacağı şey için gerekli kitapları nerede bulacağını biliyordu.

Salona döndüğünde Anaïs'i bir masaya oturmuş buldu. Manzaranın tadını çıkardı: Deri ceketi ve kot pantolonuyla motorcu kız görüntüsü, odanın kahverengi ahşap dekoruyla tezat oluşturuyordu. Bir sandalye kapı ve sıranın diğer tarafına oturdu, elinde tuttuğu belgeyi önüne koydu.

- Mischell'in, yani adının bu olduğunu iddia eden adamın psişik bir kaçış içinde olduğunu düşünüyorum.

Anaïs iri siyah gözlerini açtı.

- Başlangıçta geriye doğru bir bellek yitimi olduğunu sandım. Kişisel hafızasını etkileyen klasik bir bellek kaybı. Hastaneye yatdığı günün ertesinde, hatıraları geri gelmeye başladı. Geçmiş yeniden yüzeye çıkıyordu. Aslında, olan şey tam tersiydi.

- Tam tersi?

- Bizim kovboy hatırlamıyor, uyduruyordu. Kendine yeni bir kimlik yaratıyordu. Buna "psişik kaçış" veya "disosyatif kaçış" deriz. Psikiyatri jargonunda bu "bavulsuz yolcu" olarak da adlandırılır. XIX. yüzyıldan beri bilinen, çok ender rastlanan bir patolojidir.

- Açıklayın.

Freire ilk kitabı açtı -İngilizceydi- ve bir bölümde durdu. Sonra kitabı, görebilmesi için Anaïs'e doğru çevirdi. Kuzey Carolina Charlotte Üniversitesi'nden Mc Feld adlı biri tarafından kaleme alınmıştı: *The Personality Labyrinth*.

- İnsan güçlü bir stres veya şok altında, bir anda hafızasını kaybedebilir. Daha sonra, hatırladığını sandığında, kendi yaşamından kaçmak için kendine yeni bir kimlik, yeni bir geçmiş yaratır. Bu bir tür kaçıştır, ama kendi içinde bir kaçış.

- Adam ne yaptığının farkında mıdır?

- Hayır. Mesela Mischell, gerçekten hatırladığını sanıyor. Halbuki kabuk değiştiriyor.

Anaïs sayfaları karıştırıyor, ama okumuyordu. *Düşünüyordu*. Mathias onu gözlemliyordu. Dudakları kasılmıştı. Hızlı hızlı gözlerini kırptırıyordu. Freire hissedebiliyordu: Psikolojik rahatsızlıkları vardı. Anaïs birden kafasını kaldırıncaya Freire irkildi.

- Ne zamandan beri bu vakalar inceleniyor?

- İlk psişik kaçışlar, XIX. yüzyılda ABD'de saptandı. Genellikle, hepsi zorlu yaşam koşullarından kaynaklanıyordu: borçlar, evlilik bunalımları, kâbus gibi bir iş hayatı. Kaçak, bir koşuya başlıyor ve asla geri dönmüyor. Bu arada her şeyi unutuyor. Hatırladığında ise artık bir başkasına dönüşmüş oluyor.

Freire başka bir kitabı aldı ve ilgili sayfayı açıp başkomiserin önüne koydu.

- En meşhur vaka ise, AJ Brown adıyla Pennsylvania'ya yerleşerek kırtasiye dükkânı açan bir Protestan vaizin, Ansel Bourne'un vakası.

- Bourne, yani Jason Bourne gibi mi?

- Robert Ludlum, amnezik kahramanı için bu isimden esinlendi. ABD'de bu çok bilinen bir referanstır.

- Bu, kişilik bölünmesi olarak adlandırılan bozukluğu mu andırıyor?

- Hayır. Bu sendromdan, yani kişilik bölünmesinden mustarip olanlar, içlerinde aynı anda birçok kişiliği barındırır. Benim sözünü ettiğim vakalarda, amnezi, tam tersine bir önceki kişiliği siler ve kişiyi tamamen farklı birine dönüştürür. Farklı kişilikler asla bir arada görülmez.

Anaïs bu konuyla ilgili kitaplara, makalelere sadece göz atıyordu. Her zamanki gibi yine okumuyordu. Tek istediği sadece sözlü bir açıklamaydı.

- Size göre, Mischell de bu vakalardan biri mi?

- Bundan eminim.

- Neden?

- Öncelikle, hatırladığı şeyler gerçekdi. Bunu bizzat siz de teyit edebilirsiniz. Sonra, verdiği tüm bu bilgiler son derece üstün-körü... bilinçsizce söylenen şeyler.

- Bana bir örnek verin.

Mathias ayağa kalktı ve arşiv şefi tarafından çalışma masası olarak kullanılan masif meşe tezgâhın arkasına geçti. Bir çekmece aradığı şeyi buldu ve dönüp yeniden Anaïs'in karşısına oturdu, elinde bir Scrabble kutusu vardı.

- Bizim yabancı, adının "Mischell" olduğunu söylüyor.

Plastik harflerle MISCHELL yazdı.

- Çoğunlukla, hafızasını yitirmiş biri tarafından uydurulan isim bir anagramdır.

Harflerin sırasını bozdu ve yeniden yazdı: SCHLEMIL.

- Bu ne anlama geliyor?

- Peter Schlemihl'i bilmiyor musunuz?

- Hayır, dedi genç kadın ters bir ses tonuyla.

- XIX. yüzyılda, Adelbert von Chamisso tarafından yazılmış bir romanın kahramanı. Gölgesini kaybetmiş bir adam. Bizim hafızasını kaybetmiş adamınız, yeni kimliğini oluştururken bu kitabı hatırladı...

- Hikâyesiyle bir ilişkisi var mı?

- Gölge kaybı eski kimliğinin kaybı olabilir. Buraya geldiğinden beri Mischell hep aynı rüyayı görüyor. Issız bir köyde güneşin altında yürüyor. Birden bembeyaz ve sessiz bir patlama meydana geliyor. Kaçıyor, ama gölgesi bir duvarın üstünde kalıyor. Böylece de Mischell eski kimliğini ardında bırakmış oluyor.

Başkomiserin önünde yinelediği çözümleme, bir önceki güne göre çok daha doğru görünmüştü Freire'e. Bu rüya Mischell'in kaçışının sembolik bir ifadesiydi.

- Benim davama dönecek olursak, dedi Anaïs ayağa kalkarken (ceketi çıkarmanmıştı), bu kriz bir şoktan kaynaklanmış olabilir, değil mi? Bir şeyler görmüş olabilir mi?

- Bir cinayet veya bir ceset gibi mi? diye gülümsedi Freire. Son derece tutarlı düşünüyorsunuz. Bu mümkün, evet.

Anaïs sıraya yaklaştı. Mathias hâlâ oturuyordu. Güç dengesi yeniden başlangıçtaki duruma dönmüştü.

- Gerçek belleğini yeniden bulma şansı nedir?

- Şu an için çok zayıf. Onu kendi yoluna sokabilmek için gerçekten onun kim olduğunu bulmam gerekiyor. Sadece o zaman hatırlayabilir.

Genç kadın geri döndü ve topuklarının üzerinde yaylandı:

- Bu işte birlikte hareket etmeliyiz. Size verdiği bilgiler işe yarar şeyler mi?

- Pek değil. Eskiye ait bölük pörçük parçalarla yeni kimliğini oluşturuyor. Bunlar da deforme olmuş, eksik, kimi kez de tersine çevrilmiş öğeler.

- Bana notlarınızı verebilir misiniz?

- Söz konusu bile olamaz.

Freire ayağa kalktı ve tepkisinin şiddetini yumuşatmak için eğildi.

- Üzgünüm ama bu imkânsız. Doktor-hasta mahremiyeti.

- Bir cinayet söz konusu, dedi Anaïs aniden sertleşen bir ses tonuyla. Sizi doğrudan tanık olarak çağırabilirim.

Mathias sıranın çevresini dolandı ve Anaïs'in karşısına dikildi. Ondan bir baş kadar daha uzundu ama genç kadın etkilenmiş benzemiyordu.

- Eğer isterseniz beni çağırın. Ama beni sorgulamak için önce Tabipler Odası'ndan izin almanız gerekiyor. Ve sizi reddedeceklerdir. Bunu siz de benim kadar biliyorsunuz.

- Bu şekilde davranmakla hata ediyorsunuz, dedi genç kadın. tekrar odayı arşınlamaya başlayarak. Güçlerimizi birleştirebili-

riz... Bu iki olayın birbirinden bağımsız olması imkânsız. Gerçeği ortaya çıkarmak için her şeyi yapmaya hazır değil misiniz?

- Bir noktaya kadar. Hastamı iyileştirmek istiyorum. Onu gözaltına aldırarak değil.

- Hiçbir şeye engel olamazsınız. Unutmayın, o benim baş şüphelim.

- Bu bir tehdit mi?

Başkomiser, elleri cebinde, cevap vermeden ona yaklaştı. Yeniden ilk baştaki tavırlarına dönmüştü. Dünyaya meydan okumaya hazır. Mathias da ellerini cebine soktu. Deri cekete karşı beyaz önlük.

Sessizlik uzayıp gitti. Freire birden bu küçük oyundan yoruldu.

- Bu durumda, bitirdik sanırım.

- Pek sayılmaz, hayır.

- Nasıl?

- Adamı görmek istiyorum.

Bir saat sonra Pierre-Janet İhtisas Hastanesi'nin park alanında Anaïs mesajlarını kontrol ediyordu. Le Coz üç kez aramıştı. Onu hemen geri aradı.

- Maktulün kimliğini tespit ettik.
- Adı?

- Duruy. Philippe. 24 yaşında. İşsiz. Sabit bir ikametgâhı yok. Bir canlı cenaze.

Anaïs defterini çıkardı ve çabucak bilgileri not etti.

- Bundan emin miyiz?

- Kesinlikle. Torbacularla boşa kürek salladım, sonra Sylvie Gentille ile karşılaşana dek dört eczacıyla konuştum, kadın Talence'ta Camille-Pelletan Sokağı 74 numarada ikamet ediyor. Vie-toire Meydanı'nda eczanesi var.

- Biliyorum. Devam et.

- Cep telefonuna maktulün resmini yolladım. Yaralara ve dikiş izlerine rağmen herifi kesin olarak teşhis etti. Üç aydan beri, aylık Subutex istihkakını almak için ona gidiyormuş.

- Bravo,

- Hepsi bu değil. Jaffar'ı aradım. Victor-Hugo varoşlarında yaşayan herifler de bizim adamı tanınmış. Onu Fifi olarak biliyorlar, ama kesinlikle aynı adam. Oralara takılan bir gotik. Bazen haftalarca ortadan kayboluyormuş. Söylediklerine göre, son zamanlarda Vignes Sokağı'nın yakınındaki terk edilmiş bir binada yaşıyormuş.

Anaïs arabasının kapısını açtı ve bindi:

- Onu en son ne zaman görmüşler?

- Benim eczacı üç hafta önce görmüş. Varoşlardaki herifler ise birkaç gün önce. Ama ölümünden önce nereye kaybolduğunu bilen kimse yok.

- Hiç arkadaşı yok mu? Ya da bize daha fazla bilgi verecek bir yakını?

- Hayır. Duruy yalnız bir adammış. Ortadan kaybolduğunda, kimse nereye gittiğini bilmezmiş.

- Köpeği filan yok mu?

- Var. Bir çoban köpeği. Ortalarda yok. Katil onu da öldürmüş olmalı.

- Sen yine de hayvan barmaklarını kontrol et.

Anaïs'in aklına güvenlik kameraları geldi. Alanı genişletmek gerekiyordu. Tüm şehri taramak. Philippe Duruy bu kayıtların birinde olabilirdi. Belki de torbacı-katille birlikte? Hâlâ böyle bir olasılık vardı.

- Ya eşyaları?

- Köpeğiyle birlikte gömülmüş olmalı.

Anaïs cinayetin işleniş biçimini bir kez daha, ancak daha net bir şekilde gözden geçirdi. Katil ne bir evsizdi ne de Duruy'un tanıdığı biri. Son darbeyi indirmeden birkaç gün önce kurbanını belirlmişti. Onu tavlammıştı. Güvenini kazanmıştı. Bu gotiğin bir bağımlı olduğunu biliyordu. Yalnız yaşadığını biliyordu - böylece, ortadan kalkması kimsenin dikkatini çekmeyecekti. Bir köpeği olduğunu biliyordu - ondan kurtulmak için bir planı vardı.

Ayrıntılar. 12 Şubat Cuma. Saat 20.00 diyelim. Bordeaux'ya gecenin karanlığı çöküyor. Karanlık ve sis. Ya katil sis sebebiyle bu geceyi seçiyor ya da saldırısını bu tarihe göre planladı ve hava şartları da onun için bir bonus oldu. Philippe Duruy'u nerede bulacağını biliyor. Ona olağanüstü bir vuruş teklif ediyor ve onu gözlerden uzak, önceden her şeyi hazır ettiği sakin bir köşeye götürüyor. Özellikle tüm izlerin hızla yok edilmesi için her şey hazır. Köpek, çanta, giysiler. Planlı bir katil. Çelik gibi sinirlere sahip. *Alanında bir profesyonel.*

- Onu tedavi eden doktorun adını aldın mı?

- Lanet olsun. Unuttum. Bazı bilgilere ulaştığım için çok memnundum...

- Boş ver. SMS'le bana eczacı kadının numarasını yolla. Ben ilgilenirim.

- Ben ne yapayım?

- Onun medeni durumunu bildiğine göre Duruy'un Bordeaux'daki ilişkilerini ve karıştığı olayları araştır.

- Bu çok zor olacak. Bu herifler...

Anaïs onun ne demek istediğini anlıyordu. Evsizler, modern toplumun son özgür insanlarıydı. Kredi kartları yoktu. Çek def-

terleri yoktu. Arabaları yoktu. Cep telefonları yoktu... Her bağlantının, her telefon görüşmesinin, her hareketin kayda alındığı bir dünyada, arkalarında iz bırakmayan tek grup onlardı.

- Adamımız bir uyuşturucu bağımlısı olduğuna göre UKOSOM'a baş vur.

Uyuşturucu Kullananları Sorgulama Veri Merkezi'nin kayıtlarında Fransa'da uyuşturucuya bağlı tüm tutuklamaları bulmak mümkündü. Başlık baş harflerle örtüşmüyordu, ancak Anaïs zaten uzun zamandan beri Ulusal Polis'in kullandığı kısaltmaları anlamaya çalışmaktan vazgeçmişti.

- Parmak izinden hiçbir netice alamadık, diye karşılık verdi Le Coz.

- Bu da teknolojinin kesin bir bilim olmadığını ispatlıyor. Duruy'un daha önce tutuklanmış olduğuna eminim. Bir kez daha kontrol et. Ayrıca sosyal güvenlik kayıtlarını da incele. Duruy en az bir kere, uyuşturucu veya başka bir sebeple hastaneye yatırılmış olmalı. Belki işsizlik parası alıyordur. Bana hepsini rapor edersen.

- Ya torbacılar?

Başkomiser bu ipucuna fazla inanmıyordu. Satıcılar bu konuda bir şey söylemezdi ve zaten katile beyaz eroini satan onlar değildi - onun kendi bağlantısı vardı.

- Unut. İdari konulara odaklan. Ayrıca Duruy'un eksiksiz yaşamöyküsünü de istiyorum. Jaffar'ı ara. Sivil toplum kuruluşlarını silkelesin. Sosyal merkezler. Dernekler. Evsizlerin takıldığı yerleri ve işgal edilmiş binaları dolaşsın. Conante'la da konuş. Güvenlik kameralarının CD'lerini izlemeye devam etsin. Bu görüntülerde Duruy'un olması gerekiyor. Son günlerini nasıl geçirdiğini saniye saniye öğrenmek istiyorum. Önceliğimiz bu.

Telefonu kapattı ve hareket etti. Bu hapishaneyi andıran tımarhaneden bir an önce ayrılmak için acele ediyordu. Talence yakınlarındaki üniversite yurduna kadar birkaç dakika yol aldı. Yeni bir park alanında yeniden durdu. SMS'lerini kontrol etti. Le Coz eczacı kadının telefon numaralarını yolları. Hemen Sylvie Gentile'i aradı. Kayıtlar kadının yanında değildi - pazar gününü ailesiyle geçiriyordu - ama Philippe Duruy'ü tedavi eden doktoru hatırlıyordu. David Thiaux. Bir semt doktoru.

Anaïs yeniden telefona sarıldı. Telefonu pratisyen hekimin karısı açtı. Her pazar olduğu gibi Thiaux, Laige'deki golf alanında 18 delik¹⁴ oynuyordu. Anaïs orayı biliyordu. Kor tak

¹⁴ Golf oyununda en az vurulmuş topu 18 deliğe sokmaya dayanan bir oyun türüdür (ç.n.)

anahtarım çevirdi ve parkurun bulunduğu Caychac'a doğru yola çıktı.

Direksiyonda, amnezik adamla yaptığı görüşmeyi düşündü. Fiziksel olarak adam etkileyiciydi. Ancak sıradan bir zekâyâ sahip gibiydi. İlk bakışta, karıncayı bile incitecek birine benzemiyordu ama ona ilk bakışta değerlendirmede bulunması için maaş ödenmiyordu. Ancak kesin olan bir şey vardı: İriyarı adam ne planlı bir katilin ne de nitelikli bir torbacının profiline sahipti.

14.30. Anaïs, Médoc yolunda ilerliyordu. Psikiyatrla yaptığı konuşma aklına geldi. *Olabilecek en iyi son.*

Mathias Freire gizemli bir yakışıklılığın arketipiydi. Düzgün, ancak içsel bir sıkıntı sebebiyle hüzünlü yüz hatları. Sırrını açık etmeyen yoğun, koyu renkli gözler. Son derece romantik, dalgalı kapkara saçlar. Giysilerine gelince, dış görünümüyle ilgili genel bir aldırmaçlığı gözler önüne seriyordu. Buruşuk beyaz önlüğüyle Freire dağınık bir yatağı andırıyordu. Onu bu şekilde çok daha seksi bulmuştu...

Sakin ol Anaïs. Daha önce de işi ile duygularını karıştırmış ve bu da hep yıkımla sonuçlanmıştı. Ancak psikiyatrin tavrı da onun işini kolaylaştırmıyordu. Soruşturma konusunda daima hastasına öncelik verecekti ve bir şeyler bulsa bile asla ona telefon etmeyecekti...

Laige Golf Alanı tabelasını gördü. Aslında pazar günü çalışmaktan memnundu. En azından öğleden sonrasını kanepesinde, Rolling Stones'un *Wild Horses*'ını ya da Lou Reed'in *Perfect Day*'ini dinleyerek, olmayacak hayallerle geçirmeyecekti. İş, kalp yararı çekenler için son can simidiydi.

Bahama üslubundaki kül rengi, ahşap, uzun binalar golf alanına bakıyordu. Kızıl sedir ağacından kaplamaları ve çatıları olan, karaçamdan inşa edilmiş yapıları bunlar. Küçük yeşil vadiler manzarayı tamamlarcasına bu tekdüze binaları kuşatıyordu.

Anaïs, Golf'ünü otoparka, 4x4 Porsche Cayenne'lerin ve Aston Martin'lerin arasına park etti. Arabasından çıkınca, bu parlak kaportaların üzerine tükürmek veya bir iki dikiz aynasını kırmak geldi içinden. Golftan nefret ediyordu. Burjuvaziden nefret ediyordu. Bordeaux'dan nefret ediyordu. Neden bu kente geri döndüğünü düşündü. Ama kinini beslemek her zaman için iyi bir yöntemdi. Tıpkı vahşi bir hayvanı beslemek gibi. Bu negatif enerji onu ayakta tutuyordu.

Club-House'a kadar yürüdü. Kapıdan içeri girerken, birden babasıyla burun buruna geldiğini hayal etti. Hep böyle bir olasılığın gerçekleşmesinden korkuyordu. İşte bu şehirden uzaklaşmasını gerektirecek bir sebep daha.

Salonlara ve golf malzemeleri satan mağazaya bir göz attı. Tanıdık bir sima yoktu. Ayrıca bu tür özel mekânlarda, Chatelet'in kızı olarak tanınmaktan da korkuyordu. Bordeaux'nun yüksek sosyetesinden hiç kimse bu ismin çevresinde patlak veren skandalı unutmamıştı.

Bara ulaştı. Kot pantolonu ve uçları demirli botları sebebiyle kimsenin onu kapı etmemiş olmasından dolayı şaşkınlı. Golfçüler –çoğunlukla erkekler– vernikli ahşap bar tezgâhına dayanmıştı. Hepsinin üzerinde yönetmeliğe uygun kıyafetler vardı. Kareli pantolonlar. Sık ilmekli polo yaka tişörtler. Civi- li ayakkabılar. Hayâsızca sergilenen markalar. Ralph Lauren, Hermès, Louis Vuitton...

Barmene gizlice kimliğini göstererek kendini tanıttı ve buraya gelme sebebini açıkladı. Adam *caddy*'lerin¹⁵ şefini çağırdı. Yeşil kazağına iliştilmiş yaka kartında adının Nicolas olduğu yazıyordu. Doktor David Thiaux golf parkurundaydı. Anaïs *caddy*'yle birlikte dışarı çıktı. Tam golf arabasına binmeye hazırlanıyordu ki doktorun, soyunma odasına döndüğü haberi geldi. Anaïs, Nicolas'dan oraya gitmesini istedi.

– Burası, dedi Nicolas, arabayı küçük bir tepenin eteğindeki ahşap villanın önünde durdururken. Ancak burası sadece erkeklerle mahsus bir yer.

– Benimle gel.

Erkek inine girdiler. Duşlardan gelen su şırıltıları, tok erkek sesleri, ter ve parfüm kokuları. Bazı adamlar ahşap kapaklı dolapların önünde giyiniyordu. Bazıları üzerlerinden sular damlayarak anadan üryan duştan çıkıyordu. Bazıları ise saçlarını tarıyor veya saçlarına jöle sürüyordu.

Anaïs, sınırsız erkek gücünün hâkimiyetindeki bir ine girdiğini sandı. Burada şüphesiz para, güç, siyaset, sportif zaferler konuşuluyordu. Ve tabii seks de. Herkes metreslerinden, başarılarından, doyumlarından ve elbette *green*'deki¹⁶ skorlarından söz ediyor olmalıydı. Şimdilik kimsenin dikkatini çekmemişti.

Nicolas'ya döndü:

– Thiaux nerede?

Caddy kemerinin tokasını bağlamayı henüz tamamlamış bir adamı işaret etti. Uzun boylu, yapılı, kır saçlı, ellili yaşlarda biri. Anaïs adama doğru yaklaştı ve içini yeni bir huzursuzluğun kapladığını hissetti. Herif babasına benziyordu. Geniş, bronzlaşmış, muhteşem bir yüz. Arazilerini ayaklarının altında hissetmeyi seven, toprak sahiplerine has aynı dış görünüm.

– Doktor Thiaux?

Adam Anaïs'e gülümsedi. Genç kadının huzursuzluğu daha da arttı. Saydanlıkları insanı delip geçen aynı buzdağı gözler.

– Benim.

– Anaïs Chatelet. Bordeaux Emniyeti'nde başkomiser. Sizinle Philippe Duruy hakkında konuşmak istiyordum.

– Philippe, evet, çok iyi anladım.

Ayakkabısını bağlamak için ayağını bankın üstüne koydu. Çevresindeki gürültüyü ve karmaşayı umursamaz gibi bir hali vardı.

15. Oyuncunun golf takımlarını sahada taşıyan görevli. (ç.n.)

16. Bir golf alanında her deliğin çevresinde topun kaymasına elverişli çimenli yer.

Anaïs birkaç saniye ayakkabısını bağlamasını bekledi.

Adam diğer tekine geçti:

- Başı deritte mi?

- Öldü.

- Aşırı dozdan mı?

- Doğru.

Adam doğruldu ve kaderci bir edayla, yavaşça başını salladı.

- Haber sizi şaşırtmışa benzemiyor.

- Damarlarına zerk ettiği o şeyle, şaşıracak bir şey yok.

- Ona Subutex yazıyormuşsunuz. Uyuşturucuyu bırakmaya mı çalışıyordu?

- Belli dönemleri vardı. Bana son gelişinde, Subutex'i 4 miligramına indirmiştim. Oldukça iyi gibiydi, ama ben fazla umutlu degildim. İşte ispatı...

Adam kabanını giydi.

- Onu en son ne zaman gördünüz?

- Ajandama bakmam gerekiyor. Yaklaşık iki hafta önce.

- Onun hakkında ne biliyorsunuz?

- Pek fazla bir şey değil. Aylık reçetesini almak için dispanse-re geliyordu. Köpeğini dışarıda bırakıyordu ve hayatıyla ilgili konuşmuyordu.

- Dispanser mi? Onu muayenehanenizde kabul etmiyor muydunuz?

Doktor tahta düğmelerini ilikledi, spor çantasını kapattı.

- Hayır. Her perşembe Saint-Michel semtinde nöbetim var. Bir MPM. Mediko-psikoloji merkezi.

Zaten Anaïs de bu burjuvanın Philippe Duruy gibi kir pas içindeki bir evsizi muayenehanesine kabul edeceğine pek ihtimal vermemişti. Onu PVC kaplı bir salonda, mahallenin marjinal sınırlarını beklerken gözünün önüne getirmekte de zorlanıyordu.

Adam başkomiserin düşüncelerini okumuş gibi açıkladı:

- Benim gibi bir doktorun bir dispanserde nöbet tutması sizzi şaşırttı sanırım. Bu şüphesiz biraz vicdanımı rahatlatmak için yaptığım bir şey.

Bunu ironik bir tonda söylemişti. Anaïs bu adamdan gittikçe daha çok rahatsız oluyordu. Çevresindeki gürültü patırtı durumu daha da ağırlaştırıyordu. Birlikte olmaktan memnun, güçlerinin ve zenginliklerinin tadını çıkaran bu uğursuz erkek güruhundan yayılan gürültü kulaklarını tırmalıyordu.

Thiaux lafı soktu:

- Siz solcu polisler göre, tüm kötülüklerin kaynağı biziz. Her

ne yaparsak yapalım, hep hatalıyız. Hep kendi çıkarımız doğrultusunda ve burjuva ikiyüzlülüğüyle hareket ederiz.

Geçerken birkaç kişiye selam vererek çıkışa doğru yöneldi. Anaïs adamın peşinden gitti:

- Philippe Duruy size hiç ailesinden söz etti mi?

- Bir ailesi olduğunu sanmıyorum. Her neyse, zaten bu konuda bana tek kelime bile etmedi.

- Ya arkadaşları?

- O konuda da bir şey söylemedi. O bir göçebeydi. Yalnız bir adam. Bu tarzı seviyordu. Sessiz ve ketum bir genç. Müziğin ve uyuşturucunun peşinde seyahat eden biri.

Thiaux kapıdan çıktı. Anaïs de peşinden. Saat daha yeni 16.00 olmuş, ancak hava şimdiden kararmaya başlamıştı. Erkek seslerine bir karganın bağırması eşlik etti. Başkomiser ceketinin içinde ürperdi.

- Ama Bordeaux'da ikamet ediyordu, değil mi?

- İkamet etmek, çok iddialı bir kelime. Her hafta beni görmeye geliyordu, diyebiliriz. Yani Bordeaux'nun bir köşesinde yaşıyordu, evet.

Doktor park alanına varmıştı, araba anahtarlarını çıkardı. Mesaj açıktı: Anaïs'le daha fazla oyalanmak istemiyordu.

Başkomiser yine de peşinden ayrılmadı:

- Size hiç geçmişinden söz etti mi? Ya da kökeninden?

- Bir dispanser doktoru ile Duruy gibi bir müptela arasındaki ilişkiyi pek bilmiyorsunuz anlaşılan. Sadece günaydın-iyi akşamlar, hepsi bu kadar. Bir sağlık çizelgesi çıkartıyor, reçete yazıyordum ve adam gidiyordu. Ben bir psikiyatr değilim.

- Peki MPM'de bir psikiyatr var mıydı?

- Sanmıyorum, hayır. Philippe yardım istemiyordu. Sokaklar onun seçimiydi.

- Uyuşturucu dışında başka sağlık sorunları var mıydı?

- Birkaç yıl önce hepatit C'ye yakalanmıştı. Hiçbir tedavi görmüyor, hiç rejim uygulamıyordu. Tam bir intihar.

- Eroine nasıl başladığını biliyor musunuz?

- Klasik bir başlangıç sanırım. Esrar. Rave partileri. Ecstasy. Pazar sabahı ecstasy'nin neden olduğu kötü inişlere engel olmak için eroine başlanır ve pazartesi bir bağımlı olarak uyanılır. Hep aynı karmaşa.

Doktor siyah bir Mercedes S'in yanında durdu. İlk kez bezgin ve yorgun gibiydi. Birkaç saniye boyunca gardını indirdi. Elinde anahtarlarıyla arabasının önünde hareketsiz durdu. Sonra yeni-

den eski haline döndü, uzaktan kumandaya basıp arabasının kapı kilidini açtı.

– Bu sorularınızın sebebi ne, anlamıyorum. Eğer Philippe aşırı dozdan öldüyse bu soruşturma neden?

– Duruy aşırı dozdan öldü, ama bu bir cinayet. Ona öldürtücü dozda eroin enjekte edilmiş. Saf eroin. Sonra da kafasına, ta omuzlarına kadar bir boğa kellesi geçirilmiş, suratı pestile çevrilmiş.

Thiaux arabasının bagajını açmıştı. Yüzü kireç gibi oldu. Anaïs bu görüntünün tadını çıkartıyordu. Doktorun kendine olan parlak güveni bir anda yerle bir olmuştu.

– Nasıl yani? Bir seri katil mi?

Günümüzde herkesin ağzında bu kelimeler vardı. Sanki, işsizlik ile mesleki intihar arasında çok bilinen bir sosyal olgu söz konusuydu.

– Eğer bir seri katilse, yeni başladı. Duruy size torbacılarından söz etti mi?

Doktor çantasını bagaja koydu ve sert bir şekilde kapattı.

– Asla.

– Onu son gördüğünüzde, size farklı bir torbacıdan bahsetti mi? Ya da eşsiz kalitede bir eroiden?

– Hayır. Tam tersine, uyuşturucuyu bırakmak için hiç olmadığı kadar kararlıydı.

– Onu daha sonra bir daha görmediniz mi? Başka bir koşulda?

Thiaux arabasının kapısını açtı.

– Hayır.

– Kontrol edeceğiz, dedi başkomiser, ellerini ceplerine sokarak.

Ve bunu söylediği için hemen pişmanlık duydu. Polis sözleri. Aptalca kelimeler. Doktor bir şüpheli değildi. Bu cümle sadece onu tedirgin etmeye yönelikti. Tüm polisler bu güç gösterisini se-verdi.

Doktor kapıya dayandı:

– Kaba ve sert görünmek için her şeyi yapıyorsunuz matmazel, ama yine de benim gözümde sempatik birisiniz. Tüm dünyaya öfke duyan yaramaz bir kız çocuğundan farkınız yok, tıpkı benim her hafta dispanserde gördüklerim gibi.

Anaïs kollarım göğsünde kavuşturdu. Acıyan bir ses tonundan daha fazla nefret ediyordu.

– Size bir sır vermek istiyorum, dedi adam, başkomisere yaklaşarak. Bordeaux'nun tuzu kuru müşterilerini muayenehanemde kabul etmek yerine neden dispanserdeki bu nöbeti kabul ettin, biliyor musunuz?

Anaïs ayağını yere vurup dudaklarını ısırarak kımıldamadan duruyordu.

– Oğlum on yedi yaşında aşırı dozdan öldü. Onun *joint*¹⁷ kullanıldığından şüphe bile etmemiştim. Bu bir neden olarak sizin için yeterli mi? Hiçbir şeyi telafi edemem, hiçbir şeyi silip atamam. Ama acı çeken birkaç çocuğa yardımcı olabilirim ve bu da bir kazanımdır.

Arabanın kapısı kapandı. Anaïs ağaçların altında kaybolan ve akşamın karanlığına karışan Mercedes'in arkasından baktı. Aklına bir anı geldi. Coluche'un sesi. Polislerle ilgili bir skeç: "Evet, biliyorum, aptal gibiyim." Cümle doğrudan ona hitap eden bir öz-deyişmiş gibi geldi.

17. Uyuşturucu jargonunda esrar, ot. (ç.n.)

21.00.

Nihayet nöbeti bitmişti. Mathias Freire kovboy şapkalı adamı ve Minotauros'u düşünerek evine dönüyordu. Anaïs Chatelet'nin ziyaretinden beri, bu iki olay arasındaki olası bağı düşünmekten kendini alamıyordu. Tüm öğleden sonra, kafasında bu sorularla hasta muayene etmişti. Mischell ile cinayet arasındaki ilişki neydi? Amnezik adam tam olarak ne görmüştü? Polisin önerisini kabul etmediğine pişmandı. Bu vakada nasıl yol alacağını artık bilmiyordu.

Anahtar kapı kilidinde çevirirken aklına bir fikir geldi. Bir blöf. Salonun lambasını yaktı, sonra internete bağlandı. Bordeaux'ya en yakın kriminal polis laboratuvarının, Toulouse'daki KPL 31'in telefon numaralarını kolayca buldu. Oradaki ekiplerden birinin amnezik adamın davasında çalışıp çalışmadığını ve Mischell'in ellerinden numune alıp almadıklarını düşündü. Eğer bu vakayla ilgileniyorlarsa, aynı adamlar Minotauros davası üzerinde de çalışıyor olmalıydı.

Daha fazlasını öğrenmenin en iyi yolu telefon etmektir.

Karşısına nöbetçi bir memur çıktı. Kendini Saint-Jean Gari'nda bulunan ceset davasında görevli suç psikiyatrisi uzmanı olarak tanıttı. Telefondaki adam bu olaydan söz edildiğini duymuştu – analizlerde kullanılması için bu sabah ilave malzemeler yollanmıştı.

Freire'in tahmini doğru çıkmıştı. 13 Şubat akşamı kimliği bilinmeyen adamla ilgilenen ekip, ertesi akşamı cinayet mahallinde çalışan ekiple aynıydı. Basit bir rastlantıydı: Olay yeri inceleme teknisyenleri başka bir vaka vesilesiyle zaten Bordeaux'daydı.

- Ekip şefinin cep numarasını alabilir miyim?
- Koordinatörünü mi demek istediniz?
- Evet, onunkini.

- Bu prosedüre aykırı. Neden davaya bakan asayiş şube onu aramıyor?

- Anaïs Chatelet mi? Sizinle temasa geçmemi bana o söyledi.

İsim, hedefi tam on ikiden vurdu. Numarayı verdikten sonra adam ekledi:

- Adı Abdellatif Dimoun. Hâlâ orada, Bordeaux'da. Özel bir laboratuvarla çalışıyor. Sonuçları aldığı anda olay yerinde olmak istiyordu.

Freire teşekkür etti, telefonu kapattı, sekiz rakamı tuşladı.

- Alo?

Mathias ona da suç psikiyatrisi uzmanı olduğu yalanını söyledi. Ancak Abdellatif Dimoun çünkü çocuk değildi.

- Sonuçları alır almaz soruşturmada sorumlu başkomiser ile sorgu yargıcına raporumu vereceğim.

- Hastam amnezik biri, diye karşılık verdi Freire. Hafızasını kazandırmaya çalışıyorum. En ufak bir ayrıntı, en ufak bir ipucu işime yarayabilir.

- Anhyorum, ancak Anaïs Chatelet'ye başvurmanız gerekiyor.

Freire duymazdan geldi:

- Rapora göre, toz zerrecikleri bulmuşsunuz...

- Kalın kafalısınız dostum. Yarın sabah raporumu Chatelet'ye yollayacağım. Bu konuyu onunla görüşün.

- Zaman kazanabiliriz. Yarın sabah erkenden hastanla bir hipnoz seansı yapacağım. Telefonda söyleyeceğiniz bir kelime bana bir gün kazandırabilir!

Teknisyen cevap vermedi. Tereddüt ediyordu. Kırtasiye işleri herkese ağır geliyordu. Freire bu avantajı değerlendirme yoluna gitti.

- Elde ettiğiniz sonuçları bana özetleyin. Hastam bazı şeyleri hatırlamaya başladı; tınaklarının altındaki zerrecikler tuğla tozu olabilir.

- Hayır.

- Peki nedir?

- Bir fitoplankton türü.

- Ne?

- Deniz planktonu. Fransa'nın Atlantik kıyılarında, özellikle güneyde rastlanan bir mikroorganizma. Bask kıyısında.

Freire, Mischell'in Audenge'la, Cap-Ferret'yle, Kuş Adası yakınındaki hayali köy Marsac'la ilgili uydurduğu şeyleri düşündü. Bunlar gerçek kökeni -Bask Ülkesi- hakkında yaptığı deformasyonlardı.

- Şu planktonun türünü tanı olarak belirlediniz mi?
 - Deniz Araştırmaları Enstitüsü ile Kıyı Koruma uzmanlarını aradık. *Dinoflagellat* takımından bir plankton, *Mesodinium rubrum*. Konuştuğumuz uzmanlara göre çok nadir rastlanan bir plankton. Bask Kormişi'nin sualtı florasına ait.

Mathias bir deftere not aldı, sonra hemen devam etti - istim üstündeydi:

- Başka bir şey buldunuz mu?
 Olay yeri inceleme uzmanı önce tereddüt etti, sonra cevapladı:
 - Polislerin ilgisini çekecek olan şey ise bu planktonun başka yerde de bulunmuş olması.

- Nerede?
 - Suç mahallinde. Bakım çukurunun dibinde. Yaptığımız analizler sonucu adamdan alınan numuneler ile çukurdan almanlar arasında bir örtüşme saptandı.

Freire yeni bir sessizliği sineye çekti. Anaïs Chatelet haklıydı: Amnezik adam cesedi görmüştü. Belki de daha fazlasını...

- Teşekkür ederim, dedi. Şimdilik, bu olayı hipnoz seansında göz önünde bulundurmayacağım. Cinayet soruşturması polisi ilgilendiriyor.

- Elbette, dedi olay yeri uzmanı, anlayışlı bir ses tonuyla. Bol şans.

Mathias telefonu kapattı. Sinirli bir yazıyla, konuşmanın önemli noktalarının bir özetini çıkardı. Deniz planktonu Bask kıyısını işaret ediyordu. Belki de denizle ilgili bir mesleği vardı. Şimdiye dek, Mischell'in açık havada elleriyle çalşan bir işçi olduğuna ikna olmuştu. *Balıkçı?* Kelimenin altını birkaç kez çizdi.

Ancak plankton da Mischell ile ceset arasında doğrudan bir bağ oluşturuyordu. Freire yazmayı bıraktı; bu bağın hastasının boynunu gitgide sıkkan bir ip olduğunu düşündü...

Aynı zamanda, bir hekim olarak edindiği izlenimden de kurtulamıyordu: Kovboy masumdu. Belki katili suçüstü yakalamıştı. Belki de çukurun dibinde, rehberi ve ingilizanahtarını silah olarak kullanarak onunla dövüşmüştü. Ayrıca kan, katilin kanı da olabilirdi...

Vardığı bu sonuç aklına başka bir fikir getirmiş gibi ayağa kalktı ve mutfığa yöneldi. Işığı yakmadan pencerenin önünde durdu ve karanlık sokağa baktı.

Siyah giyinmiş adamlar görünürde yoktu.

- Château-Lesage, Lustrac-Médoc'ta üretilen, Médoc bölgesinin altı apelasyonundan¹⁸ biri olan üst düzey bir *cru bourgeois*'dir.¹⁹

Anaïs üşüyordu. Lahitler gibi sıralanmış krom kaplı yüksek tankların bulunduğu salon, hava akımına açık bir yerd. Gezi sırasında deri ceketini çıkarmamış olduğuna çok seviniyordu. Her zaman olduğu gibi, diğer kulüp üyeleri arasında ayaktakimundan biri gibi görünmekten de mutluydu.

- XV. yüzyıldan beri burada bağlarımız olduğundan, bağıcılığı-muzın çok uzun bir tarihi geçmişi var...

Grup, bağ sahibinin tankların gümüşü yüzeylerinden yansıyan sözleri eşliğinde mahzende ağır adımlarla ilerliyordu. Her pazar akşanı Anaïs bir bağı ziyaret ediyordu; Bordeaux şatolarını²⁰ gezen bir degüstasyon kulübünün üyesiydi.

Her seferinde neden bu kulübe üye olduğunu düşünüyor ve dayanılmaz bir hal alan bu iç karartıcı gecelere neden katıldığını kendine soruyordu. Yemeğini tepsie alıp çok sevdiği TV dizilerinden birinin karşısına kurulmayı tercih etmez miydi? Ya da Minotauros efsanesinin gizli sembolik nedenlerini biraz daha incelemeyi? Veya Avrupa eroin ağını araştırmayı?

Bunların hiçbirini düşünmemişti. Saat 20.00'de, her pazar yap-

18. Şarap terminolojisinde, tanımlanmış bir üretim bölgesinde, belirlenmiş üzümlerle, belli koşullar dahilinde denetimli olarak üretilen şarapların resmi tes-cilli ifadesi. (ç.n.)

19. Fransa'da Bordeaux'nun en önemli alt bölgelerinden Médoc'ta yapılan bir sınıflandırma. Bu tür şaraplar yüksek fiyattan değer bulur. (ç.n.)

20. Şarap bilimi terminolojisinde, şarap üretim işletmesi bulunan mülk. Bordeaux bölgesinde çok sayıda şarap üretilen şato vardır ve bunlar belli bir esteti-ği ve tarihi bir mimariyi yansıtan görkemli yapılardır. (ç.n.)

tığı gibi bir şatoya doğru yola koyulmuştu. Soruşturmaya gelince, gün verimli geçmemişti. Jaffar evsizlerin takıldığı yerlerde dolaşmış, bir sonuç alamamıştı. Le Coz, Philippe Duruy'un ayrıntılı biyografisi üzerinde çalışıyordu, ama pazar günü bir ilerleme kaydetmek gerçekten de imkânsızdı. Conante garın güvenlik kameralarının kayıtlarını incelemeyi tamamlamış, adamla ilgili en ufak bir iz bile bulamamıştı, sonra evsizlerle içli dışlı olan mahalle çetelerini araştırmaya başlamıştı. Zak'tan hiç haber alamamıştı. Adam boğa yetiştiricilerinin peşinde ortadan kaybolmuştu.

Kendisi ise, Rosny Jandarma Kriminal Enstitüsü'nü yeniden aramıştı. Bu kez karşısına bir arşiv uzmanı çıkmıştı; cinayetler konusunda keskin bir hafızaya sahipti. Herhangi bir mitolojik cinayet hatırlamıyordu. Bu denli korkunç bir mizansen de. Ne Fransa'da ne de Avrupa'da. Adamlarıyla yaptığı telefon görüşmesinden sonra onları serbest bırakmış ve ertesi gün erkenden büroda olmalarını istemişti.

Polis merkezinden çıkarken, kapıda polis müdürüyle, Deversat'yla karşılaşmış ve ona en ince ayrıntısına kadar soruşturmadan söz etmişti. Davayı medyadan gizlemeleri gerekiyordu. Savcılık altı gün boyunca yargıcı bu davadan haberdar etmeyecekti. Böylece herhangi bir engelle karşılaşmadan soruşturmayı istediği gibi sürdürebilecekti. Ama dikkatli olması gerekiyordu: Gironde'lu siyasiler, güç sahipleri, seçilmişler ona saldırmak için fırsat kollayacaktı. Anaïs güveni için müdüre teşekkür etmiş ve kendinden emin, rahat bir tavırla merkezden ayrılmıştı – aslında, stres bir sünger gibi midesini sıkımsıyordu.

– Kasımda, şarabı fiçılara alıyoruz. Böylece biraz malolaktik fermantasyon²¹ gerçekleşmesini sağlıyoruz. Şarabın fiçılarda olgunlaşması yaklaşık 12 ila 13 ay sürüyor...

Anaïs yeniden ürperdi. Bu duygu ona kollarını –yara izlerini– hatırlattı. Hep çıplakmış, göz önündeymiş, tir tir titriyormuş gibi hissediyordu. Hiçbir giysi, hiçbir şey bu üşümeyi durduramazdı. İçten geliyordu.

– Fiçinin istenmeyen özelliklerinin şaraba geçmesini istemeyiz. Amacımız, meyvemsi tada sahip, asit ve alkol oranı uyumlu, dengeli bir şarap. Bunlar dolgun ve yuvarlak yapıtlı, içimi hoş, özellikle de canlı yapıya sahip şaraplardır...

Anaïs artık orada değildi. Bedeninin derinliklerine inmişti. Acri-

21. Şarapta bulunan malik asidin laktik asit bakterileri tarafından parçalanarak laktik aside dönüştürülmesi. Kırmızı şaraplarda daha çok uygulanır, şarap daha yumuşak ve kolay içilebilir hale gelir. (ç.n.)

sının derinliklerine. Farkında olmadan kollarını tutuyordu ve en kötüyü düşünüyordu. *Dayanamayacağım...* Bacakları titriyordu. Vücudu sarsılıyordu. Aynı anda da tüm bedeninin taş kestiğini hissediyordu. Bu kaygı krizleri sırasında yere veya bir bankın üzerine yığılabılır ve kimildamadan saatlerce öyle kalabilirdi. Tam bir felç haliydi. Bir korku mensesi onu bir buz banyosunun içinde tutuyordu sanki.

– Bugün 2005 üretim yılına ait –ki Médoc için önemli bir yıldır– bir şarabın tadımını yapacağız. 2005 yılı üretiminin birkaç yıl içinde ne ifade edeceği hakkında genel bir fikir edineceğiz. Kısacası bu, vaktinden önce bir tadım. Fıçıdan numune aldık...

Grup şimdi şatonun mahzenine iniyordu. Anaïs merdivenin karşısında bir an tereddüt etti, sonra grubu izlemeye karar verdi. Zorlukla basamakları inmeyi başardı. Küf kokuları. Ferman-te olan şarap. Anaïs şarabı seviyordu ama şarap ona her zaman babasını hatırlatıyordu. Bu konuda, her şeyi ondan öğrenmişti. Tatmayı. İçmeyi. Saklamayı. Örtü kalktığında, akıl hocasıyla ilgili her ne varsa, sırtını dönmesi gerekirdi. Anaïs'ten her şeyi çalmıştı. Ama bunu çalamayacaktı.

– Bir kez daha tekrar ediyorum, bu biraz erken bir degüstasyon...

Birden Anaïs arkasını döndü ve kortejden ayrıldı. Birkaç kez sendeleyerek merdivenden yukarı çıktı. Hâlâ kollarını ovuşturuyordu, salonda tankların arasında koştu. Dışarı çıkmak istiyordu. Nefes almak istiyordu. Haykırmak istiyordu. Yansıması, tankların bombeli yüzeyine vuruyor, biçimsiz, korkunç şekiller meydana getiriyordu. Anıları canlanıyordu. Kafasının içinde patlamak üzere olan berbat bir fırtına. Her seferinde olduğu gibi.

Avluya, geceye, gökyüzüne kavuşması gerekiyordu.

Şatonun iç avlusu ıssızdı. Adımlarını yavaşlattı, şarapların depolandığı binaları geçti ve bağlara doğru yöneldi. Her taraf maviydi. Toprak ve gökyüzü aynı rengini almıştı. Çakıllı-kumlu toprak, üzerinde asma kütüklerinin dikildiği iki yanı ağaç yolları andırıyordu.

ŞARAP...

BABA...

Ağzından çıkan duman, topraktan yükselen gümüşü buharla birleşiyordu. Yamaçlar Gironde Halici'ne kadar iniyordu. Yamacı takip etti. Çizmelerinin altında çakılların yuvarlandığını hissediyordu. Dallar ve herekler, ona zarar vermek istemişçesine pantolonunu tırmalıyordu.

ŞARAP...

BABA...

Fidanların arasına biraz daha girdi ve sonunda hatıralarına teslim oldu. Yeniyetmeliliğinin sonuna kadar, hayatında sadece tek bir erkek olmuştu. Babası. Sekiz yaşındayken annesini kaybetmiş bir kız çocuğu için bu gayet normaldi. Tuhaf olansa, babasının da hayatında tek bir kadın olmasıydı: Kızı. Birlikte mükemmel bir çift oluşturuyorlardı, platonik, kaynaşmış.

Örnek baba. Ödevlerini tekrarlattırır oydu. Kızını binicilik merkezinden almaya o geliyordu. Soulac-sur-Mer'deki plaja o götürüyordu. Bir serada havasızlıktan boğulan bir çiçek gibi klinikte solup giden Şilili annesini yine o anlatıyordu. Daima oradaydı. Her zaman yanındaydı. Hep mükemmeldi...

Bazen Anaïs huzursuzluk duyuyordu. Anlaşılmaz bir tedirginlik. Kaygı nöbetleri geçiriyordu. Babasının yanındayken korku dalgasına kapılıyordu. Sanki bedeni, vicdanının göz ardı ettiği bir şeyleri hissediyordu. Neyi?

Bunun cevabını 22 Mayıs 2002'de buldu.

Sud-Ouest gazetesinin ilk sayfasında.

Yazının başlığı "Bağlarımızda bir işkenceci"ydi.

Tuhaf bir şekilde, yazı bir TV muhabiri tarafından kaleme alınmıştı. Adam kanal Arte'de, 70'li yıllarda Fransız askerlerinin Güney Amerika diktatörlüklerinde üstlendiği rolle ilgili bir program hazırlamıştı. Bu oluşumlar içinde, aşırı sağcı eylemler, OAS'nin²² eski militanları, SAC'nin²³ eski ajanları da vardı. Başka Fransızlar da doğrudan bu baskı hareketi içinde yer almıştı. Şili'de ünlü bir şarap uzmanı, ölüm mangalarının eylemlerinde etkin bir rol oynamıştı. Adam hiç gizlenmemişti. Jean-Claude Chatelet adında, Akitanya kökenli biriydi. Gündüzleri şarap uzmanı. Geceleri kan uzmanı.

Yazının gazetede çıkmasından sonra, ev telefonu susmak bilmemişti. Haber, bir benzin birikintisinin alev alması gibi yayılmıştı. Fakültede, o geçerken herkes fısıldaşıyordu. Sokakta herkes onu gözleriyle takip ediyordu. Belgesel Arte'de de gösterilmişti. Gerçek bir bomba gibi patlamıştı. Filmde babasının bir resmi de gösteriliyordu, daha gençti, ancak şimdiki halinden daha çirkindi. "Santiago'daki işkencelerde anahtar rol oynayan adam."

22. Organisation de l'armée secrète: Gizli Ordu Teşkilatı. Cezayir Savaşı sırasında "Cezayir Fransızlarındır" ilkesini benimsemiş gizli örgüt. (ç.n.)

23. Service d'action civique: Yurttaş Hareketi Bürosu. De Gaulle tarafından kurulmuş ve önce de Gaulle'e, ardından da de Gaulle'cülere hizmet vermiş teşkilat. (ç.n.)

Tanıklar dal gibi ince silüetini, daha o zamandan grileşen saçlarını, açık renk gözlerini ve diğerlerinden hemen ayırt edilmesini sağlayan ünlü aksamasını hatırlıyordu. Jean-Claude Chatelet, çocukluğunda geçirdiği bir at kazası sonucunda topal kalmıştı.

İşkenceye maruz kalanlar onun yumuşak sesini ve korkunç işkencelerini hatırlıyordu. Elektrik verme, sakat bırakma, kesme, kâfur yağı enjekte etme... Lakabı "Topal"dı ("El Cojo"), bir konuda uzmanlığıyla tanınmıştı: İşe yaramayan malikûmları, boğazlarına canlı yılan sokarak öldürüyordu. Başka tanıklar, askerler, Arjantin'de görevde olan General Aussaresses'in²⁴ genç öğrencisi Chatelet'nin işkenceci ekipler yetiştirmek için büyük bir çaba sarf ettiğini söylüyordu.

Anaïs TV yayını bir arkadaşının evinde izlemişti. Allak bullak olmuştu. O akşam sesini kaybetmişti. Sonraki günlerde, yerel basında çıkan yazılar çoğalmıştı. Saldırıları karşısında babası sessizliğe bürünmüş ve kutsanmış suya sığınmıştı – her zaman inançlı bir Katolik'ti. Anaïs şok halinde valizlerini hazırlamıştı. 21 yaşındaydı ve annesinden miras kalan bir servete sahipti; Şili'de satılan arazilerden elde edilen parayla yatırımlar yapılmıştı ve bu yatırımlardan sağlanan kazanç sadece ona geliyordu.

Şehir merkezinde, mağazaların yoğun olduğu Fondaudège Sokağı'nda iki odalı bir eve taşınmış ve bir daha da babasını görmemişti. Topal'ı tarif eden tanıkların sözleri aklından çıkmıyordu. Kelimeleri. Jestleri. Elleri.

Elektrik veren o ellerdi. Kesen, parçalayan, yaralayan da. Bekken onu yıkayan da aynı ellerdi. Okula onu götüren de. Her şeye ve herkese karşı onu koruyan da o ellerdi.

Aslında bunu hep sezinlemişti. Annesi, dört duvar arasına kapatılmış bir deliyken, sanki onun kulağına sessizce sırını fısılda-mıştı: Bir iblisle evlenmişti. Ve şimdi Anaïs bu iblisin kızıydı. Kani lanetliydi.

Yavaş yavaş sesini geri kazanmış ve normal bir yaşam sürmeye başlamıştı. Hukuk fakültesi. Lisans. UPYO. Ulusal Polis Yüksekokulu'ndan mezun olunca, Anaïs bir ay izin istemiş, Şili'ye gitmişti. İspanyolcası son derece akıcıydı, bu onun genlerinin vardı. Babasının izini bulmak için fazla uğraşmamıştı. Yılan, Santiago'da belirli bir üne sahipti. Bir ay içinde soruşturmasını

24. Paul Aussaresses. Fransız general. Cezayir Savaşı'nda 1.500 kişinin işkenceyle öldürülmesinde parmağı olan işkenceci asker. Savaşın son ABD'de karışıklık, casusluk, uygulamalı işkence dersleri vermiş, Fransız hükümeti tarafından Brezilya'ya askeri ataşe olarak atanmış, Arjantinli, Şilili, Venezuelalı üst düzey subayları işkence konusunda eğitmiştir. (ç.n.)

tamamlanmıştı. Parçaları, tanık ifadelerini, fotoğrafları bir araya toplamıştı. Babasını Fransa'dan Şili'ye geri göndermeye yetecek her şeyi. Ya da en azından Fransa'da sürgünde olan Şilililerin davalarını güçlendirecek her şeyi.

Ama ne yargıçlarla ne avukatlarla ne de davacılarla temasa geçmişti. Bordeaux'ya dönmüştü. Bankada bir kasa kiralamış ve soruşturma dosyasını içine koymuştu. Metal kutuyu kapatırken içinde bulunduğu ironik durumun farkındaydı: Bu ilk cinayet soruşturmasıyla polis olarak vaftiz edilmeye hak kazanmıştı. Ama her şeyini kaybetmişti. Çocukluğunu. Kökenini. Kimliğini. Geleceği, üzerine yazılmayı bekleyen beyaz bir sayfadan ibaretti.

Anaïs asma kütüklerinin arasında doğruldu. Kriz geçmişti. Her zaman olduğu gibi yine aynı sonuca vardı. Bir erkek bulmalıydı. En fazla ihtiyacı olan şey buydu. Kollarının arasında anılarının, travmalarının, kaygılarının hiç önem taşımayacağı bir adam. Göz yaşlarını kuruladı, dizlerindeki toprağı silkeledi, yamaçtan yukarı tırmandı. *Hayatında bir erkek*. Kriminal polis koordinatörü, o baş döndürücü Arap olmazdı, internette aç kurtlar gibi bekleyen zombiler de.

Psikiyatri düşündü.

Vernikli ahşap kütüphanesindeki o tutkulu entelektüeli.

Hayallere dalmak istedi ama Freire'i düşünmek onu daha ziyade cinayete odaklandırdı. Cep telefonuna baktı. Mesaj yoktu. Birkaç saat uyumalıydı. Sabah yeniden soruşturmayla ilgilenirdi. Onun için geriye sayım başlamıştı.

Arabasını buldu. Artık üşümüyordu. Çok ağladığı için sadece gözleri yanıyordu. Ve boğazında deniz suyu tadı vardı.

Arabasının kapısını açarken cep telefonu çaldı.

- Alo?

- Benim, Zak.

- Tanrı aşkına, neredesin?

- Güney'de. Senin boğayı buldum.

- Emin misiniz?

- Hiç şüphem yok. Bu Patrick. Patrick Bonfils.

Hemşire çalışma masasının tam karşısında, ayakta duruyordu; ellerini beline koymuştu. Myriam Ferrari. 35 yaşında. 1,70 boyunda, 80 kilo. Freire onu çok iyi tanıyordu. Dadı görünümünde, erkek meslektaşları kadar güçlü kuvvetli bir kadındı. Üzerinde hâlâ mantosu vardı, çantasını omzuna çaprazlama asmıştı. Pazartesi sabahı, işe gelir gelmez Mathias Freire'i görmek istemişti.

Servisin koridorunda karşılaştığı kovboyu hemen tanıyordu.

Psikiyatr böyle bir rastlantıya akıl erdirmekte zorlanıyordu.

- Ben bir Bask'ım Doktor. Ailem Guéthary'de yaşıyor, Biarritz yakınlarında bir sahil kasabası. Her hafta sonu oraya giderim. Eniştemin kasaba girişinde gıda maddeleri satan bir dükkânı var ve...

- Ve?

- Ve bu sabah hastaneye geldiğimde onu hemen tanıdım. Dedim ki, bu Patrick! Patrick Bonfils. Bizim oralarda herkesin tanıdığı bir balıkçıdır. Teknesini hep iskeleye bağlar.

- Onunla konuştunuz mu?

- Elbette. Ona "Merhaba Patrick, burada ne yapıyorsun?" dedim.

- Size ne cevap verdi?

- Hiç. Aslında bu da bir tür cevaptı.

Freire başını eğmiş, masasının üstündeki eşyaları inceliyordu. Kalemmini. Fransızca ilaç sözlüğü *Vidal*'ini... Akıl hastalıklarını sınıflandıran ABD menşeli bir referans kitabı olan *DSM*'sinin (Diagnostic and Statistical Manuel)... Bu eşyalar ona bilgisinin ne kadar zayıf olduğunu hatırlatıyordu. Ve ne kadar yetersiz olduğunu.

Eğer bu rastlantı olmasaydı bu adamın kimliğini asla saptayamazdık.

- Bana daha fazla şey anlatın, dedi hemşireye.

- Size ne söyleyebilirim, bilmiyorum.

- Bir karısı var mı? Çocukları?

- Bir karısı, evet. Daha doğrusu bir hanım arkadaşı var. Evli değiller.

- Adını biliyor musunuz?

- Sylvie. Ya da Sophie. Liniana inen yolun köşesindeki bir kafe de çalışıyor. Yani yoğun sezonda orada çalışıyor. Şu sıralarda, ağları onarmak gibi çeşitli işlerde Patrick'e yardım ediyor...

Freire not alıyordu. Kovboyun tınaklarının altındaki planktonu düşündü. Guéthary, bu suyunun yoğun olarak yaşadığı bölgedeydi. *Patrick Bonfils*. Soyadının altını çizdi.

- Ne zamandan beri Guéthary'de oturuyor?

- Bilmiyorum. Ancak ben bildim bileli orada. Sonuçta, biz, dört yıldan beri Guéthary'deyiz.

Eğer adamın kimliğini bilirse, onu tatlilikla gerçek kişiliğine kavuşturabilirdi. Ardından da travmasına, *garda gördüklerine* yoğunlaşmasını sağlayabilirdi.

- Teşekkür ederim Myriam, dedi ayağa kalkarak. Bu yeni bilgiler onu... Patrick'i sağlığına kavuşturmakta bize çok yararlı olacak.

- Eğer kızmazsanız... dikkatli olmanızı söylemek istiyorum... Oldukça... sarsılmış bir hali var.

- Kaygılanmayın. Aşama aşama yol alacağız.

Hemşire odadan çıktı.

Freire yerine oturmadan, aldığı notları yeniden okudu ve söylediğinin tam tersine, kaybedecek zamanı olmadığını düşündü. Kapısını kilitledi ve telefona uzandı. Birkaç görüşmenin ardından Patrick Bonfils'in Guéthary numarasını buldu.

Telefon üç kez çaldıktan sonra bir kadın sesi cevap verdi.

Psikiyatr lafı hiç dolandırmadı:

- Sylvie Bonfils?

- Bonfils değil. Sylvie Robin.

- Ama Patrick Bonfils'in hanım arkadaşısınız, değil mi?

- Siz kimsiniz?

Ses unut ve tedirginlik arasında titriyordu.

- Ben Doktor Mathias Freire, Bordeaux Pierre-Janet İhtisas Hastanesi'nde psikiyatrim. Patrick Bonfils benim servisimde yaşıyor, bugün üçüncü günü.

- Beyefendi...

Kadının sesi boğuklaştı. Mathias hafif bir inleme sesi duydu. Kadın ağhyordu, tuhaf, dokunaklı ve kesintisiz bir şekilde.

- Hanımefendi...

- Son derece endişeliydim, dedi hiçkırıklar arasında... Ondan hiç haber alamadım.

- Ne zamandan beri kayıp?

- Bugünle birlikte, altı gündür.

- Kayıp bildiriminde bulunmadınız mı?

Sylvie Robin cevap vermedi. Yeniden ağlama sesi duyuldu.

Freire baştan almaya karar verdi:

- Guéthary'de balıkçılık yapan Patrick Bonfils'in hanım arkadaşısınız, değil mi?

- Evet.

- Nasıl ve ne zaman kayboldu?

- Geçen çarşamba. Bankaya gitmişti.

- Guéthary'de mi?

Hiçkırıklar arasında kısa bir gülme sesi duyuldu:

- Guéthary bir kasaba. Arabamızla Biarritz'e gitti.

- Modeli?

- Bir Renault. Eski model.

- Ne zaman endişe duymaya başladınız?

- Şey... hemen. Her şeyden önce bankada ne olduğunu bilmek istiyordum. Bazı sıkıntılarımız vardı. Ciddi sıkıntılar...

- Borç mu?

- Kredi. Tekne için. Biz... Sonuçta, yani anıyorsunuz... Balıkçılık her geçen gün zorlaşıyor. Vergiler. Yönetmelikler de zorluyor. Ve daha kötüsü İspanyollar her şeyi ele geçirdi. Haberleri izlemiyor musunuz?

Mathias sinirli bir şekilde not alıyordu.

- Ne oldu?

- Hiç. Gün boyunca eve dönmedi. Bankayı aradım. Onu görmemişler. Limana gittim. Sürekli gittiği kafelere uğradım.

- Patrick içer miydi?

Sylvie cevap vermedi. Bu, bir tür onaylama biçimiydi. Freire hâlâ yazıyordu. Patrick Bonfils, okullarda ders olarak okutulacak bir vakaydı. Para sıkıntısından bunalan adam, çok ağır bir palto-dan kurtulur gibi kimliğinden sıyrılmıştı. Sonra Bordeaux'ya gitmek üzere bir trene binmişti. Ancak gardaki travmanın bu olaydaki rolü neydi? Sadece orada mı bulunmuştu? Rehber ve ingilizce zanaatları nereden çıkmıştı?

- Sonra?

- Akşam jandarmaya gittim. Bir arama ilanı çıkardılar. Jandarma alkolik bir balıkçının peşine düşmemiş olmalıydı. Sonuçta, arama ilanı Gironde'a kadar ulaşmamıştı.

- İlk kez mi böyle ortadan kayboluyor?

- E... evet. Patrick hep geç kalırdı. Aklı hep bir karış havadaydı. Ama hiç böyle davranmamıştı.

- Ne zamandır birliktesiniz?

- Üç yıldır.

Yeniden sessizlik oldu. Sylvie içten bir şekilde sordu:

- Durumu nasıl?

- İyi. Sadece bir hafıza sorunu yaşıyor. Sanıyorum, güncel sorunlarınızın baskısı neticesinde zihni kısa devre yaptı. Patrick aniden bellek yitimine uğradı. Bilinçaltı, her şeye yeniden, daha iyi bir başlangıç yapmak için geçmişini silmek istedi.

- Her şeye yeniden, daha iyi bir başlangıç yapmak için mi? Bu ne demek?

Sylvie şaşırmış gibiydi. Freire bir tank ağırlığıyla açıklıyordu.

- Sizden kaçmak istemedi, diye kadını yatıştırdı. Onu bizzat kendisinden kaçmaya zorlayan borçları, mesleğinin zorluklarıydı...

Hattın diğer ucunda sessizlik oldu. Freire üstelemedi. Üstelik belki de işin aklı böyle değildi. Başka bir ihtimal daha vardı. Patrick bankaya diye yola çıkmıştı. Sonra caymıştı. Kafayı çekmişti. Bordeaux trenine binmişti... Sonra *bir şeyler* görmüştü. Bu şok onun tüm belleğini silmişti. Kovboy, yağlama istasyonuna sığınmıştı, zihni bomboştu.

- Onu ziyaret edebilir miyim?

- Elbette, ama önce gün içinde sizi yeniden aramamı bekleyin.

Freire kadına iyi günler diledi. Saat 9.30'du. Yeni hastaların her sabah incelediği dosyaları bekleyebilirdi. Bürosunu kilitledi, sekreterine bir süre yerinde olmayacağını bildirdi, sonra sanat terapisi salonuna doğru yola çıktı. Kovboy şapkalı adamı orada bulacağından emindi.

Mathias anahtarlarını kullandı ve servisi boydan boya kat etti. Aceleyle, hiç durmadan birkaç kişiye selam verdi. Tahmin ettiği gibi, Bonfils oradaydı. Bugün heykel atölyesinde karar kalmıştı. Kilden, ilkel bir tür maske üzerinde çalışıyordu.

- Merhaba.

Geniş dişetlerini sergileyen bir gülümsemeyle yüzü aydınlandı.

- Bugün nasılsın?

- Çok iyi.

Freire oturdu ve yumuşak bir ses tonuyla sordu:

- Dün bana anlattıklarını düşündün mü?

- Anılarımı mı kastediyorsun? Artık o kadar emin değilim. Bu sabah hoş bir hanım beni görmeye geldi. Bana Patrick diye seslendi, ben...

Sustu, gözlerini bir an için bile heykelinden ayırmamıştı. Kodese geri dönmüş bir kaçağa benziyordu. Sürekli yutkunuyordu. Hançeresi titriyordu.

Mathias üslubunu sertleştirmeyi yeğledi:

- Sylvie'yle konuşum.

- Sylvie?

Biriyarı adam gözlerini ona dikti. Gözbebekleri, bir gece hayvanıninkiler gibi büyümüştü. Zihninin karanlığında, artık çok net görüyordu. Freire, amnezik adamı güvenli bir limana götürecek ileri bir hipnoz seansı yapmayı düşünmüştü. Ancak onu görünce, bellek mekanizmasının çoktan harekete geçmiş olduğunu anladı: Patrick Bonfils yeniden kendisi oluyordu. Artık ivme kazanabilirdi.

- Seni evine götüreceğim Patrick.

- Ne zaman?

- Bu öğleden sonra.

Kovboy yavaşça başını salladı. Kille ilgilenmeyi bıraktı ve yarım kalmış eserini inceledi. Bileti kesilmişti. Bundan kaçmanın yolu yoktu. Freire psikiyatrik açıdan, Bask Ülkesi'ne yapacakları bu yolculuğa büyük umut bağlıyordu. Hanım arkadaşı ile çevresinin destek olacağı Bonfils kendi benliğini bulacaktı.

Şimdi Mathias'ın başka bir kaygısı vardı. Hafızasına yeniden kavuşunca hasta genellikle uydurduğu kişiliği unuturdu. Freire, Patrick'in garda gördüğü şeyi hafızasından silmesinden korkuyordu. Ancak onunla yeniden Pascal Mischell hakkında konuşmak söz konusu olamazdı.

Freire ayağa kalktı ve elini dostça Patrick'in omzuna koydu:

- Şimdi dinlen. Öğle yemeğinden sonra seni almaya geleceğim.

Kovboy şapkalı adam başını "olur" anlamında salladı. Buna sevinmiş miydi, yoksa bu durum onu rahatsız mı etmişti, anlamak imkânsızdı. Freire koşar adım ofisine döndü. Kapılar. Anahtarlar. Zemine sabitlenmiş masalar ve yataklar. Hep aynı ruh gardıyanı duygusu.

Sekreterine pazartesi gazetelerini almasını söyledi, sonra Sylvie'yi aradı ve eve döneceklerini haber verdi. Kadın şaşırmış gibiydi.

Freire tumturaklı bir cümleyle konuşmasını sonlandırdı:

- Patrick'in yeniden kendisi olmasının en kısa yolu, sizsiniz.

Ondan saat 15.00 civarında Guéthary Limanı'nda olmasını istedi, sonra telefonu kapattı. Körlemesine ilerliyordu. Hiç böyle bir durumla karşılaşmamıştı. Bir an, haber vermek için Başkomiser Chatelet'ye telefon etmeyi düşündü. Sonra kötü ayrıldıklarını hatırladı. Özellikle de TKPM koordinatörüne yalan söylediği aklına geldi. Bu yüzden hapis cezası ağır mıydı?

Başka bir sorun daha vardı. Dün gece, herkesten önce ulaştığı analiz sonuçları Anaïs'in de eline geçecekti. Kovboyun elinde ve çukurda bulunan plankton, onun şüpheli profilini daha da güçlendirecekti. Başkomiser onu gözaltına alır mıydı? En iyisi Patrick'i bir an önce evine götürmekti. Durum daha da vahimleşirse, Patrick'i bulmak için Guéthary'ye geri dönmek gerekecekti. Bu arada, Patrick'in gerçek kimliğine alışması için bir veya iki gün yeterli olacaktı...

Sekreteri kapıyı vurdu, sonra elinde yerel gazetelerle Freire'in ofisine girdi: *Sud-Ouest*, *La Nouvelle République des Pyrénées*, *La Dépêche*, *Le Journal du Médoc*... Mathias hepsinin birinci sayfasına göz attı. O hafta sonu Gironde'a çöken yoğun sis manşetlerdeydi. Sis yüzünden meydana gelen kazalar da yarım sayfa yer işgal ediyordu.

Ayrıca daha küçük bir haber olarak "Saint-Jean Garı'nda soğuktan donarak ölmüş bir evsizin cesedinin bulunduğu" söz ediliyordu. Freire bu başarıyı takdir ediyordu. Polislerin bunu nasıl ayarladığını bilmiyordu ama bu tüyler ürpertici cinayeti örtbas etmeyi başarmışlardı. Şüphesiz bunun sebebi, daha iyi sıçramak için biraz geri çekilmek ve soruşturmayı gizlilik içinde sürdürmekti.

Bonfils'e gelince, haberi sadece orta sayfalarda -Bordeaux'ya ve yerel olaylara ayrılmış sayfalarda- çıkmıştı. 12 Şubat'ı 13 Şubat'a bağlayan gece, garda bulunan ve hemen Pierre-Janet İhtisas Hastanesi'ne nakledilen, zihinsel rahatsızlığı olan bir adamdan söz ediliyordu.

Freire gazeteleri katladı. Şansı yaver gitmiş, hiçbir medya kuruluşundan yeni hastasıyla ilgili telefon almamıştı. Saatine baktı. 10.00'du. Pazartesi sabahı yatan hastaların dosyalarını aldı. Tüm vakaları incelemek, servisinde günlük vizitelerini tamamlamak ve konsültasyonlar yapmak için öğlene kadar vakti vardı. Sonra Patrick Bonfils ve onun su yüzüne çıkmamış gerçekleri eşliğinde Bask Ülkesi'ne doğru yola çıkacaktı.

Anaïs bütün gece rüyasında mezbahalar görmüştü.

Çinko ve demir strüktürlü tavanları olan loş ve geniş salonlarda asılı hayvan karkaslarından dumanlar yükseliyordu. Baltalar sıgırların sırtına iniyordu. Simsiyah kanlar, gider kanallarında akıyordu. Beyaz kelleler üst üste yığılıyordu. Yüzülen deriler pelerin misali dalgalanıyordu. Kasketli adamlar canla başla çalışıyordu. Gölgelere dönüşmüş bir halde kesiyor, parçalıyor, hayvanların kanını akıtıyorlardı. Bütün gece boyunca uykusunu da parçalanmışlardı.

Kan içinde olmadığına şaşırarak uyanmıştı.

Duş almıştı. Kahvesini hazırlamıştı. Çalışma masasına oturmuş ve akşamki notlarını yeniden okumuştı.

Kafası kesilmiş bir boğanın gövdesi, 13 Şubat sabahı Geda ganaderia'sı²⁵ -Villeneuve-de-Marsan yakınlarında, dövüş boğası yetiştirilen bir çiftlik- otlaklarında bulunmuştu.

Anaïs, Zak'ı kutlamış ve ona gidip yatmasını söylemişti. Çiftlik sahibini sorgulamak için oraya bizzat kendi gidecekti. Zak bu duruma bozulsa da fazla ısrarcı olmanmıştı, çünkü diğerleri gibi o da yirmi dört saatten beri uyumamıştı.

Anaïs evine dönmüştü. Çiftlik sahibine telefon edip ertesi gün, sabah erkenden geleceğini haber vermişti. Sonra internette son yıllardaki belli başlı hayvan öldürme, yaralama olaylarını araştırmıştı. En önemli dosya, 90'lı yıllarda Almanya'da, atlara yönelik bir dizi öldürme, yaralama olayıydı. Kesilmiş kulaklar, parçalanmış cinsel organlar, bıçakla öldürmeler. Çıkan yazılara göre birçok şüpheli tutuklanmış ama saldırılar devam etmişti. Büyük Britanya'da, Hollanda'da aym yıllarda başka vakalar da meydana gelmişti. Anaïs hepsini incelemişti; ancak bunların onun vakası-

la bir ilişkisi yoktu ve soruşturmasına yardımcı olacak bir şey de bulanamıştı.

Diğer büyük olay ise kaçak bir cerrahi vakaydı. 80'li yıllarda, gizemli tekniklerle kesilmiş, derileri yüzülmüş sığırlar Amerikan arazilerinde bulunmuştu. Anaïs başlıca şüphelilerin dünya dışı yaratıklar veya çiftçilerin bizzat kendileri olduğunu anlayınca bu ipucunun peşini de bırakmıştı.

Gece yarısı olduğunda, hâlâ uykusu gelmemişti. "Toros bravos"²⁶ yetiştiriciliği üzerine yazılmış makaleleri okumaya başlamıştı. Beslenmeleri. Günlük bakımları. Seçilmeleri. Arenadaki son saatleri. Önceden bildiği şeyleri bir kez daha teyit etmişti: En kötüsü *corrida*'ydı.²⁷ Tecrit edilen, damgalanan ve yağlandırılan boğalar, dört yaşında en ufak bir deneyimleri olmadan arenaya sürülüyordu, tüm bunlara rağmen bir boğa yirmi yaşma kadar yaşayabiliyordu.

Gece 02.00'de çalan telefon onu uyandırdı – bilgisayar klavyesinin üstünde uyuyakalmıştı. Hanosch adında, çekirdekten yetişme bir veterinerdi; Longo ikinci saatlerinin sonunda onunla temas kurmuştu. Boğa kellesi saat 20.00'de ona ulaşmıştı. O da hemen işe koyulmuştu. Sığırlarda zehirlenmeler ve bulaşıcı hastalıklar konularında mahkemede bilirkişilik yapıyordu. Çok hızlı konuşuyordu. Kaygı verici bir asabiyeti vardı. Ama Anaïs bu sinirli adamın ona zaman kazandıracağını anlamıştı.

Uzman kelleyi incelemeye başlamadan önce, boğadan kan almış ve örneği Et Denetleme Enstitüsü'nün toksikoloji laboratuvarına yollamıştı. Sonuçları almıştı: Hayvanın beynindeki kan, sığırları uyutmakta kullanılan güçlü bir anestezi –ketamin– içeriyordu. Bu molekülü içeren bir sürü marka vardı, ancak veteriner, bu alanda çok sık kullanılan ürünlerden biri olan Imalgene üstünde duruyordu. Demek ki katil, hayvanın kafasını kesmeden önce onu ilaçla bayıltmıştı. Anaïs şaşırmamıştı: Dövüş boğaları kolayca yaklaşılabilecek hayvanlar değildi.

Veterinere göre katil, ilacı ya hayvanın yemine karıştırmıştı ya da –ki bu daha büyük ihtimaldi– enjektör atan bir tüfek kullanmıştı; bu, veterinerler, ilfaiyeciler ve hayvanat bahçesi görevlileri tarafından çok yaygın olarak kullanılan bir silahtı... Buna karşılık Imalgene, doktor reçetesi gerektiriyordu ve sadece veteriner kliniklerinde bulunuyordu. Önemli bir ipucuydu. Son haftalarda Akitanya şehirlerinde bu maddenin kimler tarafından

26. Dövüş boğaları. (ç.n.)

27. Boğa güreşi. (ç.n.)

satın alındığını ve kimlere reçete yazıldığını araştırmak gerekiyordu. Ayrıca veteriner kliniklerinde veya üretici laboratuvarlarda herhangi bir hırsızlık olayının olup olmadığını da kontrol etmek lazımdı.

Kellenin kesilmesine gelince, Hanosch'a göre tam bir profesyonel işiydi. Bunu yapan her kimse, işinin ehli bir adam gibi –bir cerrah ya da bir kasap– çalışmıştı. Önce deriyi ve yumuşak dokuyu yarmış, sonra birinci omur eklemine bıçağını sokmuş ve omuriliğin yanı sıra bu bölgenin altındaki bağ kesmişti. Yine veterinerlere göre, böyle bir uzmanlığı olan kişi basit bir neşterle kolayca kelleyi kesebilirdi. Katil ayrıca, nedensiz olarak hayvanın dilini de kesmişti. Anaïs not almaya devam ediyordu. Saldırgan, tablonun güzelliğini bozmamak için organı almış olmalıydı: Minotauros'un dilinin, susamış bir sığırın gibi sarkmasını göze alamamış olmalıydı.

Her şey gözünde gitgide kesinlik kazanıyordu: Katil ne bir evsiz ne de sıradan bir torbacı olabilirdi. Saint-Jean Gari'ndaki hafızasını kaybetmiş adam olma ihtimali de azdı. Çılgın, soğukkanlı, akıyla hareket eden biriydi. Kurbanı için özenle hazırlanmış, çelik gibi sinirleri olan bir katil. Ne kasap ne hayvan yetiştiricisi ne de veterinerdi. Anaïs bundan emindi. Sadece sanatını sergileme hünerine sahip biriydi.

Böyle bir hasımla karşı karşıya olmak onu ürpertiordu. Bu ürpermenin nedeni korku muydu, yoksa coşku mu, bilmiyordu. Kuşkusuz her ikisi de. Anaïs'in bildiği bir şey vardı: Vakaların çoğunda psikopat katiller yakalanırdı, çünkü bir hata yaparlardı veya şans, polisten yana olurdu. Ancak bu katilin bir hata yaptığına ihtimal vermiyordu. Şansa gelince...

Raporunu beklediğini söyleyerek veterinerlere teşekkür etmişti. Yatmış ve birkaç saat boyunca hayvanların kanında banyo yapmıştı. Yola çıkmak için sabah saat 8 olmasını beklemişti. Şimdi Mont-de-Marsan yönünde yol alıyordu.

Yola çıktığından beri yağmur yağıyordu. Gün yeni aydınlanıyordu. Yolun engebelerine uyarak, köknar koruluklarını, meşe ormanlarını, otlakları, üzüm bağlarını ardında bırakıyordu. Onu keyiflendirebilecek hiçbir şey yoktu. Üstelik dayak yemiş gibi uyanmıştı. Başı dar bir kaskın içine sıkışmış gibiydi, sinüsleri zonkluyordu, burnu tıkalıydı. Gecenin bir yarısı bağda, suratı gözyaşlarıyla ıslanmış bir halde dolaşırsa olacağı buydu...

Doğrudan güneye inen D 651 karayolunu izlemek için A 62 ve Ya E 05 yollarını es geçti. Bu, ona düşünmek için zaman kazandı-

racaktı. Silecekleri, kasvetli ve monoton bir ses çıkararak fasillarla çalışıyordu. Yol, yağmurun altında belli belirsiz görünüyordu. Katilin aynı güzergâhı birçok kez ters yönde kat etmiş olduğunu düşündü, ganimetiyle birlikte. Kelle çantada.

Mont-de-Marsan'ın çevresinden dolaştı, sonra Villeneuve-de-Marsan'a yöneldi. Bir eczane buldu. Alışveriş yaptı. Doliprane. Humex. Fervex... Ayrıca, hapları yutmak için yandaki pastaneden bir kutu diyet kola aldı. Boğazına birkaç kez gargara yaptı ve burnuna sprey sıktı.

Yeniden yola koyuldu. Şehrin çıkışında, sağ tarafta GANA-
DERIA DE GEDA tabelasını gördü. Islak toprak yola saptı. Görünürde tek bir boğa yoktu. Anaïs şaşırmamıştı. *Toros bravos* yetiştiriciliğinin ilk kuralı, arenaya dövüğe çıkmadan önce boğaların insanla temasını önlemektir. Daha vahşi, daha saldırgan –ve özellikle de matadorun karşısında daha çaresiz- olmaları için.

Aslında bu ziyaretini jandarmaya bildirmeliydi. Hem ahnganlıkları ortadan kaldırmak hem de dosyaya bilgi toplamak için. Ama o, sorgusunu tek başına, sakın kafayla, istediği gibi yapmak istiyordu. Diplomasıye gelince, onu sonra düşünecekti.

İki yanı ağaçlıklı bir yola girdi; çıplak dalların arasından gökyüzü görünüyordu. Yolun ucunda, sağ tarafta ahşap takviyeli, kerpîç bir ev vardı. Anaïs birkaç metre daha ilerledi ve arabayı durdurdu. Landes bölgesine özgü bir çiftlik eviydi. Geniş toprak avlu, meşe ağaçlarıyla çevriliydi; koyu renk kirşileri ve beyaz kaba sıvası olan evin duvarlarına eklentiler yapılmıştı.

Ev bütün olarak, bir asalet duygusunun yanı sıra bir hüznün ve iğretlilik duygusu da uyandırıyor. Onlarca, hatta yüzlerce yıl sert koşullar içinde varlığını sürdürmüş, ilerlemeye ve çağdaş konfora kayıtsız kalmıştı. Anaïs evin içini gözünde canlandırdı, ısıtma sistemi ve akan suyu olmamalıydı. Bu mutluluk tablosuna acımasız bir gölge düşürmek Anaïs'in hoşuna gidiyordu.

Arabasından indi ve ana binaya doğru yürüdü, yağmurdan korunmak için kapüşonunu kafasına çekmişti. Ortalarda görünmeyen bir köpek havlamaya başladı. Havaya gübre kokusu hâkimdi. Kapıyı çaldı. Cevap yoktu.

Anaïs çevreye yeniden bir göz attı. İki bina arasında bir *tier*²⁸ arenası olduğunu fark etti. Orada hiç dövüşmemiş boğaları değil, annelerini seçiyorlardı. Hayvanlar mızraklarla dürtülüyordu. Aşırı sinirli tepki verenler, sanki bir saldırganlık geni varmış

28. Şiş, şişleme. (ç.n.)

gibi, sözüm ona en iyi *toros bravos* doğuracak inekler olarak belirleniyordu.

– Siz dün akşam telefon eden polis misiniz?

Anaïs döndü ve petrol mavisini anorağının içinde çöp gibi ince bir adamla karşılaştı. Gerçekten de tüysüklük biriydi. Islak haliyle 50 kilo çeken, 1,70 boyunda bir adamdı. En ufak bir rüzgârda havalanacakmış gibi bir hali vardı. Anaïs polis kimliğini çıkardı.

– Başkomiser Anaïs Chatelet, Bordeaux Emniyet Müdürlüğü.

– Bernard Rampal, dedi adam, büyük bir coşkuyla elini sıkarken. *Mayoral*.²⁹ Hayvan yetiştiricisi ve *conocedor*.³⁰

– Uzman?

– Hayvanların seçerisi. Dövüşlerin kronolojisi. Hayvan yetiştiriciliği her şeyden önce bir hafıza işidir. (İşaret parmağını şakağına koydu.) Her şey burada.

Yağmur danılları adamın gümüş renkli saçlarına düşüyor, ancak sanki bir kuğunun tüyleriymişçesine içine nüfuz etmiyordu. Dış görünümü oldukça şaşırtıcıydı. Jokey omuzları. Kül rengi ve kırış kırış olsa da, küçük bir çocuk yüzü. Sesi de dış görünümüne uygundu: narin ve tiz. Anaïs yarım ton ağırlığında farklı bir hayvan yetiştiricisi hayal etmişti. Adamın erkekliği başka yerlerde gizli olmalıydı. Derin mesleki bilgisinde. Duygusal değerlendirmelerden uzak, otoriter iş anlayışında.

– Boğanı öldüren o pisliği bulacaksınız, değil mi?

– O pislik bir de adam öldürdü.

– İnsanlar oldum olası birbirini öldürüyor. Sizin pislik, öfkesi ni savunmasız bir hayvandan çıkardı. Bu, görülmüş bir şey değil.

– Bu sizin bütün yıl boyunca yaptığınız şey değil mi?

Conocedor kaşlarını çatı.

– Yoksa siz de şu *corrida* karşıtı çatlaklardan biri misiniz?

– Çocukluğumdan beri *corrida*'ya giderim.

Anaïs her seferinde bu yüzden hastalandığını söylemedi.

Mayoral'in yüzü hafifçe kızardı.

– Bu *ganaderia* kime ait?

– Bordeaux'lu bir işadamına. Boğa güreşi tutkunu.

– Ona haber verdiniz mi?

– Elbette.

– Nasıl tepki verdi?

29. Çoban. (ç.n.)

30. Uzman. (ç.n.)

- Buradaki herkes gibi. Tiksindi.

Anaïs patronun adını ve telefon numaralarını not etti. *Gana-deria*'nın tüm personeli gibi onu da sorgulaması gerekiyordu. Çiftliğin duvarları arasında bir suçlu olabileceği varsayımını göz ardı edemezdi. Ancak jandarma sorgulama işini daha önce yapmış olmalıydı.

- Beni izleyin, dedi adam. Hayvanın bedeni saman ambarında. Sigortacılar için sakladık.

Anaïs hayvan yetiştiricisinin kötü bir şey yapıp yapmadığını düşündü. Delilleri bozmak gibi. Kuru ot ve çamur dolu bir saman ambarına girdiler. İçeriye kutup soğuğu hâkimdi. Islak ot kokusunun yerini organik bir koku almıştı. Çürümüş etin pis kokusu.

Hayvanın cesedi ambarın tam ortasıdaydı, bir örtünün altına gizlenmişti.

Adam hiç tereddüt etmeden örtüyü çekti. Bir sinek bulutu havalandı. Pis koku arttı. Simsiyah olmuş leş oradaydı. Kocaman. Çürümeye nedeniyle şişmiş. Gece gördüğü kâbusları hatırladı: bir morgda çalışan, yüzleri olmayan adamlar; karkasların asılı olduğu çengeller; kadife kurdelelerle süslenmiş gibi parıltıyan, derileri yüzülmüş sığırlar...

- Sigorta eksperinin bugün gelmesi gerekiyor. Ondan sonra gömeceğiz.

Anaïs cevap vermedi, eliyle ağzını ve burnunu kapatmıştı. Kafası kesilmiş bu koca leş, Antikçağ'da yaşam ve doğurganlık gücü vermesi için kurban edilen boğaları getirmişti aklına.

- Büyük şanssızlık, dedi hayvan yetiştiricisi. Bir *cuatreño*.³¹ Arenaya çıkmaya hazır.

- İlk ve son kez olarak.

- Gerçekten de, yıl boyunca bizi rahatsız eden şu militanlar gibi konuşuyorsunuz.

- Bunu bir kompliman olarak kabul ediyorum.

- Öyleyse haklıyım. Burnum bir köpeğinki gibi bu pisliklerin kokusunu alıyor.

Başını dik tut. Aksi takdirde bu sorgulamadan bir şey çıkmayacaktı.

- Ben bir polisim, dedi Anaïs kararlı bir ses tonuyla. Düşürce-

lerim sadece beni ilgilendirir. Bu boğanın ağırlığı neydi?

- 550 kilo civarında.

- Otladığı yere kolay ulaşabiliyor muydu?

31. Dört yaşını tamamlamış boğa. (ç.n.)

- Boğaların otlaklarına asla kolay ulaşamaz. Ne voldan ne de patikadan. Sadece atla gidilebilir.

Anaïs hayvanın çevresinde dolandı. Katili düşünüyordu. Böyle iri bir hayvana saldırmayı göze aldığına göre son derece kararlı olmalıydı. Ve mizansenisi için bu kelle için *ihtiyacı* vardı; hiç tereddüt etmemişti.

- Toplamda kaç boğanız var?

- Yaklaşık iki yüz. Birçok otlağa dağılmış halde.

- Ölen boğanın otlağında kaç hayvan vardı?

- Elli kadar.

Anaïs, eli hâlâ ağzında, yerde yatan kütleye yaklaştı. Hayvanın siyah kılları mat ve soğuk bir görünümü almıştı. Nemden ıslanmış bir haldeydi. Yerde kımıldamadan yatan bu leş, bakın çukurundaki sahnenin bir benzeriydi. Kurban Philippe Duruy'un bir yansıması. Philippe Duruy'un Minotauros'u ve kurbanı temsil etmesi gibi, bu başsız boğa da hem mutlak tanrıyı hem de ona kurban edilen hayvanı simgeliyordu.

- Sizce saldırgan hayvana nasıl yaklaşmış olabilir?

- Uyuşturucu iğne atan bir tüfekle. Onu uyuşturdu ve kafasını kesti.

- Ya diğer hayvanlar?

- Kaçmış olmalılar. Bir boğanın ilk refleksi kaçmaktır.

Anaïs bu paradoksu biliyordu. Dövüş boğaları saldırgan olmazdı. Onu saldırgan gösteren, savunmacı, taşkın ve düzensiz hareketleriydi.

- Yemine zehir konmuş olamaz mı?

- Hayır. Kışın onlara sadece saman ve *pienso* verilir. Bir gıda takviyesi. Ayrıca yemler çobanlarımız tarafından hazırlanır. Bu, uyuşturucu iğne atan bir tüfeğin işi. Aksi mümkün değil.

- Çiftlikte anestezi bulunduruyor musunuz?

- Hayır. Bir hayvanı uyutmanız gerekirse veteriner çağırırız. O da ilacı ve tüfeğiyle geliyor.

- Dövüş boğalarıyla yakından ilgilenen birini biliyor musunuz?

- Binlerce. Her *feria*'da³² gelirler.

- Arazilerinize izinsiz giren kimse olup olmadığını kastetmiştim. Bir serseri.

- Hayır.

Anaïs hayvanın kuyruğu gibi açık boğazını inceliyordu. Kaslar ve etler mor bir renk almıştı. Bir sepet dolusu karadut gibi. Yüzeyde pullanmış minik kristaller görülmüyordu.

32. Fuar, panayır. (ç.n.)

- Bana öldürülme biçiminden bahsedin.
- Nasıl yani?
- Boğa arenada nasıl öldürülür?
- Adam kendinden enün bir ses tonuyla konuşmaya başladı:
- Matador kılıcını kabzanın demir siperine kadar boğanın en sesine saplar.
- Kılıcın uzunluğu nedir?
- 85 santimetre. Artere veya akciğer damarlarından birine ulaşması gerekir.

Anaïs bir an, kılıcın, etleri ve organları parçalayarak hayvanın siyah kalın derisine saplandığını gördü - hissetti. Taş basamakların üzerindeki korkmuş küçük kıızı hatırladı. Kahkahalar atan babasının kollarına sığınıyordu. *Pislik herif.*

- Ama ondan önce, *picador*'lar³³ mızraklarıyla hayvanın ense bağını keser, dedi Anaïs.

- Evet.

- Ardından, *banderillero*'lar³⁴ işe devam eder, yarayı derinleştirir ve kanamayı artırurlar.

- Madem cevapları biliyorsunuz, neden bu soruları soruyorsunuz?

- Ölümle sonuçlanan aşamalar hakkında fikir sahibi olmak istiyorum. Tüm bunlar daha fazla kan akıtmak için, değil mi?

- Hayır. Tüm bunlar hayvanın içinde olup bitiyor. Matador akciğerlere dikkat etmek zorunda. Boğa kan tükürürse, halk bundan hoşlanmaz.

- Beni şaşırtıyorsun. Kılıç ne peki? Öldürücü darbe mi?
- Canımı sıkıyorsunuz! Tam olarak neyin peşindesiniz?
- Saldırganımız bir matador olabilir.
- Daha çok bir kasap diyebilirim.
- Aynı şey değil mi?

Mayoral kapıya doğru yöneldi. Görüşme bitmişti. Anaïs bir kez daha sorgusunu berbat etmişti. Adamı kapıda yakaladı. Yağmur dinmişti. Belli belirsiz bir güneş avluya sızıyor, su birikintilerini ayna gibi parlatıyordu.

Hatasını telafi etmesi gerekiyordu, ama sormaktan kendini alamadı:

- Dövüş boğalarının hiç dişilerle birlikte olmadıkları doğru mu? Testislerinin dolu olması onları daha mı saldırgan yapıyor?

33. Boğa güreşinde hayvana mızrakla saldıran atlı. (ç.n.)

34. Boğa güreşinde matadora yardımcı olan, elindeki okları (*banderilla*) boğaya saplayan güreşçi. (ç.n.)

Bernard Lampal ona döndü. Sıkılı dişlerinin arasından konuştu:

- Boğa güreşi bir sanattır. Ve bütün sanatların kendi kuralları vardır. Çok eski kurallar.

- Bana, otlakta birbirlerine bindikleri söylendi. Arkadan düzül-müş boğalar, arenada çok daha kötü, öyle değil mi?

- Buradan gidin.

Lanet olsun! Lanet olsun! Lanet olsun!

Anaïs arabasının direksiyonunda kendine küfrediyordu. Dünyâ golfçü doktoru sorgularken uğradığı başarısızlıktan sonra boğa yetiştiricisiyle de aynı şey olmuştu. Elinde olmadan saldırganlaşıyordu. Tabii böyle çocukça saldırılarla, iki paralık tahriklerle her şeyi berbat ediyordu. Bir cinayet soruşturması yapıyordu ve o, burjuvalarla çatışma içindeki asi bir punk gibi davranıyordu.

Kan beynine hücum etmişti. Yüzünü soğuk ter basmıştı. Sorguladığı bu adamlardan biri savcıyı ararsa işi biterdi. Daha tecrübeli, daha ölçülü başka bir soruşturmacı atarlardı.

Villeneuve-de-Marsan'da durdu. Burnunu sildi, gargara yaptı ve burnuna sprey püskürttü. Jandarmaya gidip gitmeme konusunda kararsızdı. Hiç olmadığı kadar diplomatça davranması gerekiyordu ve şu an, bunun için yetersiz olduğunu hissediyordu. Bu iş için Le Coz'u görevlendirecekti. Dış ilişkilerde mükemmeldi.

Arabayı vitese taktı ve hızla hareket etti. Bu kez devlet yollarını tercih etmedi, önce N 10, sonra E 05 yoluna çıktı. Bordeaux'ya dönüyordu.

Cep telefonu çaldı. Hemen cevap verdi – 180 km hızla gidiyordu.

– Benim, Le Coz. Bütün gece internette çalıştım. Ve bu sabah da, nüfus idaresini ve sosyal hizmetleri aradım.

– Bana özet geç.

– Philippe Duruy 1988'de Caen'de doğmuş. Ailesi bilinmiyor

– Annesinin kimliğine ulaşamıyor muyuz?

– Hayır. X olarak doğmuş.³⁵ Eğer dosyasını açmak istiyorsak,

35. X doğum: Fransa'da annenin bebeği doğurduktan hemen sonra terk ettiği ve çocuğun, annesinin kimliği hakkında hiçbir şey öğrenme hakkı olmadığı bir uygulama. (ç.n.)

mahkemeden izin çıkarmak gerekiyor ve...

– Devam et.

– Çocuk Koruma Servisi'nin himayesine verilmiş. Bir koruyucu aileden diğerine geçmiş. Gittiği her aileden ya hemen geri gönderilmiş ya da çok az kalmış. 15 yaşında Lille'e gelmiş. Restorancılık alanında profesyonel yeterlilik sertifikası almak üzere kursa başlamış. Kantinlerde çalışmak için. Birkaç ay sonra her şeyden vazgeçmiş ve köpekli bir punk olmuş. Ranger botlar, bir çoban köpeği ve yollar. İzine iki yıl sonra Aurillac Festivali'nde rastlanıyor.

– O ne?

– Sokak tiyatrolarının katıldığı bir festival. Uyuşturucu bulundurmaktan sorgulanmış. Yaşı küçük olduğu için serbest bırakılmış.

– Ne tür uyuşturucular?

– Amfetaminler, ecstasy, asit. Ayrıca en az iki kez daha sorgulanmış. Bir rock festivali veya bir rave partisi sırasında. Nisan 2008'de Cambrai. 2009'da Millau.

– Uyuşturucu bulundurmaktan mı?

– Daha ziyade kavgaya çıkarmaktan. Dostumuz kavgacı biriymiş. Bar fedaileriyle dalaşıyormuş.

Anaïs kurbanın, etten ziyade kemikten oluşan bedenini gözünün önüne getirdi. Demek ki çocuk, gözünü budaktan sakınmayan biriydi. Ya da her seferinde kafası iyiydi. Ancak kesin olan bir şey vardı: Her ne olursa olsun ona zorla bir şey enjekte etmek söz konusu olamazdı. Katil ona tatlılıkla yaklaşmıştı.

– Peki son zamanlarda?

– Elimdeki bilgilere göre, en son geçtiğimiz ocak ayında ortaya çıkıyor.

– Bordeaux'da mı?

– Paris'te. Başka bir konserde. Élysée-Montmartre, 24 Ocak 2010. Duruy yine kavgaya karışmış. Üzerinde iki gram marihuana varmış. Goutte-d'Or Karakolu. Ayılma hücresi. Gözaltı. On sekiz saat sonra yargıç kararıyla serbest kalmış.

– Muayeneye gönderilmemiş mi?

– İki gram, bireysel kullanıma giriyor.

– Sonra?

– Bakım çukuruna kadar başka bir şey yok. Buraya ocak ayının sonunda geldiği sanılıyor.

Evsizin geçmişini daha fazla irdelemenin gereği yoktu. Sadece son günleri yeterliydi. Kenar mahalle sakini olmayan katil, karşılaştığı son kişiydi.

– Diğerlerinden haber var mı?

- Jaffar geceyi evsizlerle geçirdi.

Bu haber başkomiserin yüreğini ısıttı. Emrine rağmen Le Coz da, Jaffar da uyumak için eve gitmemişti. *Biri hepsi, hepsi Anaïs için...*

- Ne bulmuş?

- Pek bir şey yok. Anlaşılan Duruy başkalarıyla kolay ilişki kurarı biri değilmiş.

- Ya sığınma merkezleri? Aşevleri?

- Şu sıra oraları araştırıyor.

- Peki Conante? Video kayıtları?

- Hâlâ izliyor. Ancak şu ana kadar bir sonuç yok. Duruy hiçbirinde görünmüyor.

- Zak?

- Haber yok. Sabah ilk iş olarak torbacılarla ilgilenecekti. Anlaşılan ondan mola vermesini istemişsin.

Le Coz bunu imalı bir ses tonuyla söylemişti, ama Anaïs'in alınganlıklarla uğraşacak zamanı yoktu. Aklına başka bir şey geldi.

- Jaffar'ı ara. Ona köpeği araştırmasını söyle.

- Ne köpeği? Hayvan barınaklarını aradık. İtten hiç iz yok. Üstelik cinsini bile bilmiyoruz. Büyük bir olasılıkla öldürüldü ve gömüldü.

- Kasapları sorgulayın. Pazarları. Et toptancılarını. Duruy gibi heriflerin hayvanlarını beslemek için her zaman bir planları vardır.

Kısa bir sessizlik oldu. Le Coz afallamış gibiydi.

- Tam olarak ne arıyorsun?

- Bir tanık. Duruy'ü başka bir adamla -ona uyuşturucuyu enjekte etmiş kişiyle-birlikte görmüş birini.

- Bunun cevabını bir kasapta bulursak, çok şaşırırm.

- Giysiler konusuyla da ilgilenilsin, diye ekledi Anaïs. Duruy büyük ihtimalle ihtiyaç fazlası ürün mağazalarından veya Emmaüs'ten³⁶ giyiniyordu. Aldığı son şeylerin listesini istiyorum.

- Büyük ihtimalle dilenerek para buluyordu.

- Haklısın. Nerede dilendiğini de bulmalıyız. Bizden önce bu işi biri yaptı, anlıyor musun? Onu buldu. Gözledi. Araştırdı. Siz de onun yolundan gidin. Belki izine rastlarsınız. Duruy'ün yeni fotoğrafları var mı?

- Antropometrik fotoğraflar, evet.

36. 1949 yılında Fransa'da Keşiş Pierre (Henri Grouès) tarafından kurulmuş, günümüzde 36 ülkede faaliyet gösteren ve evsizlere, yoksullara, eski mahkûmlara, göçmenlere yiyecek, giysi, barınak, mobilya vb. yardımı yapan uluslararası insani yardım vakfı. (ç.n.)

- Resimleri sorguladığımız heriflere gösterin. iPhone'uma da gönder.

- Tamam. Peki ben ne yapayım?

Anaïs onu Akitanya bölgesinde yazılmış Imalgene ve ketamin reçetelerini ve ürün stoklarını kontrol etmesi için anesteziğin peşine saldı - kliniklerde veya üretim birimlerinde bazı hırsızlık olayları meydana gelmiş olabilirdi. Le Coz keyifsiz bir şekilde kabul etti.

Telefonu kapatmadan önce genç kadın ondan, Villeneuve-de-Marsan jandarmasına telefon etmesini ve onların tarafında bir gelişme olup olmadığını öğrenmesini istedi. Çok kibar davranmasını da tembihledi...

Bordeaux'ya yaklaşıyordu. Kısa bir an saçları jöleli polisi düşündü. Le Coz'un özel bir durumu vardı: Zengin yaşantısı ile aldığı maaş örtüşmüyordu. Bu zenginlik aileden de gelmiyordu: Le Coz emekli bir mühendisin oğluydu. Er ya da geç içişleri bu konuyla ilgilenecekti. Anaïs bu zenginliğin kaynağını sorgulamıyordu, çünkü cevapları biliyordu.

Le Coz'daki değişim, 2008'deki Félix-Faure Caddesi'ndeki bir köşk soygununun ardından başlamıştı. Le Coz işin içinde değildi, ama soruşturmayı o yapmıştı. Médoc'taki bir *grand cru*'nün de sahibi olan, yaşını başını almış mülk sahibi baronesi birçok kez sorgulanmıştı. Bu karşılaşmadan sonra Le Coz, Rolex saat takmaya, bir Audi TT kullanmaya ve harcamalarını "limitsiz" Black Card'la³⁷ yapmaya başlamıştı. Hırsızları bulamamıştı. Ama meslektaşlarının deyişiyle aşkı bulmuştu. Beraberinde belli bir konforu getiren aşkı. Tersine olsa, bu hikâye kimseyi şaşırtmazdı.

Yeniden telefonu çaldı. Bu kez Jaffar'dı.

- Neredesin? diye sordu Jaffar.

- Bordeaux'ya dönüyorum. Sen bir şey buldun mu?

- Raoul'u buldum.

- O kim?

- Öldürülmeden önce Duruy'ü en son gören herif.

Şakakları yeniden ter içinde kalmıştı. Ateşi vardı. Direksiyonu bırakmadan şurubundan büyük bir yudum aldı.

- Anlat.

- Raoul, sol yakada, Stalingrad yakınlarındaki rıhtımlarda yaşayan bir evsiz. Duruy ara sıra onu ziyaret edermiş.

- Onu en son ne zaman görmüş?

- 12 Şubat Cuma, akşama doğru.

37. Bankaların seçkin müşterilerine verdiği Visa kredi kartı. (ç.n.)

Cinayet'in işlendiği varsayılan akşam. Önemli bir tanık.

- Söylediğine göre Duruy'un bir randevusu varmış. Aynı akşam.
- Kimle?
- Bir melekle.
- Ne?
- Raoul'un söylediği bu. Daha doğrusu Duruy ona böyle söy-

lemiş.

Anaïs hayal kırıklığına uğramıştı. Kafası iyi, alkolik birinin sa-
yıklamasıydı.

- Karakola götürdün mü?
- Bizimkine değil. Ducau Sokağı'ndaki karakola.
- Neden oraya?
- Daha yakın. Ayılma hücrelerinde.
- Sabahın onunda mı?
- Hele herifi bir gör, tam bir fenomen.
- François-de-Sourdis'ye gidiyorum, sonra oraya uğrayacağım.

Onu bizzat sorgulamak istiyorum.

Telefonu kapattı, yeniden umutlanmıştı. Sonunda bu koştur-
macanın karşılığını alacaklardı. Kurbanın yaptığı en ufak şeye, en
ufak harekete kadar her şeyi yeniden oluşturabileceklerdi - ka-
tiller son temasına kadar olan her şeyi. Duruy'un fotoğraflarının
MMS'le gelip gelmediğini kontrol etti. Telefonunda bir sürü anti-
ropometrik fotoğraf buldu. Genç punk'ın rahatsız edici bir havası
vardı. Kirpi gibi diken diken siyah saçlar. Sürme çekilmiş kö-
mür karası gözler. Şakaklarında, burun kanatlarında, dudakları-
nın birleşme yerlerinde piercing'ler. Philippe Duruy tuhaf bir bağ-
daştırıcılığı temsil ediyordu. Yüzde elli punk, yüzde elli gotik.
Yüzde yüz *hardstyle*.³⁸

Şehre girdi ve ritimler boyunca yol aldı. Güneş Quinconces
Meydanı'na geri dönmüştü. Sağanakla yıkanmış gökyüzü, hâlâ
yağmurdan parlayan binaların üzerine göz kamaştırıcı maviliği-
ni yansıtıyordu. Clemenceau Caddesi'ne saptı, zenginlerin ikamet
ettiği Grands-Hommes semtini ardında bıraktı, sonra şehir mer-
kezinden ayrılmak için Judaïque Sokağı'na girdi. Yönünü bulmak
için düşünmüyordu, biraz kendisi, biraz da refleksleri GPS işlevi
görüyordu.

François-de-Sourdis Sokağı. Ofisine daldı ve e-postalarını
kontrol etti. Kriminal polis koordinatörünün, yakışıklı Arap'ın ra-
poru gelmişti. Önemli bir ayrıntı vardı: Çukurun dibinde, Bask
kıyılarına özgü bir planktona ait partiküller bulunmuştu. Ay-

38. Hızlı ve sert tekno-müzik türü ve bu müziğin tutkunu kişi. (ç.n.)

ni organik maddeye hafızasını kaybetmiş adamın, Pierre-Janet
Hastanesi'nde yatan kovboyun turnak altlarında da rastlanmıştı.

Daha fazla bilgi almak için telefonuna sarıldı. Suç mahalli ile
iriyarı adam arasında doğrudan bir bağ vardı. Dimoun raporda
yazdıklarını tekrarladıktan sonra ekledi:

- Mathias Freire adında bir psikiyatr tanıyor musunuz?

- Evet.

- Bu davadaki uzmanınız mı?

- Henüz bir uzman atamadık. Üstelik bir şüphelimiz bile yok.

Neden?

- Dün gece beni aradı.

- Ne istiyormuş?

- Tahlil sonuçlarımızı öğrenmek.

- Suç mahallindekilerin mi?

- Hayır. Amnezik adamdan alınanların.

- Ona söylediniz mi?

- Bana sizin adınıza aradığımı söyledi.

- Aynı planktonun çukurda bulunduğundan da ona bahsettiniz
mi?

Dimoun cevap vermedi. Bir itiraftan daha anlamlıydı. Ne psiki-
yatra ne de koordinatöre öfkeleniyordu. Herkes kendi yolunu iz-
liyordu. Her şeye katlanmak gerekiyordu.

Tam telefonu kapatıyordu ki koordinatör devam etti:

- Sizin için başka bir şeyim daha var. Raporumu size gönder-
diğim sırada başka sonuçlara da ulaştım. Hiç ummadığım bir şey.

- Nedir?

- Çukurun cidarlarında kimyasal bir dönüştürme denedik. Is-
lak bir yüzeyden bile parmak izi almaya yarayan bir teknik.

- Alabildiniz mi?

- Kısmen. Ve bunlar kurbana ait değil.

- Amnezik adamınkilerle karşılaştırdınız mı?

- Henüz bitirdim. Parmak izleri ona da ait değil. Çukurda baş-
ka bir adam varmış.

Anaïs'in tüm vücudu karıncalandı. Üçüncü bir adam. Katil mi?

- Sonuçları size göndereyim mi? diye sordu Dimoun, Anaïs'in
sustuğunu görünce.

- Bunu çoktan yapmalıydınız.

Başkomiser "hoşça kalın" bile demeden telefonu kapattı.
Her türlü baştan çıkarma stratejisinin üzerinden sanki binlerce
ışık yılı geçmişti. Artık aynı yerde değildi. Sadece soruşturması
önemliydi. Ducau Sokağı'ndaki karakola doğru yola çıkmadan

önce Zak'ı aradı - geldiğinde onun ofiste olmadığını fark etmişti.

- Zak, yeni bir şey var mı?

- Hayır. Hâlâ torbacılarla birlikteyim. Bazıları Duruy'u tanıyor ama kimsenin bu kadar saf bir uyuşturucudan haberi yok. Ya sen, boğa yetiştiricisinden bir şey çıktı mı?

- Anladım. Senden bir şey yapmanı istiyorum. Pierre-Janet İhtisas Hastanesi'ne uğra ve adamımızın hâlâ orada olup olmadığını kontrol et. Psikiyatr Mathias Freire'e haber ver, öğleden sonra yeni bir sorgulama için uğrayacağım.

- Psikiyatr mı, yoksa amnezik adamı mı?

- İkisini de.

- Evine dönmek hoş bir duygu olmalı.

Bask Ülkesi'ne doğru N 10 yolunda ilerliyorlardı. Düşündüklerinden çok daha erken, öğlen olmadan yola çıkmışlardı. Freire, Bonfils'i arka koltuğa oturtmuştu. İriyarı adam tam ortaya yerleşmiş ve öndeki iki koltuğa tutunmuştu. Tam bir çocuktu.

Birkaç saat içinde adam değişmişti. Göz açıp kapayınca kadar balıkçı hüviyetiyle, silinmiş kimliğiyle yeniden bürünüyordu. Psişesi, yavaş yavaş ilk halini alan uysal, esnek bir madde gibiydi.

- Sylvie sana ne söyledi?

- Seni bulduğu için çok mutlu. Oldukça kaygılıydı.

Bonfils coşkuyla kafasını salladı. Şapkası dikiz aynasından arkının görünmesini engelliyordu. Psikiyatr yan aynaları kullanıyordu.

- Onu hatırlamıyorum doktor... Hatırlamıyorum... Bana ne oldu?

Freire cevap vermedi. Ön cama yağmur damlları düşüyordu. Yolun iki tarafında, çam ağaçları resmi geçit yapıyordu. Freire, Landes bölgesinden nefret ediyordu. Şu uçsuz bucaksız ormandan, kumun içinde yükselen çok ince, çok düz şu ağaçlardan. Ve biraz ötedeki, kumulları, plajlarıyla şu engin okyanustan da.

Çaktırmadan teybini çalıştırdı.

- Bana aileden bahset Patrick.

- Söyleyecek fazla bir şey yok.

Yola çıkmadan, Freire onu zaten ofisinde sorgulamıştı. Bölük pörçük de olsa portresini elde etmişti. 54 yaşındaydı. Altı yıldan beri Guéthary'de bahkçılık yapıyordu. Daha önce Fransa'nın güneyinde ufak tefek işlerde çalışmıştı. İlk olarak doğuda, sonra batıda. Özellikle de şantiyelerde - yeni kimliğinin bir parçası bura-

dan kaynaklanıyordu. Patrick her zaman bir şekilde hayata tutunmuştu ama hep serseriliğin, maceracılığın sınırlarında dolanıyordu.

- Erkek veya kız kardeşlerin var mı?

İriyari adamı koltuğunda kıpırdandı. Freire adamın her hareketinde arabanın sallandığını hissediyordu.

- Beş çocuklu bir aileydik, dedi sonunda. İki erkek, üç kız.

- Onları hâlâ görüyor musun?

- Hayır. Toulouse'luyuz. Onlar orada kaldı.

- Ya annen ile baban?

- Uzun süre önce öldüler.

- Çocukluğun Toulouse'da mı geçti?

- Yakın bir yerde. Gheren'de, banliyöde küçük bir köy. İki odalı bir evde yedi kişi yaşıyorduk.

Hafızası açık ve belirgin bir şekilde geri geliyordu - hipnozsuz, kimyasal ilaçsız; kopuk kopuk bilgiler olmaksızın.

- Sylvie'den önce, başka ciddi birlikteliklerin oldu mu?

İriyari adam tereddüt etti, sonra alçak sesle konuşmaya başladı:

- Kadınlarla asla parlak bir ilişkim olmadı.

- Öyleyse, ciddi bir birliktelik söz konusu değil.

- Tek bir tane. 80'li yılların sonunda.

- Nerede?

- Montpellier yakınlarında. Saint-Martin-de-Londres'da.

- Adı neydi?

- Tüm bunlardan bahsetmemiz gerekli mi?

Freire başını salladı. Gözünü yoldan ayırmıyordu. Biscarosse. Mimizan. Mézos... Hep çam ağaçları. İnce ince yağan yağmur. Boşu bir monotonluk...

- Marina, diye mırıldandı Patrick. Evlenmek istiyordu.

- Ya sen?

- Pek değil ama yine de evlendik.

Mathias şaşırılmıştı. Demek Bonfils bir kez evlenmişti.

- Çocuğunuz oldu mu?

- Hayır. Ben istemedim.

- Neden?

- Kendi çocukluğumla ilgili güzel anıların yok.

Freire üstelemedi. Sosyal hizmetlerin o döneme ait dosyalarını inceleyecekti. Büyük olasılıkla Bonfils, alkolizmin ve aile içi şiddetin hâkim olduğu bir sefalet yuvasında büyümüştü. Buna bağlı kaçış eğilimlerinin kaynağı da karmakarışık çocukluk yılları olabileirdi.

- Marina'yla sonra ne oldu? Boşandınız mı?

- Hayır. Ben kaçtım, hepsi bu. O şu anda Nîmes'de yaşıyor sanırım.

- Neden onu terk ettin?

Patrick cevap vermedi. Daha önce de kaçmıştı, ama kimliğini değiştirmeden. Freire'in gözünün önünde bütün taahhütleri reddeden bir yaşam biçimi canlandı. Kararsızlıklar, gelgeç istekler, başından savmalar...

Arabanın içine hâkim olan sessizliği bozmadı. Güneş, gökyüzünü pas rengine çalan altın sarısına boyayarak yeniden yüzünü gösteriyordu. Peş peşe başka köyleri arkalarında bırakıyorlardı. Hossegor. Capbreton. Landes ormanları neredeyse sonlanmıştı. Bu durum Mathias'a belli belirsiz bir rahatlama hissi verdi. Bonfils'in uyuduğunu sandı ama koca gövdesi dikiz aynasında yeniden belirdi.

- Doktor, hastalığım nüksedecek mi?

- Bunun için bir neden yok.

- Hiçbir şey hatırlamıyorum. Sana ne anlattın?

- Yeniden aynı şeylere dönmsek daha iyi olur.

Tam tersine Freire her ayrıntının üstünden yeniden geçmeyi isterdi. Bilinçaltındaki her olgunun şifresini çözmeyi. Bu arada, Patrick'in hayali hanım arkadaşına "Auffert" adını verdiğini de göz önünde bulunduruyordu - *offert*³⁹ olarak da yazılabilecek iki hece. Ashnda Mathias, onun psişesini çözebilmek için Bonfils'i gözetim altında tutmayı yeğlerdi.

Bonfils de aynı fikirdeymiş gibi sordu:

- Benimle ilgilenmeye devam edecek misin?

- Elbette. Seni görmeye geleceğim. Ama Bask Ülkesi doktorlarıyla birlikte çalışacağız.

- Başka *spikiyat* istemiyorum. (Sanki başka bir ayrıntıyı hatırlamıştı.) Peki ya şu ingilizanahtar, rehber ve kan hikâyesi.

- Bu konuda senden daha fazlasını bilmiyorum Patrick. Ama bana güveniyorsan, sana söz veriyorum tüm bunları aydınlığa kavuşturacağız.

Koca cüsseli adam kendini koltuğa bıraktı. BIARRITZ çıkışı tabelası asfalt yolun üzerinde göründü.

- Oraya sap, diye emretti Patrick. Arabamı garın otoparkına bırakmıştım.

- Araban mı? Onu hatırlıyor musun?

- Sanırım, evet.

³⁹. Fransızca *offrir* (sunmak, teklif etmek, ikram etmek, önermek) fiilinden türetilmiş, sunu, teklif vb anlamında sözcük. (ç.n.)

– Anahtarları nereye koyduğunu biliyor musun?
– Lanet olsun, dedi Patrick, içgüdüsel olarak pantolonunun ceplerini yoklarken. Doğru. Hiçbir şey bilmiyorum.

– Ya kimliğin?

Bonfils tüm heyecanını kaybetti:

– Onları da ne halt ettiğini bilmiyorum. Hiçbir şey bilmiyorum...

Freire sağdaki rampaya yöneldi ve Biarritz yönüne saptı. Atmosfer bir anda değişti. Güneş şimdi ışınlarını açıkça yansıtıyordu. Değişken bir mizacın etkisi altındaymış gibi sokaklar bir iniyor bir çıkıyordu. Kırmızı veya mavi ahşap çatıklı evler başka bir çağdan –başka bir kültürden– fırlamış gibiydi. Her tepede, pembe kiremitli çatılar denize kadar tespih tanesi gibi sıralanıyordu. El değmemiş, neredeyse ilkel, muhteşem bir güzellikti.

– Arabayı boş ver, dedi Bonfils boğuk bir sesle. Kıyıyı takip et. Bidard'dan sonra Guéthary.

Sahil evlerinin yan yana sıralandığı, katırtırmakları ve eğreltileriyle kaplı kıyı boyunca yol aldılar. Bu kulübelerin ne geleneksel ne de manzarayla uyumlu bir görüntüsü vardı. Yine de çevreye çok eski, her şeyden daha güçlü bir Bask havası hâkimdi. Çam ağaçları, dikenli katırtırmakları, ılgın ağaçları evlerin girişlerini süslüyordu. Berrak, tuzlu deniz havası rüzgârla taşıyor ve her ayrıntıya canlı bir renk veriyordu.

Mathias her şeye rağmen gülümsüyordu. Bu bölgeye yerleşmesi gerektiğini düşündü. Yol bir anda daraldı –ancak tek araba geçebilirdi– ve gölgeli küçük bir köy meydanına kadar bu şekilde devam etti. Guéthary'ye varmışlardı. Yan yana sıralanmış ahşap çatıklı, sıvalı evler kafelerin teraslarına eğilmiş, gizli bir toplantı yapar gibiydi. Meydanın dip tarafında, bir *pelota frontenis*⁴⁰ hoş geldiniz diyen bir el gibi dikiliyordu.

– Dümdüz, dedi Bonfils heyecan dolu bir sesle. Limana gidiyoruz.

Mathias Freire kendini meşin gibi sert sanırdı ama Patrick ile Sylvie'nin yeniden kavuşması onu derinden etkilemişti. Kahramanların yaşı, hâlâ varlığını koruyan aşkları, göz kırpsıları, mırıltılarla, kararsız hareketlerle dile getirdikleri bu son derece ölçülü utançlıkları, büyük sevgi gösterilerinden çok daha dokunaklıydı.

Ayrıca tavırlarında toplumun ittiği insanların ezikliği de vardı. Sylvie, yüzü kırışıklarla ve yara izleriyle kaplı, pancar suratlı, ufak tefek bir kadındı. Bu kızanıklık ve yüz hatları alkolik geçmişi ele veriyordu. Patrick gibi o da yıllarını sokaklarda geçirmiş olmalıydı. Kürek cezalarının bitiminde, birbirlerini bulmuşlardı.

Dekor, sahnenin şiirsel gerçekçiliğini daha da artırıyordu. Guéthary Limanı, karaya çekilmiş, canlı renklerdeki birkaç kayığın bulunduğu eğimli bir betondan ibaretti. Gökyüzü yeniden bulutlanmıştı. Bulutların arasından, güneş inatla kendini göstermeye çalışıyor ve donuk bir ışık yayıyordu. Sanki sahne cam bir şişenin –minyatür yelkenlilerin yerleştirildiği bir şişenin– içinde cereyan ediyordu.

– Size nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum, dedi Sylvie, Mathias'a dönerek.

Freire hiçbir şey demeden hafifçe eğildi. Sylvie, denizin üzerinde, kayalara tutturulmuş ahşap bir platformu işaret etti:

– Gelin. Biraz yürüyeceğiz.

Freire onu inceledi: yağlı saçlar, biçimsiz bir kazak, cepli eşofman altı, yıllara meydan okuyan basket ayakkabıları... Bu enkazın içinde sadece gözleri ayakta kalmıştı. Yağmurun parlattığı iki çakıl taşı gibi canlı ve pırıltılı gözler.

Kadın karaya çekili kayıkların çevresini dolaştı ve köprü yoluna yöneldi. Patrick ise mendireğin birkaç metre ilerisinde bağ-

40. Pelota'da kullanılan, güçlendirilmiş telleri olan bir tür raket. (ç.n.)

lı duran bir tekneye doğru yürüyordu. Şüphesiz bu, bütün stresin kaynağı olan şu ünlü tekne olmalıydı. Gövdesinde sarı harflerle gururla yazılmış bir sözcük vardı: JÜPİTER.

Freire, sallanan korkuluğa tutunarak Sylvie'ye yetişti. Kadın elinde sigarası, dalga serpintilerine ve ahşap köprü'nün engebelelerine aldırılmadan yürüyordu.

- Bana neler olduğunu anlatabilir misiniz? dedi kadın.

Freire anlattı. Saint-Jean Garı'nı, Patrick'in psişik kaçışını. Başka biri olmak için gösterdiği bilinçaltı çabayı. Guéthary'li bir hemşirenin onu tanımasını. Rehberin ve İngilizanahtarının üzerindeki kandan, Saint-Jean Garı'ndaki cesetten hiç bahsetmedi; zaten Anaïs Chatelet vakit kaybetmeden buraya gelecekti.

Sylvie bir şey söylemiyordu. Parmaklarının arasında, eski püs-kü koca bir çakmak belirdi. Sigarasını yaktı.

- İnanılır gibi değil, dedi sonunda boğuk bir sesle.

- Bu son günlerde, davranışlarında bir tuhafılık fark ettiniz mi?

Kadın omzunu silkti. Uzun ve karışık saçları, yıpranmış yüzüne yapışuyordu. Sigarasından derin nefesler çekiyor ve ağzından bir lokomotif gibi, denizden gelen rüzgârla anında dağılan dumanlar çıkarıyordu.

- Patrick fazla konuşmaz...

- Zaman zaman dalıp gittiği olur muydu? Hafıza sorunları var mıydı?

Kadın cevap vermeden birkaç adım attı. Ayaklarının altında deniz homurdanıyordu. Soluk alıyor, vınlıyor, artan bir kudurganlıkla yeniden gelmek için geri çekiliyordu.

- Para sorunları. Başka bir şey değil. Patrick tekne için borç almıştı. Kendi kendinin patronu olmak istiyordu. Ancak av mevsimi verimli geçmedi.

- Yılda birkaç av mevsimi oluyor, değil mi?

- Ben en önemlisinden bahsediyorum. Ekim ayındakinden. Beyaz ton ava, Ancak diğerlerinin, çalışanların parasını ödeyecek ve geçinecek kadar kazandık. Böyleyken banka...

- Tekneyi satın almak için ne yaptınız? Patrick'in sermayesi var mıydı?

- Sermayeyi ben verdim.

Freire şaşkınlığını belli etti. Sylvie gülümsedi.

- Belli olmuyor ama evim var. Yani vardı. Bidart'da bir ev. Satıldı ve tekneye sermaye yapıldı. O zamandan beri de bataktayız. Tüccarlara olan borçlar. Bankanın senetleri. Siz anlayamazsınız...

Sylvie, Mathias'ın milyarderler sınıfına mensup olduğunu du-

şünüyor olmalıydı. Psikiyatr buna aldırmadı. Duyguları düşüncelerine üstün geliyordu. Açıklardan esen fırtına, deniz serpintisi ve gümüşü güneşle yüklüydü. Dudaklarındaki tuzu hissediyordu. Kirpiklerinin ucundaki cıva ışığını.

Ufak tefek kadın, omzunun üstünden Patrick'in bulunduğu tarafa bakıyordu. Adam teknesine binmiş, sintinesinde bir şeyler yapıyordu - kuşkusuz motorla ilgileniyordu. Kadın çocuğuna göz kulak olan bir anne gibi onu gözlüyordu.

- Size önceki... hayatından hiç bahsetti mi?

- Karısından mı demek istiyorsunuz? Bu konudan pek söz etmez, ama bu bir sır değil.

- Onunla görüşüyor mu?

- Asla. Kötü ayrılmışlar.

- Neden boşanmadı?

- Hangi parayla?

Freire üstelemedi. Bu konuda hiçbir deneyimi yoktu. Evlilik. Taahhütler. Boşanma. Hepsi de hayatına yabancı kavramlardı.

- Çocukluğuyla ilgili olarak size bir şeyler anlattı mı?

- Demek hiçbir şey bilmiyorsunuz, diye cevap verdi kadın, küçümser bir tavırla.

- Sizi dinliyorum.

- Babasını öldürdü.

Mathias yumruk yemiş gibi oldu.

- Babası hurdacıymış, diye devam etti Sylvie. Patrick de ona yardım ediyormuş.

- Gheren'de mi?

- Ailece yaşadıkları köyde. Adını hatırlamıyorum.

- Ne olmuş?

- Dövüşmüşler. Babası içermiş ve onu dövmüş. Dövüşürlerken babası kaymış ve eski metallerin pasını gidermekte kullanılan asit teknesine düşmüş. Patrick onu çıkardığında yaşlı adam ölmüş. Bu olay olduğunda Patrick 15 yaşındaymış. Ben bunun bir kaza olduğunu düşünüyorum.

- Soruşturma açılmış mı?

- Bilmiyorum. Ama her halükârda hapse girmemiş.

Bunu kontrol etmek kolaydı. Mathias'ın onsezisi doğru çıkmıştı. Zor bir çocukluk. Bilinçaltının derinliklerinde çatlağa neden olmuş bir aile dramı. Kişiliğini tamamen yok edene kadar sürekli genişlemiş bir çatlak...

- Sonra ne yaptığını biliyor musunuz? Ailesiyle birlikte yaşamaya devam etmiş mi?

- Lejyona katılmış.
- Yabancılar Lejyonu'na mı?
- Babasının ölümünden sorumlu olduğunu düşünüyormuş. Bir katil olduğunu.

Köprünün ucuna varmışlardı. Hiç oyalanmadan geri döndüler ve ağır adımlarla yeniden limana doğru yürümeye başladılar. Sylvie hâlâ küçük teknesinde oyalanan Patrick'e bakıyordu. Bakışları onları tamamen unutmuş gibiydi.

- Patrick'in, diye devam etti psikiyatr, adaletle hiç başı derde girmedi mi?

- Siz ne sanıyorsunuz? İnsan fakirse illa serseri mi olması gerekir? Patrick'in zor dönemleri oldu, ama hiçbir zaman doğru yoldan ayrılmadı.

Freire ısrar etmedi. Pascal Mischell'in uydurdukları ile Patrick Bonfils'in gerçek hayatını karşılaştırmak istiyordu.

- Ara sıra Arcachon Havzası'na gider misiniz?
- Hayır.
- Thibaudier adı size bir şey ifade ediyor mu?
- Hayır.
- Hélène Auffert?
- O kadın da kim?

Freire, bu konuda rahatsızlık duymasını gerektirecek herhangi bir şey olmadığını belirtmek için ona gülümsedi. Kadın yeniden bütün kesesini ve sarma kâğıtlarını çıkardı. İkna olmamış gibiydi. Birkaç saniye içinde yeni bir sigara hazırladı.

- Size daha önce, sık sık gördüğü bir rüyadan söz etti mi?
- Hangi rüya?

- Güneşli bir köyde yürüyor. Çok beyaz bir patlama oluyor ve gölgesi bir duvarın üzerine yapışıp kalıyor.

- Hayır.

Yeni bir doğrulama daha. Rüya travma sonrasına aitti. Pascal Mischell'in referanslarını hatırladı. Peter Schlemihl. Hiroşima...

- Patrick çok okur mu?
- Sürekli. Evimiz, belediye kütüphanesinden bile beter durumda.
- Ne tür kitaplar?
- Özellikle tarih.

Freire, ihtiyath bir şekilde Patrick'in ortadan kaybolduğu güne döndü.

- Bankaya giderken, Patrick size başka bir yere uğrayacağını, birini ziyaret edeceğini söyledi mi?

- Siz polis misiniz yoksa? Bu soruların sebebi ne?

- Başına ne geldiği anlamam lazım. Yani kafa olarak demek istiyorum. Kendi kendini yok ettiği o günü büyük bir titizlikle yeniden oluşturmak zorundayım. Onu tedavi etmek istiyorum, anlıyor musunuz?

Kadın cevap vermeden, sigarasını ıslak havada salladı. Bıkılmış gibiydi. Hiç konuşmadan iskeleye vardılar. Bonfils hâlâ motoruyla ilgileniyordu. Arada sırada yüzü görünüyordu. Bu mesafeden bile mutlu ve keyifli olduğu anlaşıyordu.

- Patrick'i yeniden görmem gerekiyor, diye sözlerini tamamladı.

- Hayır, dedi Sylvie, izmaritini denize fırlatırken. Onu rahat bırakın. Tüm bu yaptıklarınız muhteşem. Şimdi bayrağı ben devralıyorum. Belki bir bilim insanı değilim ama Patrick'e neyin gerekli olduğunu biliyorum; onun ihtiyacı olan şey, bir daha bu olaylardan söz etmemek.

Freire tartışarak bir şey elde edemeyeceğini biliyordu.

- Çok güzel, diyerek uzlaşma yoluna gitti. Ancak size Bayonne'daki veya Saint-Jean-de-Luz'deki bir meslektaşımın telefon numaralarını vereceğim. Patrick'in başına her ne geldiyse çok ciddi, anlıyor musunuz? İzlemek gerekiyor.

Ufak tefek kadın cevap vermedi. Freire kadının elini sıkı ve ona heyecanla seslenen Patrick'e el salladı.

- Yarn sizi ararım, tamam mı?

Cevap yoktu. Ya da rüzgâr duyulmasını engellenmişti. Freire eğimli rampayı tırmandı. Arabasının kapısını açarken dönüp arkasına baktı. Sylvie salına salına erkeğinin yanına gidiyordu.

Psikiyatr arabasına bindi ve hareket etti.

Onayları olsun veya olmasın, hayata küsmüş bu iki insana yardım edecekti.

– Ben, ben kozmik çatlağı arıyorum.

Kirden simsiyah olmuş eli, ayılma hücresinin çatlaklarla dolu duvarını okşuyordu.

– Onu bulduğumda buradan kaçacağım...

Anaïs yorum yapma gereği hissetmedi. On dakikadan beri Raoul aptalının saçmalıklarına katlanıyordu. Nefes alamaz hale gelmişti.

– Yapmam gereken şey çizgiyi takip etmek, dedi serseri, burunu yeni bir çatlağın üzerine yapıştırmıştı.

Anaïs'in ilgilenecek daha ciddi sorunları vardı. Yolda gelirken aldığı karton kutudaki içeceği plastik torbadan çıkardı. Bir anda Raoul'un gözleri parladı. Akkor gibi iki küçük küre halini aldı. Karton kutuyu kapı ve bir dikişte bitirdi.

– Evet, Philippe Duruy?

Serseri kolunun tersiyle ağzını sildi ve gürültülü bir şekilde geçirdi. Kırmızı suratı, dikenli tellere takılmış bir hayvan leşini andırıyordu. Sakallardan, saçlardan, kaşlardan oluşan bir kıl yumağı ve kan kırmızısı teninde sert yüz hatları.

– Fifi'yi iyi tanıyorum. 120 atan bir kalbi ve 8,6 çalışan bir beyini olduğunu hep söylerim.

Anaïs bu çifte imayı anlamıştı. 120 BPM, tekno-müziğin temposuydu. "8,6" ise Bavyera birasına ve onun 8,6'lık alkol oranına bir göndermeydi. Şampiyonların –punk'ların, *hardstyle*'ların, her çeşit marjinalin– birası. Raoul, Fifi'den yaşıyormuş gibi bahsediyordu. Öldüğünü bilmiyordu.

– Aslında, kokuşmuş herifin tekidir.

– Dost olduğunuzu sanıyordum.

– Dost olmak, açık sözlü olmaya engel değil.

Anaïs gülmemek için kendini zor tuttu. İnsan enkazı konuşmaya devam etti:

– Fifi her şeyi yapar ve sonra yaptıklarının tam tersini yapar. Eroin kullanır, bırakır. Metal dinler, tekno dinler. Bir gün gotiktir, ertesi gün berbat bir punk olur...

Başkomiser, çocuğun yaşamını hayal etti. Kavgayla, uyuşturucuyla geçen sefil bir hayat. Eroin vuruşları, ecstasy uçuşları, yüzü duvara dönük geçirdiği gözaltı geceleri, hiçbir şey hatırlamadan yabancı yerlerde uyanmalar. Her gün, hep kurtulma umuduyla bir sonraki güne bağlanıyordu.

Raoul, Duruy'un müzik zevkine karşı saldırıya geçmişti:

– Ben ona söylüyordum, senin müziğin boktan diye. Senin herifler taklitten başka bir şey yapmıyor. Marilyn Manson, Alice Cooper'ın taklidi. Tekno ise Kraftwerk'in.⁴¹ R&B...⁴²

– Isaac Hayes'in.

– Doğru. Aynı ritimleri alıyorsun ve yeniden üretiyorsun!

– Fifi nasıl geçiniyordu?

– Sokaklarda boktan müzikler yaparak, benim gibi.

– Bordeaux'da mı?

– Bordeaux'da ve gittiği her yerde. Başka meyve suyu var mı?

Anaïs ikinci karton kutuyu verdi. Adam bir dikişte içti. Bu kez geçirmede ama Anaïs herifin altına işemesinden korktu. Üzerinde, pislikten kumaşının desenlerinin seçilemediği bir palto vardı. Kirden kaskatı olmuş, çuval bezinden bir pantolon. Pis ayaklarını açıkta bırakan lime lime olmuş espadriller. Anaïs, burun deliklerine Vicks sürmüş olmasına rağmen eliyle burnunu kapamıştı.

Raoul kutuyu hücrenin diğer ucuna fırlattı. Esas konuya geçmenin zamanı gelmişti.

– Birkaç gün önce, Fifi sana bir melekten bahsetti...

Raoul duvarın köşesine dayadığı sırtını, omuzlarını hareket ettirerek bir hayvan gibi kaşdı.

– Bir melek, evet, diye sırtı... Ona melek tozu verecekti...

Katili. İlk kez ondan böyle açık açık bahsediliyordu.

Genç kadın Raoul'a doğru eğildi ve kelimeleri vurgulayarak konuştu:

– Onu iyi tanıyor muydu?

41. Sentetik müziği stüdyoda olduğu gibi sahnede de icra edebilen Alman elektronik müzik grubu. (ç.n.)

42. Rhythm and Blues, diğer adıyla RnB; caz, rap, gospel ve blues karışımı, Afro-Amerikalıların yaptığı müzik türü. (ç.n.)

- Hayır. Herif, onunla yeni tanışmış.
- Onunla ilgili olarak sana tam olarak ne anlattı?
- Onu gökyüzüne, cennete götüreceğini. Sürekli bilmem ne Aziz Julien'den bahsedip duruyor...

- Konuksever Aziz Julien.

- Evet, o.

- Neden ondan bahsediyor?

Raoul ayılır gibi oldu:

- Fifi okulu çok erken bırakmış, ama bu efsaneyi hatırlıyordu.

Bir prens yanlışlıkla anne babasını öldürür. Bunun üzerine çok uzaklara gider. Bir ırmak salcısı olur. Bir gece, cüzamlı biri gelir ve ondan kendisini nehrin diğer yakasına geçirmesini ister. Julien onu yanına alır, karnını doyurur, kendi bedeniyle onu ısıtır. Cüzamlı onu gökyüzüne çıkarır. Bu cüzamlı, Isa'dır. Fifi de, bu meleğin onu bulmaya geldiğini ve onu göğün yedinci katına çıkaracağını söylüyordu...

- Neden bu efsaneyi bu kadar aklıma takmıştı?

- Çünkü onun meleği de cüzamlıymış.

- Cüzamlı mı?

- Herifin suratı bezlerle sarıymış.

Anaïs sahneyi gözünün önüne getirmeye çalıştı. Yüzü bezlerle sarılı bir adam Philippe Duruy'un karşısına çıkıyor. Ona muhteşem bir uyuşturucu vaat ediyor. Evsiz de, adamın ve teklifinin ardına takılıyor. Acaba bu ikisinin karşılaşması bir güvenlik kamerasına takılmış olabilir miydi?

- Fifi'yi en son ne zaman gördün, sana tam olarak ne söyledi?

- Cüzamlıyla randevusu olduğu akşam gördüm. Birlikte nehrin geçeceklerdi. Bir sürü aptallık.

- Şu randevu, neredeydi?

- Bilmiyorum.

- Sen onu nerede gördün?

- Rıhtımda. Stalingrad yakınındaki. Fifi çok heyecanlıydı.

- Saat kaçtı?

- Hatırlamıyorum. Akşamın ileri saatleriydi belki.

Anaïs her ayrıntıyı irdeliyordu:

- Fifi'nin bir köpeği vardı, değil mi?

- Evet. Tüm evsizler gibi. Başka meyve suyun var mı?

- Yok. Adı neydi?

- Mirvan, bir Gürcü ermişin adı. Fifi'ye sadık bir köpek.

- O gün de yanında mıydı?

- Elbette.

- O günden sonra köpeği gördün mü?

- Fifi'yi de görmedim...

Sesi yeniden boğuklaştı. Bütün enerjisini kaybetmişti. Ona yeniden yakıt gerekiyordu ama Anaïs kurumuştur. Çantasının kir pas içindeki adama sürünmemesine dikkat ederek ayağa kalktı.

- Seni serbest bırakacaklar.

Hücrenin camlı duvarına vurdu. Bir polis belirdi.

Raoul arkasından seslendi:

- Fifi'ye ne oldu?

- Bilmiyoruz.

Camlı bölme açılırken Raoul kahkahalarla güldü:

- Siz polisler bizi hep aptal yerine koyuyorsunuz ama asıl aptal olan sizlersiniz. Onun öldürüldüğünü anlamadım mı sanıyorsun?

Başkomiser cevap vermeden hücreden çıktı. Çürük bir meyve çekirdeğini ağzından atar gibi tükürdü. Kolunun tersiyle burundaki Vicks'i temizledi. Saatine göz attı; öğlen olmuştu. Geriye sayımının tik taklarını duyuyordu. Bu görüşmeden çok şey ümit ediyordu ama belirgin bir şey elde edememişti.

Arabasına binerken Le Coz'u aradı. Le Coz iki saat içinde Imalgene üretiminde ve satışında uzman olmuştu. Son dört hafta içinde Gironde bölgesinde yazılmış reçetelerin listesini çıkar-mıştı. Her veterinerle, her hayvanat bahçesiyle vb temasa geçilmeliydi. Ayrıca stoklar, siparişler, satışlar da kontrol edilmeliydi... Tüm bu incelemeler en az bir günü alacaktı.

Hırsızlık konusuna gelince, biri Bordeaux yakınında, diğeri Libourne civarında iki veteriner kliniği ocak ayında soyulmuştu. Ancak bu bir şey ifade etmiyordu. Aldığı bilgilere göre ketaminin insanlar üzerinde de halüsinogen etkileri vardı. Çalınan malların uyuşturucu müptelalarına satılmış olma ihtimali vardı. İki hırsızlık olayını soruşturan pohslere göre şüpheler, bu tür maddelerin kaçakçılığını yapanların üstünde yoğunlaşıyordu...

Anaïs, Jaffar'dan haber olup olmadığını sordu. Hâlâ köpeğin ve Duruy'un giysilerinin peşindeydi. Zak ile Conante'a gelince, son telefon konuşmasından bu yana haber yoktu.

- Emniyette misin? diye sordu başkomiser.

- Evet.

- Kimlik Tespit Şubesi'nin yolladığı parmak izlerini aldınız mı?

- Bir saat oluyor.

- Evet?

- Henüz sabıkahların parmak izleriyle karşılaştıramadık. Bilgi sayarda *buq*⁴³ var.

Karakollar en ucuz yazılımlarla ve en sıradan bilgisayarlarla donatılmıştı. Her polis merkezinde, her gün meydana gelen arızaları kaydetmek için bir defter tutulabilirdi.

- Bizim bilgisayar uzmanı ne diyor?

Birkaç gün bilgisayar stajı görmüş bir komiser bu unvanla anılıyordu. Le Coz sessiz kaldı.

- Lanet olsun, dedi Anaïs dişlerinin arasından. Bir tamirci çağırın. Gerçek bir tanirci.

- İlgilenen biri var.

- Kim?

- Benim kapı komşum. Bilgisayar oyunları programcısı.

Anaïs asabi bir kahkaha attı. Artık bu kadarı da fazlaydı, hem de çok fazla. Polislerin yardımına koşan bir *geek*.⁴⁴ Düzen sağlayıcıların müttefiki ters-kültür.

- Yani?

- Onarıldı.

- O halde merkez arşive girdin, değil mi?

- Hayır.

- Neden?

- Dosya kayıp.

Anaïs küfrü bastı. Her yazılımın kullanımı için yönetim bir şifre belirlemişti. Hatırlaması imkânsız harf ve rakam dizileri. Bu hiyeroglifler, bütün şubelerin kullanımı için bir dosyada kayıtlıydı.

Dosya yoksa şifre de yoktu.

Şifre yoksa sorgulama yapma imkânı da yoktu.

Anaïs motoru çalıştırdı, hareket etti. *CSI* dizisindeki polisler gibi olmaktan çok uzaktılar. Geriye sayımın tik takları sağır edici bir hal almıştı. Yeniden Zak'ı düşündü. Amnezik adama -bir numaralı şüpheliye- göz atmak için ihtisas hastanesine uğranış olmalıydı. Ama neden onu geri aramamıştı? Telefonunu eline aldı.

43. Böcek. Bilgisayar programlarındaki ve sistemlerdeki hataları, beklenmeyen sonuçlara ve sistemin alışılmadık biçimlerde çalışmasına neden olan oluşumları tanımlamak için kullanılır. (ç.n.)

44. Az bilinen veya oldukça spesifik bilgi alanlarına, kimi zaman saplantılı bir biçimde hayran olan kişi. Spora, müziğe, moda, yemeklere pek yakın durmaz. fazla bilinmeyen ve toplumun genelince pek paylaşılmayan ilgi alanlarına yönelir. (ç.n.)

- Bu saçmalık da neyin nesi?

Anaïs telefonda avaz avaz bağırıyordu. Freire onu yumuşatmaya çalıştı:

- Doktor olarak, nakil işini ben üstlendim...

- Birinci dereceden bir tanığın nakil işini mi?

- Amnezisi olan bir hastanın.

- Onun tutumu ve hareketleriyle ilgili her şeyi bize bildirmeliy-diniz.

- Sahi mi!

Freire N 10 karayolunda ilerliyordu. Anaïs Chatelet, bizzat onun tarafından organize edilmiş olan Bonfils'in nakil işinden haberdar olmuştu. Ayrıca kriminal polis koordinatörüyle de konuşmuş, Freire'in yalanlar söyleyerek Bonfils'in ellerindeki ve bakım çukurundaki planktondan haberdar olduğunu da öğrenmişti. Tüm bunlar sigortalarını attırmaya yetmişti.

- Ukala tavırlarınız canımı sıkınaya başladı, dedi Anaïs hattın diğer ucundan, ışıltı andıran bir sesle.

- Ukala tavırlarım mı?

- Şaşırtıcı teşhisleri olan bir psikiyatr. Herkesin hayatını kurtaran bir ruh araştırmacısı. Ancak şu an bir cinayet söz konusu ve bu da polisin işi, lanet olsun!

- Size bir kez daha yineliyorum, benim hastam...

- Sizin hastanız bizim bir numaralı şüphelimiz.

- Bunu bana söylememiştiniz.

- Hastanızın çukurda bazı izler bırakmış olduğunu dün beri biliyorsunuz. Size bunu çizerek mi açıklamak gerekiyor?

- Bu demek değil ki...

- Kaçmaya yataklık etmek, adli bir soruşturma çerçevesinde

yasadışı yollara başvurarak bilgi toplamak... Bunların size neye mal olacağını biliyor musunuz?

Freire'in önünde Landes ormanları resmi geçide devam ediyordu. Denize yakın çam ağaçları gökyüzüne çizilmiş karalamaları andırıyordu. Yağmur yeniden başlamıştı.

- Dinleyin, dedi Freire sakın bir ses tonuyla - öfkeden deliye dönmüş insanlara karşı kullandığı ses tonuyla. Yeni bir şey var. Hastanın kimliğini belirledik.

- Ne?

Mathias durumu özetledi. Anaïs ses çıkarmadan dinliyordu. Psikiyatr hassas bir noktaya temas ettiğini düşünüyordu, ama başkomiser sert bir sesle karşılık verdi:

- Bana adamın hafızasına yeniden kavuştuğunu ve onu hiçbir şey olmanış gibi evine uğurladığınızı mı söylüyorsunuz?

- Tüm belleğini değil. Saint-Jean Gari'nda ne olduğunu hatırlamıyor. Ben...

- Yarın sabah erkenden onu buraya getirmeceğim. Kovboyu gözetleme alacağım!

- Olmaz! Onu birkaç gün rahat bırakmak gerekiyor. Sakinleşmesi için. Kendini yeniden bulması için.

- Siz ne yaptığınızı sanıyorsunuz? Deniz tedavisi mi?

Freire sükunetini koruyordu:

- Patrick Bonfils'in eski kişiliğinin stabil hale gelmesi hepimizin yararına. Zihinsel kaçışından önceki son saatleri hatırlayabilmesinin tek koşulu bu ve...

- Sizi mi gözaltına almamı tercih edersiniz?

Anaïs sertçe telefonu kapattı.

Freire kulağında telefon öylece kalakaldı. Ağaçlar resmi geçide devam ediyordu. Liposthey'i geride bırakmıştı ve birazdan A 63 karayoluna girecekti. O esnada dikiz aynasında bir çift far fark etti. Siyah bir arazi taşıtı. Bu arabayı otuz dakika önce de gördüğüne yemin edebilirdi.

Bunun hiçbir anlamı olmadığını düşündü. Araba kullanmak artık robotlaşmış bir etkinlikti. Hız sınırlayıcısıyla baskılanmış motor, radarların ve diğer yol devriyelerinin korkusuyla frenlenmiş beyin, tek sıra halinde akan trafik... Beyaz farlar hâlâ onu izliyordu...

Evinin etrafında dolanan siyah giymiş iki adamı gördüğünde ya da gördüğünü sandığında da yeniden içini rahatlatmaya çalıştı. Ne var ki, o sırada arabanın markasını tanıdı. Bir 4x4 Audi Q7.

Mathias arabanın hızını birden 30 kilometreye düşürdü. Yağmur perdesinin ardındaki araba da hızını azalttı. Gözünün arka-

sındaki ağrı nüksetti, başının içindeki bir alarm işareti gibi acı veren, şiddetli bir seğirtiydi.

Aniden hızlandı. 4x4 de peşinden hızlandı, aralarında bir metre mesafe vardı. Gözyuvarında gitgide artan ağrı beynini patlatacak gibiydi. Terden yapış yapış olmuş parmakları direksiyon simidinin üstünde kayıyordu. Bardaktan boşanırcasına yağan, görüşü zorlaştıran şiddetli yağmur, korkunç bir sel gibi önüne geleni sürükleyecek gibiydi.

Bir bağlantı yolu gördü. Hiç düşünmeden direksiyonu sağa kırdı. Tabelada yazılı isimleri bile görmemişti. Landes'in ortalarında bir yerlerde olmalıydı. Devlet yoluna ulaştınca yine sağa döndü ve devam etti. Bir kilometre. İki kilometre. Çevresinde uzun çam ağaçları hışırdıyordu. Görünürde köy yoktu. Ev yoktu. Benzin istasyonu yoktu. Hiçbir şey yoktu. Saldırıya uğramak için ideal bir yerdi. Dikiz aynasına göz attı: Farları açık Q7 hâlâ peşindeydi.

Freire elini cebine soktu ve cep telefonunu çıkardı. Hızını 70 kilometreye sabitledi. Telefonunu "fotoğraf çekme" konumuna getirdi ve objektifi arabaya çevirdi. Zum yaptı ve ekranı, yağmurun oluk oluk aktığı radyatör ızgarasına doğru ayarladı. Plakayı kadraja alıp almadığını anlaması imkânsızdı. Çeşitli açılardan peş peşe bir sürü fotoğraf çekti ve yeniden hızlandı. Sicim gibi yağan sağanak, çubuk gibi göğe yükselen ağaçlar parmaklıktan farksızdı. Bu parmaklıkları parçalayıp yoluna devam ediyormuş gibi bir izlenime kapıldı.

O sırada sağ tarafında toprak bir yol belirdi.

Yeşilliklerin arasında bir yara gibiydi.

Freire direksiyonu kırıncı araba çamurda kaydı. Direksiyonu düzelterek arabanın burnunu doğrulttu, vites küçülttü, gaz verdi. Motordan bir uğultu yükseldi, araba patinaj yaptı. Yerden havalandıran kırmızı toprak ön camına yapıştı. Dört çeker bir araba olsaydı... Bu düşünceyle dikiz aynasına baktı. 4x4 görünürde yoktu.

Gaz pedalına yüklendi. Motor homurdandı, tekler gibi oldu, sonra araba çamurdan kurtuldu. Çam ağaçları. Eğreltiotları. Kartırmakları... Hepsi yeşil dalların, kırmızı toprağın fonunda hışırtıdayıp çıtırdıyarak resmi geçit yapıyordu... Araba bir oğlak gibi sıçırıyor, tümseklere çarpıyor, balçık haline gelmiş patikada zıplıyordu. Freire gözlerini dört açmış, dümdüz yol alıyordu. Ormanın sona ermesini bekliyordu. Bir su birikintisi. Bir çukur. Bir engel...

Farların ışığında, patikayı dikey olarak kapatmış bir ağaç gövdesi belirdi. Freire frene bastı ve ani bir hareketle direksiyonu kırdı. Kısacık birkaç saniye, kendi ölümüyle yüz yüze geldi. Ara-

bası havalandı, sonra ağır bir çuval gibi çamur dolu bir çukura düştü. Motor stop etti. Tekerlekler çamura saplandı.

Freire nefes alamıyordu. Direksiyon kaburgalarına çarpmıştı. Başını ön cama vurmuştu. Canı yanıyordu. Alnı kanıyordu. Ama yarasının ciddi olmadığını biliyordu. Bu şekilde, direksiyonunun üstüne kapanmış bir halde birkaç saniye bekledi. Biraz zaman geçmesini, kanının yeniden damarlarında dolaşmasını bekledi.

Yağmur arabanın çatısına vurmaya, camları dövmeye, ornamı tokatlamaya devam ediyordu. Zorlukla emniyet kemerini açtı. İki parmağıyla kapının kolunu tuttu ve açmak için omzuyla yük-lendi. Hızla açılan kapıdan su birikintisine yuvarlandı. Tek dizinin üstünde doğruldu. Orman binlerce damlanın altında hisirdamasını sürdürüyordu. Görünürde 4x4 yoktu. Onları ekmişti.

Güçlkle ayağa kalktı. Sırtını arabasına dayadı, ellerine baktı. Heyecandan titriyordu. Kalbi de aynı şekilde, yerinden fırlayacakmış gibi çarpıyordu. Dakikalar geçti. Yağmurun gürültüsüne, rüzgârın etkisiyle hisirdayan ağaçların sesi ekleniyordu. Gözlerini kapattı. Kendini balçığın içine gömülüyormuş gibi hissediyordu. Yağmur sel olmuş, üzerinden akıyordu ama aslında onu sını-sıklam eden şey, duyduğu korkuydu. Reçine, yosun, yaprak ko-kuları burun deliklerini dolduruyordu. Soğuk kendini hissettir-meye başlamıştı.

lyice üşüdüğünde ve kalbi normal ritmine kavuşunca arabaya bindi. Kapıyı kapattı. Kaloriferi sonuna kadar açtı. Aklına peş-peşe sorular geliyordu. Bu adamlar kimdi? Neden onu izliyor-lardı? Başka bir yerde onu bekliyorlar mıydı? Hiçbirine cevap bulamadı.

Kontak anahtarını çevirdi ve geri vitese taktı. Batağa saplanıp saplanmadığını kontrol etmemişti. Tekerlekler patinaj yaptı, top-rağı kavradı, kırmızımsı çamurlar fırlattı. Sonunda araba, karaya çekilen bir gemi gibi balçıktan kurtuldu. Yolu görmek için kafasını camdan çıkararak geri viteste yol almaya devam etti. Yüz me-re sonra bir yarım tur yapabildi.

Yeniden Bordeaux'ya doğru yola çıktı, daha sakin düşünüyor-du. Acı -bir veya iki kaburgası çatlamış olabilirdi- onu uyanık tu-tuyordu. Q7'deki herifleri ilk ne zaman gördüğünü hatırlamaya çalıştı.

Cumayı cumartesiye bağlayan gece. İlk akşam nöbetinde.

Patrick Bonfils'in ortaya çıktığı gece...

Freire tüm bu öğeleri değerlendirdi. Bonfils, hafızasını yitiren adam. Gece ziyaretçileri. Saint-Jean Garı cinayeti. Bu üç unsur

arasında bir ilişki olabilir miydi? Belki de Patrick Bonfils, kati-li çukurun içine Minotauros'u koyarken görmüştü ya da gördüğü başka bir şeydi. Bu uğursuz heriflerin ilgilendiği bir şeyler olma-lydı. Veya korktukları bir şeyler.

Belki de Bonfils'in konuştuğunu düşünüp korkuyorlardı. Kime? "Spikiyatır"ına.

- Bu ne?

Anaïs, elinde bir kırmızı şarap şişesiyle kapıda duruyordu.

- Beyaz bayrak. Barışmak için.

- Girin, dedi Mathias Freire gülümseyerek.

Anaïs psikiyatrin ev adresini bulmakta hiç zorluk çekmemişti. Saat 20.00'ydı. Sürpriz bir baskın için mükemmel bir saattti. Anaïs giyimini konusunda oldukça zorlanmıştı. Mantosunun altına, altın rengi motifleri olan, 70'li yıllara özgü Endonezya batığı bir elbise giymişti. Son anda, birden çekingenliğe kapılmış ve bluzunun altına bir kot pantolon geçirmişti. Ayrıca özel günler için sakladığı *push-up*⁴⁵ sutyen tercih etmişti. Yanaklara allık, saçta toka, baş ağrısı içinse Doliprane - baskın için artık hazırdı.

- Beni içeri almayacak mısınız?

- Öür dilerim.

Mathias, genç kadının içeri girmesi için kenara çekildi. Yine dağınık bir görüntüsü vardı. Yuvarlak yakalı bir kazak, içinden yakalarının çıktığı bir gömlek, eskimiş bir kot pantolon, kirpi gibi saçlar. Farkına varmadan kız öğrencilerini çıldırtan, özensiz, ancak büyüleyici bir fakulte hocası.

- Adresini nasıl buldunuz?

- Bütün ekibimi bu işe verdim.

Anaïs salona girdi. Beyaz duvarlar. Dalgah parke. Kontiplak kapılar. Yıpranmış bir kanepeler ile duvarlar boyunca sıralanmış karton kutular dışında başka mobilya yoktu.

- Geliyor musunuz, gidiyor musunuz?

- Her sabah aynı soruyu ben de kendime soruyorum.

Şarap şişesini psikiyatrin ellerine bıraktı:

- Bir Medoc. Bir degüstasyon kulübüne üyeyim. Dun birkaç şişe satın aldım. Beğeneceksiniz. Hafif ve keskin kokulu. Diri ve canlı bir tadı var. Ayrıca...

Anaïs sustu. Psikiyatr bozulmuş gibiydi.

- Bir sorun mu var?

- Ben... üzgünüm... Şarap içmiyorum.

Anaïs'in ağzı bir karış açık kaldı. Bordeaux'da bu cümleyi ilk kez duyuyordu.

- Siz ne içiyorsunuz?

- Diyet kola.

Anaïs bir kahkaha patlattı.

- O zaman içkiler sizden.

- Ben bardak getireyim, dedi Mathias, arkasını dönüp uzaklaşırken. Siz rahatınıza bakın.

Anaïs gözleriyle etrafı taradı. Kanepenin tam karşısında, duvara monte edilmiş düz ekran bir televizyon vardı ve pencerenin yanında da çalışma masası olarak kullanılan, dört ayaklı iki destek üzerine oturtulmuş bir tahta. Parkenin üzerine konmuş bir lamba yerde bir hale oluştuyordu. Psikiyatr bu aile evini, evsizler tarafından işgal edilmiş anonim bir konuta çevirmişti.

Gülümsemi. Kuşkusuz Freire yalnız yaşıyordu. Bir kadının varlığını gösteren tek bir resim, en ufak bir iz yoktu. İşinin dışında doktorun ne bir arkadaşı ne de bir sevgilisi vardı. Hakkında bilgi toplanmış: Üniversite hastanesine ocak ayının başında gelmişti. Paris'ten geliyordu. Kimseyle konuşmuyordu. İhtisas hastanesindeki işinden başka bir şeyle ilgilenmiyor gibiydi. Sadece hastane kafeteryasında veya bir meslektaşı evine davet ettiğinde sıcağı yemek yiyen tiplerdendi.

Çalışma masasına yaklaştı. Notlar. Çoğu İngilizce, psikiyatri kitapları. İnternette alınmış metinler. Kargacık burgacık yazılmış telefon numaraları. Kuşkusuz psikiyatr bir soruşturma yürütüyordu. Kimle ilgili? Amnezik hastası hakkında mı?

Çalışma masasının üzerindeki yazıcının yanında yeni basılmış resimler gördü. Yağmur altında çekilmiş plaka fotoğrafları. Psikiyatr neyin peşindeydi? Daha iyi görebilmek için eğildi ama arkasında ayak sesleri duydu. Mathias bardaklarla ve diyet kola kutularıyla geri dönüyordu.

- Evinizi sevdim, dedi Anaïs, kanepeye doğru yürürken.

- Dalga geçmeyin.

Kola kutularını yere bıraktı. Siyah kutuların üzerinde inci taneleri gibi su damlaları görünüyordu.

45. Göğüslerin daha dolgun ve dik görünmesini sağlayan bir sutyen türü. (ç.n.)

- Kusura bakmayın. Sehpanı yok.

- Sorun değil.

Psikiyatr bağdaş kurarak yere oturdu:

- Siz kanepeye oturun, dedi.

Anaïs söyleneni yaptı. Bir kraliçe gibi ona tepeden bakıyordu. Kutular açıldı. İkisi de bardakları kullanmadı. Birbirlerinin gözlerinin içine bakarak kutuları tokuşturdular.

- Saatin kaç olduğunu bilmiyorum ama, dedi mazur görülme-yi isteyen bir sesle, karnınız aç mıydı? Pek bir şeyim yok ama...

- Boş verin. Buraya, ulaştığımız önemli bilgileri sizinle kutla-maya geldim.

- Neyle ilgili?

- Soruşturmayla.

- Benî gözaltına almayacak mısınız?

Anaïs gülümsedi:

- Çok öfkelenmişim.

- Hatalıydım, dedi Freire. Size haber vermem gerekirdi. Sade-ce hastamı düşündüm. Onun için en iyi olan çözümü, anlıyor mu-sunuz? (Kolasından bir yudum aldı.) Sizin şu önemli bilgileriniz, nedir?

- Öncelikle, kurbanın kimliğini saptadık. Bir rock festivalin-den diğerine koşan ipsis sapsızın teki, eroin bağımlısı. Düzen-li olarak Bordeaux'ya gelip gidiyormuş. Katil onu, uyuşturucuy-la kandırmış. Adam bu yüzden ölmüş. Katil daha sonra dekorunu oluşturmuş. Boğa kellesi ve diğer şeyler...

Freire dikkatle dinliyordu. Şimdiye kadar düzgün yüz hatları doğru ifadeyi arar gibiydi. O an ise yüz kasları, tüm dikkatini tek bir noktada toplamış gibi kasılmıştı.

Anaïs bombayı patlattı:

- Katilin kimliğini de belirledik.

- Nasıl?

Başkomiser verdiği haberin etkisini yumuşatmak ister gibi bir hareket yaptı:

- Diyelim ki Kimlik Tespit Şubesi ne kurbanı ne de sizin kov-boya ait parmak 'zleri bulmayı başardı. Bunlar parmak izi arşivin-de tarandı ve bir isme ulaşıldı: Victor Janusz, sürekli ikametgahı olmayan Marsilyalı bir adam. Herif birkaç ay önce Marsilya'da bir kavga nedeniyle tutuklanmış.

- Şimdi nerede olduğunu biliyor musunuz?

- Henüz bilmiyoruz. Arama emri çıkarıldı. Onu bulacağız. Bur-dan şüphem yok. Marsilya polisi sığınma evlerinin, sosyal hizmet

derneklerinin, Emmaüs merkezlerinin, aşevlerinin altını üstüne getiriyor... Bordeaux'ya kadar izi sürülecek ve yeri tespit edilecek. Francis Heaulme'nin, yani yol katilinin de yeri böyle tespit edilmişti.

Freire hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Metal yüzeyinde ken-dini inceliyormuş gibi, kola kutusunu elinde çeviriyordu.

- Onun hakkında ne biliyorsunuz? diye sordu, uzun bir sessiz-liğin ardından.

- Hiçbir şey. Dosyasının Marsilya'dan gelmesini bekliyorum. Gün boyunca bilgisayarlarla başımız beladaydı. Bugünlerde poli-sin tek gerçek düşmanı, bug'lar.

Psikiyatr gülümseme zahmetine girmedi. Gözlerini kutudan ayırdı.

- Cinayet mizansenini ile bir evsizinin profilinin örtüştüğünü mü düşünüyorsunuz?

- Hayır. Ama bir açıklama bulacağız. Janusz belki de sadece bir suç ortağıdır.

- Ya da bir tanık.

- Çukura inen ve her yere parmak izlerini bırakan bir tanık mı? Bunlar önemli ipuçları.

- Öyleyse bu durumda Patrick Bonfils tenize mi çıkıyor?

- O kadar kolay değil. Bir de plankton hikâyesi var... Ama şimdilik Janusz üzerinde yoğunlaşıyoruz. Fırsat bulur bulmaz, adamınızı bizzat sorgulamak için Guéthary'ye gideceğim. Her halükârda iyi yoldayız.

Freire hafifçe gülümsedi:

- Bunlar... polisten duyulabilecek iyi haberler.

Sözleri ona biraz iğneleyici gibi geldi. Başkomiser karşılık ver-mekte gecikmedi:

- Ya siz?

- Ben, ne?

- Balıkçı nasıl tepki verdi?

- Gerçek kimliğine yavaş yavaş yeniden adapte oluyor. Olmaya çalıştığı kişinin anılarına henüz tam olarak sahip değil.

- Peki Saint-Jean Garı'nda ne görmüş?

Freire bıkkın bir ifadeyle başını salladı:

- Bir kez daha yineliyorum: Bu onun hatırlayacağı en son şey. Tabii bir gün hatırlarsa...

- Onu sorgulamam gerekiyor.

- Her şeye karşın onu gözaltına almayacaksınız, değil mi?

- Bunu sizi korkutmak için söyledim.

- Polisler korkutmayı sever. Bu, onların var olma nedenleri.

Anais doğru tahmin etmişti: Psikiyatr tam bir muhalifti. Şüphesiz, küçük yaştan itibaren Michel Foucault'nun aptallıklarıyla beslenmiş şu solcu psikiyatlardan biriydi. Belinde Glock taşıyan bir polis olarak onu tavlama zor olacaktı. Bir çift için, iki erkeklik organı fazlaydı...

Anais kola kutusunu yere bıraktı. Baştan çıkarma umutları yok olmuştu. Kesinlikle aynı gemide değillerdi.

Genç kadın ayağa kalkarken Freire mırıldandı:

- Ben Guéthary'ye geri döneceğim.

- Neden?

- Patrick'i sorgulamak için. Gerçekten kim olduğunu öğrenmek için. Saint-Jean Garı'nda ne olduğunu bilmek için. (Kutusu nu Anais'e doğru uzattı.) Her şeye rağmen aynı soruşturmayı sürdürüyoruz.

Anais yeniden gülümsedi. Ümut ve coşku, yatıştırıcı bir pınar gibi içine akmaya başladı. Mesleğinin bir gün onu bu denli çekici bir erkeğe yakınlaştıracak asla düşünmemişti:

- Şarap şişesini açmak istemediğinizden emin misiniz?

İki saat sonra Freire yeniden çalışmaya başladı. Anais Chatelet geldiği gibi gıtmıştı, üstüne üstlük sarhoş bir halde. İçmişler, gülmüşler, konuşmuşlardı. Freire, gecelerinin yalnızlığı içinde böyle bir coşku beklemiyordu. Üstelik şu cinayet ve amnezi hikâyesinin tam ortasında.

Hiçbir girişimde bulunmamıştı. Ne en ufak bir hareket ne de en ufak bir baştan çıkarma girişimi. Hem de genç kadının yeşil ışık yaktığını anlamasına rağmen. Freire kadın psikolojisi konusunda uzman değildi ama iki kere ikinin dört ettiğini biliyordu. Gece ziyareti. Şarap. Her zamankinden daha özenli bir kıyafet - kot pantolonun üzerine neden o fileli bluzu giydiğini anlamamış olsa da. Tüm bunlar ona, asayiş şubenin genç başkomiserinin başka tekliflere de açık olduğunu gösteriyordu.

Yine de harekete geçmemişti. İki sebepten dolayı. Her şeyden önce özel hayatı ile işini asla birbirine karıştırmayacağına yemin etmişti. Anais Chatelet, dolaylı da olsa işti. Çok daha derin, çok daha baskın diğer sebep ise korkuydu. Çekingenlik. Reddedilme korkusu. Ve ayrıca kendini yetersiz hissetme. Ne zamandan beri cinsel ilişkiye girmemişti? Hatırlanıyordu bile ve ayrıca nasıl bir yol izleyeceğini hatırlayamamaktan da çekiniyordu...

Evin kapısında dostça ayrılmışlardı. Her biri soruşturmasının gidişatından diğerini haberdar edeceğine söz vermişti. Kendine güveni gelen Freire, son anda Q7'yle peşinde dolanan adamlardan söz etmişti. Birkaç günden beri izlendiğini, gözetlendiğini hissettiğini söylemişti. Hatta ona 4x4'ün plakasının fotoğraflarını bile vermişti. Anais bu hikâyeye fazla inanmış gibi gözükmesine de, plakayı trafik şubeden kontrol ettireceğine söz vermişti.

Arlık gece yarısıydı ve yalnızdı. Şarabın neden olduğu baş ağrı-

siyla yalnız kalmıştı. Alkolu kaldıramıyordu. Gözünün arkasında ki ağrı yeniden başlamıştı. Bununla birlikte uykusu yoktu. Kendi ne bir kahve yapmış, diktafonunu hazırlamış ve çalışına masasına oturmuştu.

Gece yarısı olmasına rağmen, Patrick Bonfils'in verdiği bilgileri teyit edebilir ve aydınlığa kavuşturabilirdi. Kafasındakileri araştırmaya başlamadan önce, onun gerçek kimliğiyle ilgili elle tutulur bir dosya oluşturmak istiyordu.

Diktafonun "başlat" tuşuna bastı ve bilgileri not etti. Kovboy Toulouse yakınlarındaki bir köyden, Gheren'dendi. Freire klavyesine köyün adını yazdı.

İlk şok.

Haute-Garonne ilinde Gheren diye bir yer yoktu. Araştırmasını Midi-Pyrénées bölgesine kadar genişletti. Bu iki heceyle uzaktan yakından benzerlik gösteren hiçbir isim yoktu.

Mathias "Patrick Bonfils" yazdı ve bölgede bir arama yaptı - nüfus idaresi, okullar, dönemin İş ve İşçi Bulma Kurumu büroları. Hiçbir sonuç alamadı.

Notlarını hızla okudu ve başka bir bilgide durdu. Bahkçıya göre, eski karısı Marina Bonfils halen Nîmes'de veya yakınlarında bir yerde yaşıyordu. Yeni bir arama. Yeni bir hüsrân.

Bütün vücudu karıncalanıyordu. Terden gömleğinin yakası ıslanmıştı. Sol gözündeki ağrı dayanılmaz bir hal alıyordu. Bam-bam-bam.

Diktafonu bıraktı ve Sylvie'nin verdiği bilgiler üzerine yoğunlaştı. Şu asit teknesinde ölen baba hikâyesi. Yeterli bilgi olmadan bir arama yapmanın imkânsız olduğunu çabuk anladı - özellikle de var olmayan bir köyde ve uydurma bir soyadıyla.

Bonfils'in Yabancılar Lejyonu'ndaki macerasına gelince, arama yapma zahmetine girmesine gerek yoktu. Çünkü Silahlı Kuvvetler, askerlerinin kimliklerini saklı tutacağını garantisini veriyordu.

Yine de yeterince şey öğrenmişti. Patrick Bonfils diye biri yoktu. Pascall Mischell diye de.

Bu kimlik de *daha önceki* bir psişik kaçışın neticesiydi.

Freire notlarını bir kez daha okudu. Sylvie Robin üç yıldan beri Bonfils'le birlikteydi. Kuşkusuz, onunla bu psişik kaçış sırasını da tanışmıştı ve durumun farkında değildi. Kovboy ona sürekli yalan söylemişti, tabii kendisi de *bunun farkında değildi*.

Daha önce kimdi?

Bu şekilde kaç kimlik yaratmış, uydurmuş, biçimlendirmişti?

Freire bu adamın psişik sistemini hayal ediyordu. Bunlar ken-

dilerine göre tehlikeli olduğunu varsaydıkları tek bir kişiyi -bizzat kendilerini- zihinlerinin derinliklerine gizlemek için başka kişilikler yaratırdı. Patrick Bonfils de sürekli olarak kökeninden, kaderinden kaçıyordu. Ve şüphesiz buna sebep olan bir ilk travma vardı.

Cevap ya da en azından cevabın ilk adımı soyadında gizliydi. Aslında soyadının uydurulan mahiyeti hemen dikkatini çekmeliydi. Bonfils,⁴⁶ "hayırlı erkek evlat" olma isteğini, umudunu ifade ediyordu. Kötü bir çocuk muydu? Babanın öldürülme hikâyesi bir ipucuydu. Ama bilinçaltının karanlık çarkları tarafından maskelenmiş, çarpıtılmış, saptırılmıştı.

Freire ayağa kalktı ve elleri ceplerinde, salonda gidip gelmeye başladı. Beyni kaymıyordu. Eğer bu iriyarı adamı iyileştirmek istiyorsa, ilkinde ulaşana kadar bütün kişilikleri birbiri ardına ortaya çıkarmalıydı. Ta ki gerçek kimliğini bulana dek.

Kovboy ikinci psişik kaçısta mıydı, üçüncüde mi, yoksa onuncuda mıydı, şimdilik bunu öğrenmenin imkânı yoktu. Ancak her adın, her profilin insan psişesinde varlığını sürdürdüğü kesindi. Ruhunun kıvrımlarında kristalleşmiş bir halde. Tıpkı her mevsim yağan yağmur sularının bir buzulun içinde kristalleşmesi gibi. Bir delik açmalıydı. Sondaj yapmalıydı. Analiz etmeliydi. Bu bilinçaltı belleği delmek için bütün imkânları kullanacaktı. Hipnoz. Sod-yum amital. Psikoterapi...

Freire su içmek için mutfığa gitti. İstençdişi bir hareketle so-kağa baktı. Kimse yoktu. Siyahlı adamlar da. Tüm bunlar rüya mıydı? Bir bardak su daha içti. Bardağı eviyeye bırakırken, birden kendi içinden geçenlerin farkına vardı. Bu uğraş -Bonfils'in hikâyesinin şifresini çözmek- özellikle kendi hatıralarını -Anne-Marie Straub'un ölümünü- unutmamasını sağlayacaktı. Psikoyatr sorumluluğu, ikinci plandaydı.

Kendi travmasına unutmak için başkasının travmasını açığa çıkarmaya çalışmak...

46. Bonfils adı Fransızca bon ve fils sözcüklerinin birleşiminden oluşur. Türkçede "hayırlı erkek evlat" anlamına gelir. (ç.n.)

Ertesi sabah, Guéthary yolunda Mathias Freire, Anaïs Chatelet'i düşünüyordu. Onun hayaliyle uyanmıştı. Varlığıyla. Sesiyle.

– Evli misiniz? Çocuğunuz var mı? diye sormuştu Freire.

– Evli bir halim var mı? Çocuğu olan birine benziyor muyum? Henüz o safhaya gelmedim.

– Peki... hangi safhadasınız?

– Web sitelerinde. Sosyal ağlarda.

– Nasıl gidiyor?

– Bir kadın polis olarak, önsezilerim hiç de fena değil...

Sonra Anaïs soru sormaya başlamıştı.

– Neden psikiyatr oldunuz?

– Tutku, diyelim.

– İnsanların kafalarının içini eşelemek size ilginç mi geliyor?

– Kafalarının içlerini eşelemiyorum, onları tedavi ediyorum. Onları rahatlatıyorum. Aslında dünyada bundan daha ilginç bir şey olduğunu sanmıyorum.

Genç kadın altıdudağını ısırmıştı. Freire ilk karşılaştıklarında hissettiği duyguya kapılmıştı: Anaïs Chatelet ya bir psikiyatri hastanesinde yatmıştı ya da ciddi psikolojik sorunları vardı.

Daha sonra, genç kadının kolunun bir hareketi esnasında bu varsayımını doğrulama imkânı bulmuştu. Anaïs ona şarap servisi yaparken kolları dikkatini çekmişti. Çizik çizik. Kesiklerle dolu. Her yönde deri yırtıkları. Freire ilk bakışta bu yara izlerini tanımıştı. Hayır, bunlar bir intihar girişimine ait değildi. Tam tersine hayata tutunmak için verilen mücadelenin izleriydi.

Mathias bu rahatsızlığı birçok kez tedavi etmişti. Yeni yetmeler sıkıntılarını hafifletmek, boğulma duygusundan kurtulmak için kendilerini kesiyorlardı. Bu sıkıntının dışarı atılması şartı. Bu

nun için de beden kanaması gerekiyordu. Kesikler de bu sıkıntıyı, bu boğulma duygusunu dışarı atıyordu. Hem oyalanma –psikolojik acının yerini fiziksel acı alıyordu– hem de yatışmaydı. Yara, psikişik zehri beden dışına akıtıyormuş gibi hissediliyordu...

Anaïs bürosundan içeri girdiğinde, Freire onun gücünü hissetmişti. Dünyaya damgasını vuruyordu. Güçlüydü, çünkü acı çekmişti. Ama aynı zamanda kırılgan ve zayıftı da. Yine aynı nedenlerden dolayı. XX. yüzyıl kuşağı, Nietzsche'nin *Tan Kızıllığı* adlı kitabındaki vecizesini, bir beylik söz olarak yıpranana kadar yinelenmişti: "Beni öldürmeyen her şey beni daha güçlü kılar." Bu bir aptallıktı. En azından herkesin kullandığı çağdaş anlamı içinde. Her gün yaşanan acı insanı dayanıklı hale getirmezdi. Yıpratırdı. Kırılganlaştırırdı. Zayıflatırdı. Freire bunun bedelini ödemişti. İnsan ruhu, dayanıklılığının sınanmasıyla tabaklanan bir deri değildi. Duyarlı, nazik, içli bir zardı. Bir şok anında yaralanır, örselenir ve bunun izlerini hep taşırdı.

Bu durumda acı, hastalığa dönüşürdü. Kendi yaşam biçimiyle. Solumasıyla. İnş çıkışlarıyla. Her seferinde daha tehlikeli bir biçimde, hiçbir belirti vermeden depresir, kendinden beslenirdi. Ne yaşananlarla ne de çevreyle bağı olmaksızın, krizler başlardı. Eğer bağ varsa bile, o kadar derin, o kadar örtülü olurdu ki kimse –psikiyatri bile– bunu aydınlığa kavuşturamazdı.

Anaïs Chatelet bu tehdit altında yaşıyordu. Her an kriz geçirebilirdi. Görünür bir neden olmaksızın. Hiçbir tahrik unsuru olmaksızın. Acı dalga dalga yayılmaya başladığında, zehri boşaltmak gerekirdi. Kan akıtmak. Acı dışarıdan gelmiyordu, içeriden geliyordu. Bu nevroz olarak adlandırılabilirdi. Hatta fonksiyon bozukluğu. Kaygı sendromu. Sözcükler... Onlarcası söylenebilirdi. Freire hepsini biliyordu. Bunlar onun iş araçlarıydı.

Ama gizem devam ediyordu. Efsane –çünkü bu bir efsaneydi– bu krizlerin kaynağının çocukluk döneminde aranmasını söylüyordu. Hastalık, psişenin ilk yılları boyunca kendi yerini yapıyordu. Cinsel travma. Sevgi eksikliği. Terk edilme. Freire bunları kabul ediyordu. O bir Freud'cuydu. Ama kimsenin en önemli soruya cevabı yoktu: Neden beyin çocukluk travmalarına ya da yokluklarına daha fazla veya daha az tepki veriyordu?

Toplu tecavüze uğramış, enseste göğüs germiş, pislik içinde yaşamış, açlık çekmiş, dayak yemiş ve tüm bunlardan sıyrılmış –bunu hissediyordu– yeni yetme kızlarla karşılaşmıştı. Sorunsuz bir evde mutluken bir ayrıntı, bir şüphe, sıradan bir baskı nede niyle hayatları kararış başka yeni yetme kızlarla da. Dayak ye-

dikleri için aklını kaçıran çocuklar vardı. Ama aklını kaçırmayan çocuklar da. Kimse bu farkı açıklamıyordu. Kaygının, acının, tedirginliğin içeri girmesine müsaade eden şey, ruhun az ya da çok gözenekli özelliği idi...

Anais Chatelet'ye ne olmuştu? Çok kötü bir travma mı, yoksa basit, önemsiz, ancak onu yaralanmış bir olay mı?

BLARRITZ tabelası onu düşüncelerinden kopardı. Kıyı boyunca yol aldı. Bidart'ı arkasında bıraktı ve Guéthary'ye vardı. Küçük meydanı geçti, *Pelota frontenis*'ini gördü, limana doğru indi. Arabasını iskeleden birkaç metre uzağa park etti ve yürüyerek eğimli betona ulaştı.

Deniz yükselmisti. Okyanus sağ taraftaki iç karartıcı kumsalı kaplamıştı. Kabaran köpükler, bulaşıcı hastalık taşıyan tükürükleri andırıyordu. Denizin rengi siyah ile kahverengi-yeşil arasında değişiyordu. Yüzeyi, bir kurbağanın kabarcıklarıyla dolu, buruş buruş olmuş, hareli derisine benziyordu.

Tekne oradaydı, ama kovboy şapkalı adam görünürde yoktu. Freire saatine baktı. Sabahın onuydu. Karaya çekilmiş teknele- rin, toplanmış ağların, beton zemine bırakılmış direklerin arasında in cin top oynuyordu. Sadece balıkçılık malzemeleri satan bir dükkân açıktı. Dükkân sahibiyle konuştu, adam ona Bonfils'in evine gitmesini söyledi. Kumsalın üst tarafında, bulunduğu yerden bir kilometre uzakta bir kulübeydi.

Mathias yeniden arabasına bindi. İçini bir kaygı kaplamıştı. Peşindeki adamları ve dün geceki varsayımını düşünüyordu. Bu adamlar Patrick Bonfils'le birlikte ortaya çıkmışlardı. Kovboyun Mathias'a söylemiş olabileceği şeyle ilgileniyorlardı. Kendisinin de tehlikede olduğu sonucuna vardı. Ancak unuttuğu önemli bir şey vardı: Eğer kendisi tehlikedeysen, Patrick Bonfils daha fazla tehlikedeydi. Birden onu taburcu etmekle hata yaptığını düşündü. Pierre-Janet Hastanesi'ndeki odasında, sisle gelen yolcu güvendedi.

Kumsala tepeden bakan evi gördü. Çiftin, orkinos biçiminde ahşap bir tabela çakmış olduğu beton bir yapıydı. Arabasını bir bayırın karşısına bıraktı. Yakası kalkık, elleri cebinde eve kadar yürüdü. Yağmur başlıyordu. Sol tarafında, demiryolu diğer evleri kumsal ile okyanustan ayırıyordu. Sağ tarafında ise çalılar denize kadar uzanıyordu. Çam ağaçları, sarı çiçekli katırtırmakları, açık mor renkli süpürgeotları, hepsi rüzgârda dans ediyordu.

Kapıyı çaldı. Cevap yoktu. Bir daha çaldı. Boşuna. Şimdi içine kaygılanmıştı. Evin etrafını dolandı ve denize doğru baktı. Güllüm-

sedi. Çift orada, bir bayırın dibindeydi. Patrick Bonfils bir kayanın üstüne bağdaş kurmuş, ağ onarıyordu. Sylvie ise üzerinde anora- ğı, karanlık dalgalar boyunca sallana sallana gidip geliyordu.

Birkaç dakika sonra Freire, Sylvie'nin yanındaydı. Kadına selam verdi.

- Burada ne arıyorsunuz? diye sordu kadın.

Hoş karşılanmadığı açıktı. Birden gerçeği kavradı. Kadın biliyordu. Eskiden beri biliyordu. 13 Şubat'taki kaçış, sadece diğerleri gibi bir krizdi.

- Dün bana gerçeği söylemediniz.

- Hangi gerçeği?

- Patrick'in Patrick olmadığını. Bu kişilik de bir önceki psikojen kaçışın bir neticesi. İlk karısı, asitte yanan baba, lejon, tüm bunlar palavra ve siz bunu uzun süredir biliyorsunuz.

Sylvie surat astı:

- Elden ne gelir? Biz bu şekilde mutluyuz.

Freire ihtiyatla yaklaşmak zorundaydı. Sylvie'nin yardımı olmadan sorularının cevabını bulması mümkün değildi. Bu ufak tefek kadının desteğini almadan gerçeğe ulaşamazdı...

- Bu o kadar basit değil, dedi son derece sakın bir ses tonuyla. Patrick hasta. Bunu görmezden gelemezsiniz. Ve yalanlar içinde yaşamasına izin verirsek hep hasta kalacak.

- Söylediklerinizden hiçbir şey anlamıyorum.

Mathias, Sylvie'nin yüzündeki korkuyu okuyabiliyordu. Gerçeği öğrenmekten korkuyordu. Patrick'in gerçek geçmişinden korkuyordu. Neden? Kovboyun çocukları, karıları, borçları olabilir- di... Ya da daha kötüsü: Suç dolu bir geçmiş.

- Yürüyebilir miyiz?

Sylvie tek kelime etmeden öne geçti ve dalgalarla altüst olmuş kıyı boyunca yürümeye başladı. Freire, kapüşonunun altından kendisini fark etmiş olan Patrick'e kaçamak bir bakış attı. Adam ağrı bırakmadan Freire'e dostça el salladı. Gerçekten masumdu.

Freire, Sylvie'ye yetti. Ayakları koyu renk kuma gömülüyordu. Tepelerinde kuşlar yağmurda zikzaklar çizerek uçuyordu. Martılar, karabataklar, sutavukları... Bunlar adını bildiklerinden birkaçıydı... Çığlıkları okyanusun gürültüsüne karışıyordu.

- Patrick'in zarar görmesini istemiyorum.

- Onu sorular sormam gerekiyor. Belleğine girmem lazım. Ancak yeniden asıl kimliğine kavuştuğunda gerçek huzuru bulabilir. Bilinçaltı ona sürekli yalan söylüyor. Ruhunu kemiren ve den- gesini bozan bir hayal âleminde, bir yalan dünyasında yaşıyor. Bu

sizin ilişkinizde kesinlikle bir değişikliğe neden olmayacak. Tam tersine, hayatı dolu dolu yaşayabilecek.

– Bunu siz söylüyorsunuz. Ya başka bir kadını hatırlarsa? Ya onun...

Sylvie cümlesini tamamlamamıştı. Bir gürültüyle şaşkına dönmüş gibi başını sertçe yana çevirdi. Freire ne olduğunu anlamıyordu, hiçbir şey duymamıştı. Sylvie görünmez bir kuvvet tarafından iki kez dürtülmüş gibi yeniden önce bir yana, sonra diğer yana savruldu.

– Sylvie?

Kadın dizlerinin üstüne çöktü. Şaşkınlıktan donakalan Mathias kadının kafatasının yansının parçalanmış olduğunu gördü. Açıkta kalan beyinden soğuk havada dumanlar çıkıyordu. Hemen ardından kadının gövdesinden de kan fışkırdığını fark etti. Gözleri kayasının üzerinde oturmakta olan Patrick'e kaydı. İriyarı adam iki büklümdü; ensesi, görünmez bir hayvan tarafından ısırılmış gibi paramparçaydı. Yağmurluğu kan içindeydi. Ardından göğsü, fırtınalı havaya koyu renkli parçalar halinde saçıldı.

Sahne, Freire'e Kennedy suikastını hatırlattı. İşte o anda ne olduğunu anladı. Üzerlerine ateş ediyorlardı. Hiç patlama sesi yoktu.

Başını eğdi ve kumun üzerinde pıtırılar fark etti: yağmur damlalarından çok daha güçlü, çok daha yoğun çarpma darbeleri. Kurşunlar. Susturucuyla sesi boğulmuş patlamalar. Sağanağın ve deniz serpintisinin arasında ısıklık çalan, çarpan, parçalayan bir metal yağmuru.

Freire artık kendine sorular sormuyordu.

Arabasına ulaşmak için patikada koşmaya başlamıştı bile.

Nişancı büyük olasılıkla yalnız değildi. Bir diğeri kıynın yukarısında, Volvo'sunun yanında onu bekliyor olmalıydı. Freire çalıların arasında zikzaklar yaparken başını kaldırıp baktı. Görünürde kimse yoktu. Omzunun üstünden çevresine bir göz attı. Karşıdaki yamaçta, üç yüz metre kadar uzakta, sık otlar arasındaki kum yoldan aşağı bir adam iniyordu. Elinde simsiyah bir şey vardı. Şüphesiz otomatik bir tabanca. Nişancı mıydı, yoksa ortağı mı? Aynı anda Freire'in hemen yanındaki çalılar mermilerle parçalandı. Bu, sorusunun cevabıydı.

Nişancı hâlâ mevzideydi ve onu görmüştü.

Freire kendini arkaya attı, çalıların içine gizlenmekten başka çaresi yoktu. Yoldan uzaklaşmak için çam iğneleri, böğürtlenler, katırtımları arasında, bir şeylere tutunarak dörtayak üstünde zorlukla süründü. İlerledi, vücudunda sıyrıklar oluştu – ve bir şeyler düşünmeye çalıştı. *İmkânsız*. Gözünün önüne sadece kanlar içindeki iki görüntü geliyordu: Sylvie'nin parçalanmış kafatası. Mermilere hedef olmuş iri yarı adamın bedeni.

Bonfils'in evinin hizasına gelince Freire çalıların arasından fırladı. Volvo'yla arasında elli metre kadar bir mesafe vardı. Demiryolu boyunca, ayak bilekleri balastların üzerinde burkula burkula arabaya doğru koştu. Görünürde yamaçtan inen silahlı adam yoktu ve nişancıyı da hâlâ göremiyordu. Arabayla arasında birkaç metre kalmıştı ki ön cam, sessizce hedefini bulan bir mermiyle tuzla buz oldu. Lastiğin teki söndü. Yan camlardan biri patladı.

Freire çam ağaçlarının arkasına gizlendi, ciğerleri patlayacak gibiydi. Artık ne yapacağını bilmiyordu. Kurşunlar havada ısıklık çalarak arabaya isabet ediyordu. Demiryolunu geçip asfalt yolda koşabilir miydi? Bu durumda mükemmel bir hedef olurdu. Eğer

kumsala inerse, bu daha da kötü olurdu. Hiçbir çözüm, hiçbir çış yoktu. Sadece toprağa, yaprakların üstüne, kafasına düşen yağmur damlaları vardı...

Istençdışı başını çevirdi. Silahlı adam koruluğun içinden çıkmıştı. Raylar boyunca, yağmurun altında onun bulunduğu tarafa doğru koşuyordu. Bu kesinlikle iki siyahlı adamdan biriydi. Gür kaşlı, seyrek saçlı olanı. Elinde kısa namlulu bir silah vardı ve çevresine göz gezdiriyordu. Freire adanın kendisini görmediğini anladı.

Çömeldi. Aklına hiçbir şey gelmiyordu. Yağmurun sel gibi sursından aktığını hissediyordu. Yapraklar çevresinde hışırıyordu. Otların ve suya doymuş toprağın sert kokusunu duyuyordu. Bu doğanın içinde geberip gidecekti. Çamura ve köklere karışacaktı.

Uzaktan gök gürültüsünü andıran bir ses duyuldu. Ayaklarının altındaki toprak titredi. Bir an yıldırım çarptığını düşündü. Ya da yerin yarıldığını ve kendisini derinliklerine çekeceğini. Avını bekleyen bir hayvan gibi doğrulduğunda anladı. Metal sarsıntıları ve titreşimleriyle birlikte bir tren geliyordu. "Bir TER" diye düşündü.

Tren katarı sağ tarafından, ağır ağır yaklaşıyordu. Sarı-kırmızı lokomotif, zincirlerini sürükleyerek yürüyen bir mahkûm gibi, vagonların çekiyordu. Soluna bir göz attı. Katil bulunduğu tarafa doğru hızla geliyordu ama hâlâ Freire'i görmemişti. Mucize eseri, tren geçerken yolun diğer tarafında kalırsa, Freire kurtulurdu. Gürültü sağır edici bir hal alıyordu. Katar sadece birkaç metre uzaktaydı, düşük hızda ilerliyordu. Freire çamların arkasına iyice gizlendi, ama katilin geri çekildiğini görece kadar zamanı olmuştu.

Rayların diğer tarafında kalmıştı.

Trenin, görünmesini engellediğine kanaat getirince Freire doğruldu. Bir vagon... İki vagon... Geçmeyen saniyeler, uzayan metreler... Üç... Dört... Tekerlekler rayların üzerinde kıvılcımlar çıkararak uğulduyordu. Beşinci -sonuncu- vagona Freire yerinden fırladı.

Kolunu uzattı ve kapının dış kolunu yakaladı. Ayakları çakıllara takıldı, sendeledi ama diğer elini uzatmayı başardı. Parmakları metali kavradı. Birkaç metre bu şekilde sürüklendi, doğruldu, yerinden hız kazandı ve basamağa tırmanmayı başardı.

Hiç düşünmeden kapı koluna bastırdı. Sonuç alamadı. Bir daha denedi. Yağmur şiddetle yüzüne çarpıyordu. Rüzgâr onu tren yapıştırmıştı. Freire hâlâ kapıyla uğraşıyordu. Bir an önce içeri girmeliydi. Ve...

O sırada, yağmurdan ıslanmış kirpiklerinin altından onları gördü. Silahlı iki adam demiryolunun gerisindeydi. Biri elinde, müzisyenler ve DJ'ler gibi, siyahı metal köşeli bir *flight-case*⁴⁷ taşıyordu. Diğer silahını paltosunun altına saklamıştı. Freire kâğıt gibi, kapıya yapıştı.

Ancak kabak gibi açıktaydı; katillerin onu görmesi için kafalarını çevirmeleri yeterliydi. Ama bir mucize oldu. Onların olduğu tarafa bakma riskini göze alan Freire, katilleri Volvo'ya doğru koşarken gördü. Şüphesiz Freire'in, arabanın yanında olduğunu düşünmüşlerdi. Mathias'ın başka bir tercihte bulunduğunu anladıklarında ise o uzakta olacaktı.

Ya da belki de o kadar uzakta değil... Katar yavaşlamaya başlamıştı bile; tren Guéthary Garı'na giriyordu. Freire yeniden kapı kolunu zorladı. Bu kez kapı açıldı. İçeri daldı.

Tren durmak üzereydi.

47. Değerli enstrümanları taşırken zarar görmemesi için kullanılan kutu veya çanta. (ç.n.)

Bir sürü şaşkın göz ona baktı. İslanmıştı, üstü başı perişandı, her tarafı yapraklarla, kumla, katırtırnaklarının sarı çiçekleriyle kaplıydı. Özür diler gibi gülümsedi, bir yandan da üstünü başını düzeltmeye çalışıyordu. Yolcular bakışlarını başka tarafa çevirdi. Mathias boynunu büküp bir koltuğa oturdu.

- Ne oluyor?

Birkaç metre ötede oturan yaşlı bir adamı onu azarlıyordu:

- Sizi gördüm. Deli misiniz, nesiniz?

Freire söylenmekte olan adamı yatıştıracak kelimeleri bulamadı. Öfke kusan, aksi görümlü, altmış yaşlarında bir adamdı.

- Atıldığınız tehlikenin farkında mısınız? Ve bizi içine düşürdüğünüz tehlikeyi biliyor musunuz? Başınıza bir kaza gelebilir di! Kimse kurallara uymazsa, içinde bulunduğumuz duruma şaşmamak lazım!

Freire yeniden özür mahiyetinde gülümsedi.

- Sen geç dalganı, diye yüzünü buruşturdu yaşlı adam, "sen" diye hitap etmeye başlayarak. Senin gibi adamları içeri tıkmak lazım.

Bunları söyledikten sonra ayağa kalktı ve trenden indi. Freire derin bir nefes aldı. Yüreği ağzındaydı, perona kaçamak bakışlar atıyordu. Katiller her an ortaya çıkabilir, her koltuğu, her vagonu tek tek arayabilirlerdi... Hayatının en uzun saniyeleri idi. Sonunda kapılar yeniden kapandı. Tren hareket etti.

Freire içinde, derinlerde bir şeylerin çözüldüğünü hissetti.

Kaslarının hiç gevşemeyeceğinden korkmuştu.

- Ona kızmamak lazım...

Adamın teki tam karşısına oturmak için yer değiştirmişti. *Tahrım! Tüm bu insanların nesi var? Freire karşılık vermeden nu*

hatabını inceledi. Yeni gelen adam, sevecenlikle ona gülümsüyordu.

- Kimse başkalarının sıkıntısını anlamıyor.

Freire, adamın arkasındaki koridordan, dördüncü vagonla beşinci vagon arasındaki kapıdan gözünü alamıyordu... Belki de birazdan ortaya çıkacaklardı...

- Beni tanımadın mı?

Bu "sen"li hitap Freire'i ürpertti. Adama dikkatle baktı. Yüzü ona bir şey ifade etmiyordu. Pierre-Janet'den bir hasta olabilir miydi? Ya da Fleming semtinin bir sakini?

- Marsilya, geçen sene, diye alçak sesle devam etti adam. Pointe-Rouge. Emmaüs merkezi.

Mathias bir yanlış anlama olduğunu anladı. Kuşkusuz adam, bu hırpani görüntüsü nedeniyle onu oralarda karşılaştığı bir evsile karıştırmıştı.

- Daniel Le Guen, diye kendini tanıttı, Mathias'ın elini sıkarken. Merkezde alım satım işleriyle ilgilenirdim. Bana "Lucky Strike"⁴⁸ derlerdi, çünkü çok sigara içiyordum. (Göz kırptı.) Şimdi hatırladın mı?

Freire birkaç kelime söylemeyi başardı:

- Üzgünüm. Yanılıyorsunuz. Marsilya'da hiç bulunmadım.

- Sen Victor değil misin? (Eğildi ve bir sırı açık eder gibi yineledi.) Victor Janusz?

Mathias cevap vermedi. Bu adı biliyordu ama nerede duyduğunu hatırlaması imkânsızdı.

- Hayır. Adım Freire. Freire Mathias.

- Özür dilerim.

Freire hâlâ adamı inceliyordu. Bakışlarında hiç hoşuna gitmeyen bir şeyler vardı. Acıma duygusu ile suç ortaklığının bir karışımı. Yardımsever adam geç de olsa giysilerinin kalitesini fark etmiş olmalıydı. Şu anda büyük ihtimalle, Victor Janusz'un işlerinin iyi gittiğini ve eski düşkün günlerinin hatırlatılmasından hoşnut olmadığını düşünüyordu. Ama bu ismi nerede duymuştu?

Freire ayağa kalktı. Adam onu kolundan tuttu ve bir kartvizit uzattı:

- Bunu alın. Belki gerekir. Birkaç gün buralardayım.

Freire kartı aldı ve okudu:

DANIEL LE GUEN
EMMAUS GÖNÜLLÜSÜ
06 17 35 44 20

48. Bir sigara markası (ç.n.)

Teşekkür etmeden kartı cebine koydu ve gidip birkaç koltuk uzağa oturdu. Düşünceler kafasının içinde fır dönüyordu. Katilleri düşünüyordu. Ve gözlerinin önünde ölen Patrick ile Sylvie'yi. Ve şimdi, üstüne üstlük bir başkasıyla karıştırılmıştı...

Başını cama yaslamış, yağmurun altında eriyen denizi seyrediyordu. Omurları boyunca, nemli ve yakıcı bir korkunun aktığını hissediyordu. Ama aynı zamanda gerginliği azalıyor, rahatlıyordu da. Tren son hızla yol alıyordu. Yolcuların uyuşukluğu kaygı ve tasalarını gideriyordu. Bordeaux'ya dönecekti. Emniyet müdürlüğüne gidecekti. Her şeyi Anais'e anlatacaktı. Belki de şansına. Q7'nin plakasının kime ait olduğunu öğrenmişti. Bu durumda hemen bir soruşturma başlatırdı. Olanların sebebini bulurdu. Katilleri yakalardı. Her şey yoluna girerdi...

Birden aklına yeniden Victor Janusz adı geldi ve ürperdi. Kimdi bu Janusz? Yeniden düşüncelere daldı. Açıklanamaz bir şüphe içini kapladı. Hızlandırılmış bir film gibi son günlerini gözden geçirdi. Hastası Bonfils'e olan tutkusunu – takıntısını. Gerçekten kim olduğunu öğrenmek için duyduğu aşırı isteği. Ne pahasına olursa olsun, bu olayı aydınlatma konusundaki kararlılığını. Hastalarıyla arasına mesafe koyma kararı almış olmasına rağmen, neden tüm ruhunu ve bedenini bu işe adamıştı? Neden kovboyun rahatsızlığını anlamak için bu kadar enerji harcıyordu?

Bu kez şüphe içini iyice kemirmeye başladı. Ya kendisi, olduğunu söylediği kişi değilse? Bir "bavulsuz yolcu" muydu?

Psişik kaçış içinde miydi?

Omuzlarını silkti, çöp sepetine atmadan önce bir mektup taslağını buruşturur gibi yüzünü sıvazladı. Bu saçma bir düşünceydi. Adı Mathias Freire'di. Psikiyatridi. Villejuif'te çalışmıştı. Paris, Sainte-Anne'da ders vermişti. Onu bir başkasıyla karıştıran ilk yabancı karşısında akıl sağlığından kuşkuya düşecek değildi ya.

Başını kaldırdı. Daniel Le Guen ona göz kırptı. Hâlâ yüzünde o dayanılmaz ifade vardı. Herif kendinden çok emin görünüyordu. Victor Janusz'u bulmuştu... Mathias ürperdi. Artık bu adı nerede duyduğunu biliyordu. Bu, Saint-Jean Garı'ndaki çukurda parmak izleri bulunan evsizin adıydı. Minotauros olayındaki bir numaralı şüpheli.

Freire yüzünün boncuk boncuk terlediğini hissetti. Başından ayaklarına kadar tüm vücudunu bir titreme kapladı. Ya Emmanüs gönüllüsü haklıysa? Ya psişik kaçış evresindeki Victor Janusz'sa?

– İmkânsız, diye mırıldandı. Ben Freire Mathias'ım. Tıp fakültesinden mezun oldum. Yirmi yıldan uzun bir süredir psikiyatridi.

Sainte-Anne Fakültesi'nde ders verdim. Villejuif'te, Paul-Guiraud İhtisas Hastanesi'nde servis şefliği yaptım. Bordeaux'daki Pierre-Janet İhtisas Hastanesi Henri-Ey bölümünün sorumlusuyum...

Ayetleri tekrarlayan bir Müslüman gibi öne arkaya sallanarak bu kelimeleri mırıldandığını fark edince sustu. Kriz anındaki bir şizofren gibiydi. Bir deli gibi görünüyormuş olmalıydı. Diğer yolcular gitgide artan bir rahatsızlıkla ona bakıyordu.

Yürüttüğü mantık onu daha da çökertti. Patrick Bonfils de geçmiş yaşamıyla ilgili ayrıntıları bu şekilde sıralayabiliyordu. Özel anları hatırlamakta o da zorluk çekmiyor muydu? Açıkçası, fazla yalnız değil miydi? Ne arkadaşı ne de ailesi vardı. Beyni tuhaf bir şekilde soyut kavramlara ve genellemelere açık değil miydi? Hiç cinsel istek, heyecan duymaksızın...

Başını salladı. *Hayır*. Onun anıları vardı. Anne-Marie Straub mesela. Böyle bir şeyi uyduramazdı... Freire hareketsiz kaldı. Çevresindeki meraklı gözler gitgide artıyordu. Oturduğu yerde büzülüp iyice köşeye çekildi. Psişik bir kaçış. Radikal bir yalan. Belki de bunu hep hissetmişti...

Tren durdu. Biarritz Garı'na varmıştı. Yolcular ayaklandı.

– Bu trenin nereye kadar gittiğini biliyor musunuz? diye sordu Freire.

– Bordeaux. Saint-Jean Garı.

Daniel Le Guen trenden inmişti. Bu bile onu rahatlatmıştı. Gerçekten kim olduğunu öğrenmek için basit bir yol vardı: Belgelelerini kontrol etmek. Diplomalarını. Kartlarını. Geçmişini. Mathias Freire olduğunu bu şekilde doğrulayabilirdi. Cinayet şüphelisi bir evsiz olan Victor Janusz adlı adamla hiç ilgisi olmadığını.

Fleming semtine kavuşmak onu mutlu etti. Bu ilk kez oluyordu. Opal Ev. Kendi evi. Bahçeyi geçti. Anahtar kilitte çevirdi.

Çıplak duvarları, mobilyasız odaları görünce, beklediği sıcaklığı bulamadı. Bu villa ona hiçbir şey ifade etmiyordu. Ne geçmiş olarak ne de kişisel olarak. Birinci kattaki odasına girdi. İçine önemli kâğıtlarını koyduğu karton dosyayı çıkardı. Kimlik kartı. Pasaport. Sağlık sigortası kartı. Tıp diplomaları. Banka hesap ekstreleri. Eskiden ikamet ettiği, Turenne Sokağı No. 22, Paris adresine yollanmış olan vergi beyannameleri.

Her şey tamamdı. Her şey düzenliydi. Freire rahat bir nefes aldı. Ama içi rahat etmedi ve kâğıt tomarını yeniden karıştırdı. Her belgenin üzerine biraz fazla eğilindiğinde insan şüpheyi kapılabılırdi. Freire'in kimlik kartı, pasaport, sağlık sigortası kartı hakkında bir fikri yoktu: Uzman değildi. Ama diğer evraklara gelince, sadece fotokopileri vardı. Asılları neredeydi?

Freire yağmurluğunu çıkardı. Vücudunu sıcak basmıştı. Yüreği daralıyordu. Olduğunu sandığı kişi olmadığı, Patrick Bonfils gibi psişik kaçış yaşadığı düşünülecek olursa, tüm bunlar, bir annez döneminde sonra bilinçsiz bir şekilde meydana gelmiş olmalıydı. Bu belgeleri kim düzenlemişti? Ve nasıl?

Yeniden başını salladı; aklını yitirmek üzereydi. Şu anda daha acil bir işi vardı.

Emniyet müdürlüğüne gitmeli ve Anaïs Chatelet'ye saldırıyı anlatmalıydı. Yağmurluğunu aldı, ışığı söndürdü, aşağı indi.

Eşikte durdu. Taşınırken kullandığı kutulara baktı. Eşyaları, fotoğraflarla, geçmişin ayrıntılarıyla dolu kutulara. İlk kutuyu açtı ve bağırarak için kendini zor tuttu. Boştu. Bir diğerini aldı: sadece ağırlığı bile cevabını alması için yeterliydi. O da boştu.

Bir başkasını açtı.

Boştu.

Sonra bir diğerini.

Boş. Boş. Boş.

Dizlerinin üstüne çöktü. İki aydan beri duvar kenarında dekor görevi gören kahverengi kutulara baktı. Bir mizansen. Yalanını örtbas etmek için. Olmayan bir geçmişi, varmış gibi göstermek için. Başkalarını ve kendini aldatmak için.

Başını ellerinin arasına aldı ve hiçkırıklara boğuldu. Gerçek, bir tokat gibi indi. O da bir kukla adamdı. Bavulsuz bir yolcu. Sisle gelen bir yolcu...

Gerçekten bir evsiz miydi? Bir katil? Ama her şeyden önce kimdi? Sorular kafasının içinde vızıldıyordu. Başını sokacak bir yeri yokken nasıl psikiyatr olmuştu? O diplomaları nasıl almıştı? Aklına Eugène Ionesco'nun bir sözü geldi: "Akl, en güçlü deliliktir..." Yazar haklıydı. Bir çılgınlığın gerçeğe dönüşmesi için başkalarına ve kendine karşı ikna edici olmak yeterliydi. Gözyaşlarını silerek ayağa kalktı ve cebinden telefonunu çıkardı. Bir şeyi teyit edecekti, tek bir şeyi. En kötüsü de olsa...

Bilinmeyen numaralar servisinden Villejuif Paul-Guiraud Hastanesi'nin telefonunu aldı. Bir dakika içinde santrale bağlanmıştı. Yönetim kademesinden bir sekretere bağlanmak için de bir dakika bekledi. Dr. Mathias Freire'le görüşmek istediğini söyledi.

- Kim?

Sesine hâkim olmaya çalıştı:

- Artık orada çalışmıyor olabilir. Geçen yıl ihtisas hastanesinde psikiyatridi.

- Altı yıldan beri idari bölümde çalışıyorum. Bu adı hiç duymadım. Üniversite hastanesinin hiçbir servisinde bu isimde biri yok.

- Teşekkür ederim madam.

Telefonun kapattı. Kovboy şapkalı adanla aynı sendromu yaşıyordu. Sadece onun durumu çok daha karmaşıktı. Bir matruşkadan farksızdı. İlkinin açıyordunuz, karşınıza bir başkası çıkıyordu. Ve ardından bir diğeri. Ta ki en küçüğüne, gerçekten var olan tek bebeğe ulaşana kadar.

Ama daha kötüsü vardı.

Victor Janusz: Şiddet uygulamaktan Marsilya'da tutuklanmış olan bu evsiz adam, taanmüden adam öldürmekten Bordeaux'da şüpheli durumundaydı. 12 Şubat'ı 13 Şubat'a bağlayan gece Saint-Jean Garı'nda ne olmuştu? O sırada ihtisas hastanesinde uykuda değil miydi? Gece boyunca acil serviste görevde değil miydi? Ta-

nıkları vardı. Reçeteleri imzalamıştı. Gelirken ve giderken kapıdaki görevliyle selamlaşmıştı... Siste kimseye görünmeden gara kadar gitmiş olabilir miydi? Hatta Bonfils'le demiryolunda karşılaşmış bile olabilirdi. Durum oldukça komikti. İki amnezik karşılaşır ve birbirlerini tanımazlar...

Kimlik belgelerini bir evrak çantasına koydu. Dizüstü bilgisayarı aldı -iki aydan beri hastaları hakkında yazdığı her şey içindeydi-, çantasını kapattı ve kapısını bile kilitlemeden evden ayrıldı.

Beş yüz metre sonra, üniversite yurdu yakınlarında bir taksi buldu. Emniyet müdürlüğünün adresini verdi. Borçlarını ödemenin vakti gelmişti. Yalan ve ikiyüzlülükle geçen bir buçuk ay. Aklında sadece tek bir düşünce vardı: Her şeyi Anaïs Chatelet'ye anlatmak. Hastaneye, kendi servisine yatmak. Ve uyumak.

Uykuya dalmak ve bir başkasının bedeninde -yani kendi bedeninde- uyanmak. Bileklerinde kelepçeler olsa bile.

- Başkomiser Chatelet burada değil.

Karşısında jöleli saçlı, sık giyimli genç bir adam duruyordu.

- Onu bekleyebilir miyim?

- Ne içindi?

Freire tereddüt etti; anlatacağı çok şey vardı. Mesleğinin avantajlarından yararlanmaya karar verdi:

- Ben Saint-Jean Garı'nda bulunan amnezik adamı tedavi eden psikiyatrim. Başkomisere vereceğim bazı bilgiler var. Gizli bilgiler.

Polis, Freire'i tepeden tırnağa süzdü: sırlıslam olmuş bir pardösü, ot parçaları, çamurlu ayakkabılar. Kuşkullanmış gibiydi.

- Fazla gecikmez, dedi sonunda. Burada oturup bekleyebilirsiniz.

Freire koridordaki koltuklardan birine oturdu. François-de-Sourdis Sokağı'ndaki, Bordeaux Emniyet Müdürlüğü'nün birinci katındaydı. Şehrin göbeğinde bir buzdağını andıran, yepyeni, beyaz, devasa bir binaydı. Anladığı kadıyla bu katta rütbeli polislerin odaları bulunuyordu.

Etraf tenha olmasına rağmen, bu katta sessiz bir faaliyet göze çarpıyordu. Diğer polis merkezlerindeki gibi bir öğle sonrası ortamıydı. Mathias, Anaïs'in bürosunun tam karşısında oturuyordu. Açık storlarıyla camlı bir bölmesi olan, boş bir başkomiser bürosu.

Çevresinde bakındı. Kimse yoktu. Aklına çılginca bir fikir geldi. Odaya girmek. Minotauros'un soruşturma dosyasını bulmak. Polisin Victor Janusz hakkında topladığı verileri okumak. Bu oldukça alkol almaz bir fikirdi ama vazgeçmek için artık çok geçti.

Yeniden sağma soluna bakındı. Koridor hâlâ ıssızdı. Ayağa kalktı, bacaklarının uyuşukluğunu gideriyormuş gibi yaptı, sonra kapı kolunu yokladı.

Açtı.

Odaya girdi ve gürültü yapmamaya dikkat ederek kapıyı arkasından kapattı. Hemen storları indirdi. Saatine baktı. 15.10. Büroyu aramak için kendine beş dakika verdi. Bir dakika fazla değil. Yağmura ve erkenden kararınaya başlayan havaya rağmen, ışık yarmadan araştırmasını yapabilecek kadar çevresini görebiliyordu.

Bir bakışta odanın tüm ayrıntılarını kafasına kaydetti. Standart bir memur odasıydı. Ne duvarlarda ne de mobilyaların üstünde kişisel bir ayrıntı vardı. Freire hastanedeki soğuk ve sıradan odasını düşündü. Dosyaların konduğu birçok yer vardı. Sağda, metal bir evrak dolabı. Tam karşısında stor kapağıyla bir başka dolap. Çekmeceleri ve üzerindeki dosya yığınıyla çalışma masası.

Fazla aramasına gerek kalmadı.

Onu ilgilendiren belgeler dosya yığınının en üstündeydi.

Sorgu transkripsiyonlarını okuyacak vakti yoktu, ama fotoğrafları buldu. Çukurdaki ceset. Beyaz, çok zayıf, dövmelemlerle kaplı bir beden. Kapkara boğa kellesi. Kurban fantastik yaratıklarla dolu, korkutucu efsanelerin hüküm sürdüğü ilkel bir çağdan fırlanmış gibiydi. Ama resimlerde genel olarak bir çişlik vardı ve arşiv belgesi olduğu anlaşıyordu. Farklı bir konuydu ama bu, dünyanın her yerinde böyleydi.

Biraz daha karıştırdı. Cesedin morgdaki fotoğrafları. Philippe Duruy'un suratu, o korkunç maskesini çıkarmışlardı. Ezilmiş, asimetrik bir yüz. Bir başka zarf. Antropometrik portreler. Üzerinde tebeşirle yazılmış numaraların bulunduğu bir levha tutan, gözleri sürmeli bir çocuk. Denek daha önce de polisle başı derde girmişti.

Başka dosyalar. Tutanaklar. Okumaya zamanı yoktu. Nihayet son dosya, olay yeri inceleme teknisyenleri tarafından suç mahallinin bilançosu. Kâğıtların arasında, suç mahallinde bulunan parmak izlerinin yer aldığı fiş de vardı. *Victor Janusz'un parmak izleri.*

Koridordan ayak sesleri geldi. Freire hareketsiz kaldı. Sesler uzaklaştı. Saatine baktı ve vakti anlayabilmek için dikkatini toplamak zorunda kaldı. 15.16. Altı dakikadan beri bu odadaydı. Anaïs Chatelet her an gelebilirdi. Parmak izlerini yeniden inceledi. Aklına başka bir fikir geldi. Çekmeceleri karıştırdı. Kartuşlu bir dolmakalem buldu. Kartuşu çıkardı. Yazıcıdan beyaz bir kâğıt aldı ve mürekkebi üzerine yaydı. Beş parmağını mürekkebe batırdı, sonra kâğıdın yukarıdaki boş alana bastırdı.

İzleri Victor Janusz'un parmak izleriyle karşılaştırdı. Benzerlikleri anlamak için uzman olmaya gerek yoktu.

İlk parmak izi örtüşüyordu.

İkinci parmak izi örtüşüyordu.

Üçüncü parmak izi örtüşüyordu.

O, Victor Janusz'du.

Beyaz kâğıt üzerindeki siyah lekeleri –bu kesin kanıtı– görmek, aklına tek bir şey getiriyordu. Planlarını gözden geçirdi. Bir suçlunun tek bir kurtuluşu vardı: Kaçmak.

Kâğıdı katlayarak cebine tıktı. Mürekkep kartuşunu yerine koydu. Dolmakalemi çekmeceye yerleştirdi. Dosyayı diğerlerinin üstüne bıraktı ve küçük bir mizansen için hazırlandı.

Kapıyı araladı. Koridora bir göz attı. Hâlâ kimse yoktu. Görünmeden odadan çıktı ve merdivene doğru ilerledi.

– Hey, siz!

Mathias yürümeye devam etti.

– Hey!

Freire durdu, rahat bir ifade takınmaya çalıştı ve sese doğru döndü. Vücudunun terden sırlıslam olduğunu hissediyordu. Biraz önceki sık giyimli polis ona doğru yürüyordu.

– Başkomiser Chatelet'yi beklemiyor musunuz?

Freire yutkunmaya çalıştı, başaramadı, sonra boğuk bir sesle cevap verdi:

– Ben... Benim hiç vaktim yok.

– Ne kötü. Az önce aradı, geliyormuş.

– Onu bekleyemem. Zaten fazla önemli değildi.

Adam kaşlarını çatı. Polise özgü altıncı his. Tüm gayretine rağmen Freire korkudan terliyordu.

– Bekleyin. (Ses tonu değişmişti.) Geliyor.

Freire başını öne eğdi. Gördüğü şeyle donup kaldı. Polisin koltukaltında bir dosya vardı. Kapağında VICTOR JANUSZ, MARSILYA yazıyordu.

Çevresindeki her şey karardı. Düşünemiyor, konuşamıyordu. Polis duvara sabitlenmiş koltukları işaret etti.

– Oturun dostum. Rahatsız gibisiniz.

– Le Coz, gel bak!

Ses büroların birinden geliyordu.

– Buradan bir yere kınıldamayın, dedi sık giyimli polis.

Sonra arkasını dönüp uzaklaştı.

Birkaç metre ötede duran bir meslektaşının yanına gitti. Gözden kayboldular, kapanan bir kapı sesi duyuldu. Freire hâlâ ayakta duruyordu. Kan gözyuvarlarının arkasına hücum ediyordu. Bacakları korkudan titriyordu. Yapacak tek bir şey vardı: Oturmak ve tutuklanmayı beklemek.

Ama bunu yapmak yerine, sessizce ve hızlı adımlarla koridora çıktı. Girişteki hole inen merdiven sahanlığına ulaştı. İnmeye başladı. Basamaklar ayaklarının altında eriyordu.

Hole ulaştı. Çevresindeki gürültü patırtıyı kanındaki bir uğultu gibi algılayarak salonda ilerledi. Önünde, çıkış kapısı sanki titriyordu.

Kapıyla arasında sadece birkaç metre kalmıştı.

Hep arkasından yetişip onu yakalamalarını bekliyordu.

Genç kadın bir anda karşısında belirdi.

Çift camlı kapının ardında, Anaïs Chatelet bir arabadan iniyordu. Freire kendini holün sağ tarafındaki tuvalete attı. Kabinlerden birine girdi ve kapıyı kilitledi, vücudunun her tarafı titriyordu.

Bir dakika sonra dışarıdaydı, yağmurdan parlayan anayolda yalnız.

Kaybolmuş.

Ama özgür.

- Lanet olsun, diye bağırdı Anaïs dişlerinin arasından.

Le Coz, Mathias Freire'in onu görmeye geldiğini söylemişti. Ancak koridor boştu. Gitmişti.

- Daha beş dakika önce buradaydı. (Polis çevresine bakınıyordu.) Bana biraz tuhaf geldi...

- Ona yetiş. Onu bul.

Şık giyimli polis ona bir dosya uzattı:

- Al. Janusz'un dosyası. Sonunda geldi. Uçakla.

Başkomiser dosyayı aldı, ancak bakmadı.

- Bana Freire'i bul. Onu görmem gerekiyor.

Le Coz koşar adım merdivenlere yöneldi. Anaïs dudaklarını ısırды. "Lanet olsun!" diye yeniden mırıldandı. Onu elinden kaçırdığına bir türlü inanamıyordu. Buraya neden gelmişti? Onu yeniden görmek için bir bahane mi yaratmıştı? *Sakin ol kızım.*

Çok ofkeliydi. Ne Conante video bantlarından ne de Zakraoui torbacılardan bir şey elde edebilmişti; Jaffar da Philippe Duruy'un köpeği ve giysileri hakkında en ufak bir ipucu bulamamıştı. Ve saatın tik takları devam ediyordu...

Odasına girdi ve kapıyı ayağıyla kapattı. Janusz işinden bir şeyler çıkacağı hissine kapılmıştı. Oturmaktan ve ışığı yakmadan mekanik bir hareketle Marsilyalı evsizin dosyasını açtı.

- Lanet olsun, diye yineledi, ancak bu kez farklı bir ses tonuyla.

İlk sayfaya, evsiz adamın antropometrik bir fotoğrafı iliştilmişti. Bu, Mathias Freire'di. Tıraşsız, kir pas içinde, kirli saçlı bir adam, ama kesinlikle oydu. Kötü bakışları vardı, elinde numaralı bir levha tutuyordu ve her an objektife tükürecekmiş gibi duruyordu. Anaïs el yordamıyla bir sandalye buldu ve kendini bıraktı.

Bir sayfa çevirdi ve Victor Janusz'un ifade tutanağına göz at-

ti. 22 Aralık 2009, saat 23.00, adam sokak serserileriyle kavga etmekten tutuklanmıştı. İfadesinde bu kavgaya kendisinin sebep olmadığını söylemişti. Onu tahrik etmişlerdi. Kendini savunmuştu. Adamın ne kimliği vardı ne de kim olduğunu hatırlıyordu.

Toplumdışı bir sarhoş. Bu adam nasıl Pierre-Janet İhtisas Hastanesi'nde bölüm şefi olmuştu? Philippe Duruy'un katili olabilir müydü?

Anaïs başım kaldırdı. Odada bir şeyler olduğunu *hissediyordu*. Eşyaları, belgeleri, masasının üstündeki dosyaları kontrol etti. Her şey yerli yerindeydi, ancak her ayrıntıda bir temasın, yabancı birinin izi vardı.

Odasına girilmişti.

Karıştırılmıştı.

Kim? Mathias Freire mi?

Gözleriyle çevresini taradı ve çalışma masasının diğer ucunda iki belge dikkatini çekti. Ayağa kalktı, masanın etrafını dolandı. Esrarengiz ziyaretçi, suç mahallinden alınmış parmak izlerinin analizinin bulunduğu fişi bilerek açıkta bırakmıştı.

Yanında, başka bir beyaz kâğıdın üzerinde Mathias Freire imzalı bir not yazılıydı:

BEN BİR KATİL DEĞİLİM

Saate karşı yarış başlamıştı. Dosyada Victor Janusz'un fotoğrafını görür görmez, hiç şüphesiz Anaïs Chatelet, Mathias Freire'in evine ve ihtisas hastanesine birer polis arabası yollamıştı. Ayrıca Saint-Jean Gari'nda, havalimanında, otoyollarda, otogarlarda –ve ayrıca devlet yollarında ve şehrin yakınındaki ilçeler arası yollarda– kontrollerin artırılması talimatını vermişti mutlaka. Devriyeler çoktan Bordeaux sokaklarında iz sürüyor olmalıydı. Onun izini.

– Burası, dedi taksi şoförüne. Beni bekleyin.

Freire taksiyi evinden birkaç blok uzakta durdurmuştu.

– Üç dakika içinde geliyorum.

Evine kadar koştu. Kapıyı açtı. Bir seyahat çantası kapı ve içine giysilerini doldurdu. Özellikle de, bir saat önce almadığı tüm kişisel belgelerini. Vergi beyannameleri, diplomalar, Villejuif Hastanesi'nden gelen resmi sertifikalar...

O anda, yaklaşan polis arabalarının sirenlerini duydu. Çantasını kapattı ve bir hayalet gibi evden ayrıldı.

Bekleyen taksiye bindi. Gözünün arkasındaki ağrı belli bir ritimle zonkluyordu. Kusmak istiyordu. Kalbi matkapla deliniyor gibiydi.

– Nereye gidiyoruz?

– Bordeaux-Mérignac Havalimanı'na, uluslararası terminale.

Yol boyunca sirenlerini bağırta bağırta geçen polis arabalarıyla karşılaşıyorlardı. Bu kargaşaya neden olduğuna bir türlü inanmıyordu. Ancak polisleri düşünmüyordu. Peşindeki katilleri de. Sadece kendini düşünüyordu. Gerçekte kimdi? Bordeaux'ya gelişinin bir yalaından ibaret olduğunu teyit eden öğeler geliyordu akline. Hastanedeki sürekli tedirginliği. Akşamları, kişiliksiz evinde

duyduğu boşluk hissi. Geçmişini hatırlamaya çalıştığında hissettiği rahatsızlık.

Gerçek anısı yoktu. Kendiliğinden aklına gelenler ise bir kurmacadan başka bir şey değildi. Geçmişi ile bugünü arasına örülen opak bir duvarın sabır taşları.

Ona gerçekmiş gibi gelen tek bir imge vardı: Başının üstüne asılı Anne-Marie Straub'un bedeni... İsinler ve tarihler uydurma olabilir, ama olaylar gerçektir. O dönemde gerçekten psikiyatrimiydi? Yoksa bir akıl hastanesinde yatan bir hasta mı? Bu intihar ilk psişik kaçışını tetiklemiş olabilir miydi?

- Geldik.

Freire taksinin parasını ödedi. Hızlı adımlarla havalimanının bekleme salonuna girdi. Bir dalgıç kıyafetinin içindeymiş gibi her tarafını ter basmıştı: sıcak, yapış yapış bir ter. Bir ATM gördü ve çekebileceği maksimum miktarı çekti - 2.000 avro, aylık limiti. Paraları beklerken sağına soluna bakıyordu. Güvenlik kameraları onu gözlüyordu. Daha iyi.

Onu görmeleri gerekiyordu.

Uçağa bindiğini düşünmeleri gerekiyordu.

Ölü bir nokta buldu ve cep telefonunu çıkardı. Hafızadaki tüm numaraları sildi ve Konuşan Saat⁴⁹ servisini aradı. Bağlantıyı kesmeden telefonu çöp kutusuna attı. Pardösüsü de aynı akabe te uğradı. Sonra gizlice sıvıştı. Ve şehir merkezine gitmek için bir otobüse bindi.

Polisler evine gitmiş ve eşyalarını topladığını anlamış olmalıydı. Sonra gidip arabasına bakacaklardı. Bulamayınca da Freire'in karayolundan kaçtığını düşüneceklerdi. Her yere barikatlar kuracak ve tüm dikkatlerini kontrol noktalarına yoğunlaştıracaklardı. İlk yanlış iz.

Sonra, hâlâ açık olan cep telefonunun havalimanında olduğunu saptayacaklardı. Bordeaux-Mérignac'a gideceklerdi. Uçuş yolu listelerini gözden geçireceklerdi. Freire'in adına rastlayamayınca güvenlik kameralarına bakacaklar ve onu göreceklerdi. ATM'leri kontrol edeceklerdi. Taksi şoförünü bulacaklardı. Tüm bu bulguları bir araya getireceklerdi. Ve Victor Janusz'un, nanu diğer Mathias Freire'in öğleden sonra uçmuş olduğuna kanaat getireceklerdi. Sahte bir kimlikle.

İkinci yanlış iz.

Ama o uzakta olacaktı. Saint-Jean Garı'na vardı. Etraf polis

49. Avrupa'da, bir telefon servisine bağlı olan ve günlük saati belli aralıklarla otomatik olarak sesle bildiren sistem. (ç.n.)

kaynıyordu. Köpekli devriyeler giriş çıkışları tutmuştu. Park halindeki polis arabaları otopark alanını kuşatmıştı.

Binanın çevresini dolandı. Gardaki inşaat, barikatlar, vinçler, kazılı çukurlar işini kolaylaştırıyordu. Bir hamal gördü - arabasıyla yolcuların yüklerini trene kadar taşıyan hamallardan biri. Adama yanaştı. onu تنها bir köşeye itekledi ve onun için bir tren bileti almasını teklif etti.

Bir Jamaika beresi takmış ve işi gereği turuncu bir yelek giymiş olan adam yüzünü buruşturdu:

- Neden gidip kendiniz almıyorsunuz?

- Yapmam gereken bazı acil telefon görüşmelerim var.

- Size neden güveneyim?

- Sana güvenen benim, dedi Freire. adama 200 avro uzatırken.

Marsilya'ya kalkan ilk trene bir bilet al.

Adam birkaç saniye tereddüt etti, sonra sordu:

- Hangi isme?

- Narcisse.

Heceler dudaklarının arasından bir anda kendiliğinden çıkıvermişti. Adam gitmek için arkasını döndü.

- Bekle. Bir 100 avro da beren ve yeleğin için.

Adam kurnazca gülümsedi. Bu yeni teklif hoşuna gitmiş gibiydi. En azından bazı şeyler açıklığa kavuşuyordu. Bir tüyme söz konuşuydu. O sırada garın polis kaydığının da farkına varmıştı sanki. Gülümsemesi iyice yayıldı. Bu güzel dünyayı kandırma fikri hoşuna gitmiş gibiydi. Beresini ve fosforlu ceketini çıkardı. Bob Marley tarzı, uzun rasta saçları vardı.

- Arabana ben göz kulak olurum, dedi Freire. kılığını değiştirirken.

Mümkün olduğunca ilgisiz bir tavırla, arabaya yaslanarak on dakikadan uzun bir süre bekledi. Polisler ona bakmadan önünden geçip gidiyorlardı. Kaçak bir adamı arıyorlardı. Görünmemek içi duvar boyunca yürüten bir adamı. Başında Jamaika renklerinin süslediği bir beresi ve üzerinde SNCF yeleği bulunan işsiz bir hamalı değil.

Bob Marley yeniden göründü:

- Doğrudan Marsilya'ya giden son tren kalkmış. Toulouse-Matabiau için saat 17.22'de kalkacak trene bilet aldım. Agen'de saat 19.00 sularında aktarma yaparsın. Saat 20.15'te Toulouse'da olursun. Saat 00.25'te kuşetli bir tren Marsilya'ya hareket ediyor. Sabah saat 05.00'te Marsilya'dasın. Ya bu yolu tercih edeceksin ya da yarın sabah bekleyeceksin.

İki varış noktası arasında, bir *no man's land*'de⁵⁰ geceyi geçirme fikri ona olumsuz gelmedi. Kimse onu bu gece Midi-Pyrénées'nin göbeğinde aramazdı. Parayı rasta saçlı adama verdi ve tren hareket edene kadar hamal kıyafetini üstünden çıkarmadı.

Trenin kalkmasına bir saat vardı. Polisler onu görmeden, yanından geçip gidiyorlardı. Kendi çantasını taşıyan arabasıyla, gazete almaya gitmiş bir müşteriyi bekleyen sıradan bir hamaldan farksızdı. O da polislere dikkat etmiyordu. Düşünmeye çalışıyordu.

Minotauros katili olamazdı. Bir boğanın kellesini kesmesi gerekiyordu. Yüksek kaliteli eroin bulması. Philippe Duruy'ü bir tuzağa çekmesi. Cesedi ve kelleyi çukura kadar taşıması... Biraz sınırları zorlayarak, Freire olaya farklı bir açıdan da bakabilirdi -sol elin ne yaptığından habersiz sağ el- ama farkında olmadan böyle bir planı uygulamasına olanak tanıyan, sürekli yinelenen, ardından da her seferinde tam bir amneziyle sonuçlanan krizler yoktu. Philippe Duruy cinayeti bir başkasının işiydi. Bununla birlikte, parmak izleri, onun da çukurda olduğunu gösteriyordu. Ne zaman? Katili suçüstü mü yakalamıştı? Patrick Bonfils'le birlikte miydi?

Treni gara girdi. Bereyi, yeleş ve arabayı bıraktı, vagonuna bindi. Yerine oturur oturmaz düşünmeye başladı. Agen'e kadar tüm bu soruları bir düzene koymaya karar vermişti, ama tren hareket edeli on dakika ya olmuş ya olmamıştı ki, yumrukları sıkılı bir halde uykuya dalmıştı.

Mathias Freire ortadan yok olmuştu, bulunamıyordu.

Le Coz ile Zakraoui evine gitmişti. Conante ile Jaffar da Pierre-Janet İhtisas Hastanesi'ne. Bu iki adreste de yoktu. Anaïs Chatelet polislerden gelecek haberi beklemeden tren garlarında, otogarlar da, otoyol girişlerinde, devlet yollarında ve ilçeler arası yollarda denetimlerin artırılması emrini vermişti.

Fransa'nın güneyindeki tüm polis merkezlerine Janusz/Freire'in resmini yollamıştı. Ertesi sabah fotoğrafı yayımlanmaları için bölgesel gazetelerle temasa geçmişti. Tanıklara çağında bulunmaları için yerel radyoları aramıştı. Ücretsiz aranabilen bir telefon numarası hizmete sokulacak, internette bir site açılacaktı. Büyük oyun.

İçinden bir ses ona hata yaptığını yineliyordu. Suçlu olduğunu gösteren kesin kanıtlar olmaksızın Mathias Freire'i medyaya, halka -ve amirlerine- kurban olarak sunmuştu. Emniyet müdürü onu aramıştı: "Akşam olmadan onu bulun." Véronique Roy ona telefon açmıştı: "Bu çılgınca bir hikâye!" Vali onu aramıştı: "Evet, nasıl gidiyor? Kimliğini teşhis edebildiniz mi?" Tüm bunlar onun ilerlemesi, üzü, imajı bakımından iyiydi. Ama kimse sorulması gereken tek soruyu ona sormamıştı: Janusz, Minotauros katili mi?

Şimdi bir kaçağın izini sürüyorlardı. Artık Philippe Duruy'un katilini aramıyorlardı. Oysa bu ikisi aynı şey değildi. Aksi kanıtlarıncaya dek Freire, namı diğer Janusz, sadece dosyadaki bir taktikti. Onu suçlu ilan etmek için çok erkendi.

Ancak bunun için çok geçti.

Psikiyatr kaçarak kaderini belirlemişti. İnsan, vicdanı rahat olsa ortadan kaybolur muydu? Bu son saatler boyunca, her da-

50. Sahipsiz bölge. (ç.n.)

kika ona ulaşan farklı raporlara, değerlendirmelere göz attıkça, Anaïs'in Mathias'a karşı öfkesi artıyordu. Anaïs'e güvenmeliydi. Sakin bir şekilde polis merkezinde onu beklemeliydi. Onu koruyabilirdi. o...

Önündeki kâğıt yığını tasnif etti ve hızlı bir sentez yaptı. Önce Mathias'ın arabayla kaçtığı düşünülmüştü. Alınan bilgiye göre adanın, 916 AWX 33 plakalı, dizel bir Volvo 960'ı vardı. Araba ne evinin önünde ne de Pierre-Janet İhtisas Hastanesi'nin otoparkında bulunmuştu. Sonra kaçağın Bordeaux-Mérignac Havalimanı'nda olduğu anlaşılmıştı, cep telefonunun sinyali oradan geliyordu. Ayrıca havalimanındaki bir ATM'den 2.000 avro çekmişti.

Ancak bu iz fos çıkmıştı. Arabası havalimanının çevresinde bulunamamıştı. Öğleden sonraki uçuşların hiçbirinde Mathias Freire veya Victor Freire adına kayıtlı bir yolcu yoktu. Anaïs aldatmacayı hissediyordu. Zaman kazanmak için Freire onları bilerek yanlış bir izin peşine takmıştı. Öte yandan, bir saat sonra kaçağın cep telefonu ile pardösüsü havalimanındaki bir çöp kutusunda bulunmuştu.

Daha sonra ondan başka haber alınamamış, başka ipucuna rastlanmamıştı.

Tanıklara yapılan çağrı her zamanki gibi bir sürü tutarsız, uyduruk veya çelişkili ihbarlarla sonuçlanmıştı. Hiçbir barikatta Volvo'ya rastlanmamıştı. Hiçbir polis, hiçbir jandarma Mathias Freire'i görmemişti. Tüm hatlarda tam bir başarısızlık söz konusuydu.

Anaïs bir şeyden emindi: Mathias çoktan uzaklara gitmişti. En azından o böyle umuyordu. Onu yakalamak istemiyordu. Önce tüm olayın üstündeki sır perdesini aralamak istiyordu. O, soruşturmanın halkalarından biriydi ve başka ipuçları da vardı. Bir an önce bu ipuçlarının peşine düşmek istiyordu. Zaten yarın erkenden amnezik adamı konuşturmak için Guéthary'ye gitmeye karar vermişti.

18.50.

Burada, ofisinde sıkıntıdan patlamak yerine harekete geçmeye karar verdi. Arabasına bindi ve doğrudan Fleming semtine gitti. Sirenler. Tepe lambaları. Bordeaux sokaklarında hiç bu kadar polis arabası, yanıp sönen tepe lambası, üniformalı polis görmemişti. *Teşekkürler Janusz.*

Anaïs birden yavaşladı. Varacağı yere gelmişti. Bölge tamamen değişmişti. Polis minibüsleri. Polis arabaları. Olay yeri inceleme-

nin araçları. Herkes şenlik yerinde toplanmış gibiydi.

Motoru durdurdu ve boş evin -önceki akşam etkileyici bir adamla şarap içtiği o evin- çevresinde dolanan polisleri düşündü. Anılarını mahvettikleri gibi bir hisse kapıldı.

Kapıdaki polisler onu tanıyarak yana çekildiler. Salon, polis ve olay yeri inceleme teknisyeni kaynıyordu. Le Coz beyaz kâğıt elbiseleri içindeki insanların arasında hemen fark ediliyordu. Ona galoş uzattı.

- Bunu giymek ister misin?

- Böyle iyi.

- Ama ya bazı izler varsa...

- Aptal musun, nesin? Burada bizi ilgilendiren hiçbir şey yok.

Polis sessizce durumu kabullendi. Anaïs sadece lateks eldivenleri giydi. Le Coz da onunla aynı kanıdaydı.

- Haklısın. Bu herif gerçek bir hayalet. Bütün karton kutular boş. Evin içinde ne kişisel bir eşya ne de onun adına kayıtlı bir belge bulabildik.

Anaïs cevap vermeden mutfığa yöneldi. İçerisi temuzdi. Hatta kusursuz bir biçimde. Anlaşılan Freire evinde hiç yemek yemiyordu. Dolapları açtı. Tabaklar. Çatal bıçaklar. Tencereler. Hiç gıda maddesi yoktu. Bir rafta sadece birkaç çay kutusu. Refleks olarak buzdolabını açtı. Hepsini bitirmedikleri şarabın dışında orası da boştu. *Salak! Soğuk bir Médoc...*

Salonda polislerin ve teknisyenlerin uğultusunu bastıran ayak sesleri duyuldu. Anaïs mutfaktan çıktı. Conante sert adımlarla, nefes nefese geliyordu.

- Onu buldunuz mu? diye sordu.

- Hayır. Ama bir sorun var.

- Nedir?

- Saint-Jean'daki şu herif, hafızasını kaybetmiş olan. Patrick Bonfils. Bu sabah Guéthary kumsalında öldürülmüş. Karısıyla birlikte.

- Nasıl?

- Yemin ederim. Kumsalda kurşunlanmışlar. Biarritz polisi bizi yeniden arayacak.

Anaïs yeniden mutfığa döndü ve iki elini eviye dayadı. Sıra sıra tahtasında yeni bir taş. Belki de davayı bir üst seviyeye çıkarıran ya da genişleten bir unsur.

- Başka bir sorun daha var, diye ekledi Conante.

- Seni dinliyorum.

- Psikiyatrin arabası. Volvo, kumsala inen patikada bulundu.

Şu veya bu şekilde psikiyatr da ateş açıldığında oradaymış. Araba tam bir kevgire dönmüş ve... İyi misin?

Anaïs arkasını dönmüş ve başını eviyenin içine sokmuştu. Buz gibi akan suyu açmış ve doğrudan musluktan içmeye başlamıştı. Oda dönüyordu. Kan beynini terk etmiş, midesine ve bacaklarına hücum etmişti. Her an bayılabilirdi.

– Freire, diye mırıldandı, akmakta olan soğuk suyun yanında. Nasıl bir boktan olaya karıştın?

Marsilya Saint-Charles, 06.30.

Tüm beklentilerinin tersine Freire kendini dinlenmiş hissediyordu. Bordeaux-Agen yolu boyunca uyumuştur. Agen ile Toulouse arasında da. Gece yarısı trenini beklerken, Toulouse-Matabiau Garı'nda hafifçe kestirmişti. Sonra kuşetli vagonunda, Marsilya'ya kadar yeniden uyumuştur. Firarda değil, bir uyku kürüneydi sanki. Aslında bu da kaçmanın bir başka yoluydu. Bilinçaltında.

Marsilya Garı'nın strüktürleri ağır ağır camın önünden geçiyordu. Örümcek ağı gibi dolanan rayların üzerinde gecenin soğuğu hissediliyordu. Freire aldığı karardan emin değildi... Marsilya onu enselemeyi düşünecekleri son yerdi. Bu bakımdan burası doğru bir yerdi. Ancak soruşturma bu şehre de yayılacaktı. Bellekleri tazeyken ve yüzü gözlerinin önündeyken devriyelerden ve polisten kaçma şansı neydi?

Tren gıcırdayarak durdu. Yaklaşık bir buçuk saat rötar yapmıştı. Freire trenden inmeden önce, önlem olarak birkaç dakika beledi. Peron yolcularla dolunca, omzunda çantası, koltukaltında dizüstü bilgisayarıyla kalabalığa karıştı.

Saint-Charles Garı, Saint-Jean Garı'na benziyordu. Aynı çelik kafes. Beyaz lambalarla aydınlatılmış bitmek tükenmek bilmeyen uzunluktaki aynı peronlar.

Freire diğer yolcularla aynı ritimde yürüyordu ki aniden durdu. Peronun ucunda polisler bekliyordu.

Sivil giyimliydi, ancak uğursuz suratları, serseri görüntüleri, bakışlarındaki özgüven şüpheye yer bırakmıyordu. Demek Anaïs Chatelet ve diğer polisler onun gibi düşünmüştü. Ya da en azından imkânsız, yani başladığı noktaya geri dönebileceğini göz ardı etmemişlerdi.

Yolcu akını devam ediyordu. Valizler bacaklarına çarpıyordu. Aldığı omuz darbeleriyle sarsılıyordu. Daha yavaş bir şekilde yeniden yürümeye başladı, bir yandan da düşünmeye çalışıyordu, kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu.

Freire biraz daha yavaşladı. Hava aydınlanmak üzereydi. Bedenini yeniden korku sardı. Aklına başka bir fikir geldi: Vagonlardan birine binmek. Kaçmak için en elverişli anı kollamak. Ama hangi an? Peron tamamen boşaldıktan sonra polisler, gar güvenliğinin ve köpeklerin yardımıyla her tuvaleti, her koltuğu, her kompartımanı tek tek kontrol ederek treni arayacaklardı.

Bir fare gibi kapana sıkışabilirdi.

Bu şekilde açıkta olmak çok daha iyiydi.

Ayaklarını sürüye sürüye hâlâ yürüyordu. Metreler tükeniyordu. Ve aklına hiçbir şey gelmiyordu.

- Pardon!

Döndü ve bir eliyle tekerlekli bir valiz çeken, diğer elinde bir çanta taşıyan ve koluna on-on iki yaşında bir çocuk tutunmuş olan ufak tefek bir kadın gördü.

- Özür dilerim, dedi Freire gülümseyerek. Size yardımcı olabilir miyim?

- Böyle iyiyim, teşekkür ederim.

Kadın yanından geçip gitti. Küçük yüzünde gergin bir ifade ve öfkeli bakışları vardı. Freire peşine takıldı ve gülümsemesini artırdı. Önüne geçti, kadına doğru döndü ve ellerini uzattı.

- İzin verin, size yardım edeyim.

- Beni rahat bırakın.

Ne valizini ne de çantasını veriyordu. Oğlan çocuğu Mathias'a yiyecekmiş gibi bakıyordu. Hayat mücadelesi içinde iki küçük asker. Freire ikilinin karşısında geri geri gidiyordu.

Elli metre kadar sonra polislerin kucacağına düşecekti.

- Beni bir deneyin, diye önerdi. Peronun ucuna kadar birlikte bir macera yaşayalım. Sonra kırmızı mı, mavi mi karar verirsiniz.

Oğlanın yüzü aydınladı:

- "Pop Star" yarışmasındaki gibi mi?

Freire bir kere televizyonda gördüğü bir yarışmaya gönderme yaparak bunu düşünmeden söylemişti. Şarkıcı adayları, profesyonel bir jüri tarafından renkli ışıklarla değerlendiriliyordu.

Bu ayrıntı bir şeyi tetikledi. Oğluna uyan kadın da birden gülümsemeye başladı. Bir an Freire'i inceledi; "Neden olmasın?" der gibiydi. Valizini ve çantasını Freire'e uzattı. Freire kendi çantasını omzuna astı, bilgisayar çantasının sapını boynundan geçirdi.

di ve kadının valizlerini tuttu. Arkasını döndü ve gülücükler saçarak yürümeye başladı. Küçük oğlan da koluna yapışmış, bir ayağını diğerinin önüne atarak hoplaya zıplaya yürüyordu.

Polisler onu fark etmedi bile. İzi sürülen, korkmuş, paniklemiş bir kaçağı arıyorlardı. Yanında eşi ve oğlu olan bir aile babasını değil. Ancak Freire hâlâ kendini güvende hissetmiyordu. Plastik çamlarla süslü geniş bir akvaryumu andıran gar polislerle, özel güvenlik elemanlarıyla doluydu. Nereye gidecekti? Marsilya'yla ilgili hiçbir şey hatırlamıyordu.

- Şehrin yabancısıyım, diye her şeyi göze alarak sordu. Şehir merkezine nasıl gidebilirim?

- Metroyla veya otobüsle.

- Peki yürüyerek?

- Saint-Charles merdivenini kullanın. Sol tarafta. Aşağı, Athènes Bulvarı'na inin. Karşınıza Canebière çıkacak. Dümdüz devam edin. Sonra Vieux-Port.

- Ya siz nereye gidiyorsunuz?

- Otogara, hemen şurada, solda.

- Size eşlik edeyim.

Otogara gelince Freire, sabahın ayazında kadına ve oğluna veda etti. Oyalanmadan oradan uzaklaştı, kadının sözünü ettiği sol taraftaki çıkışı aramaya başladı. Aşağı, şehre doğru inen, yüzden fazla basamağı olan devasa bir merdivenle karşılaştı.

Saat henüz sabahın yedisidi.

İnmeye başladı, korkulukların kenarlarına, bir lambanın altına konuşlanmış bitkin haldeki evsizlerle karşılaştı. Litrelik kötü şaraplar, tüyü dökülmüş köpekler, çökmüş kutular... Bileşiminde sefalet, şarap ve korkunun da olduğu bir pislik birikintisinin içinde oturuyor gibiydiler.

Mathias ürpertisini bastırdı.

Şimdi geleceğine bakıyordu.

Basamakların bitiminde durdu. Yolun diğer tarafında stok fazlası askeri malzeme satan bir dükkânın kepenkleri inikti. Bulvarın karşısına geçti ve mağazanın açılış saatine baktı. Saat 09.00'da açılıyordu. Aradığı şeyi orada bulabilirdi. Dükkânın tam karşısındaki bir kafeye –Le Grand Escalier– girdi. Anayolu gören, biraz gerideki bir masaya oturdu ve bir kahve söyledi.

Midesi gurulduyordu. Acıkmıştı. Üç kruvasanı mideye indirdi. İkinci bir kahve içti. Hemen ardından guruldamanın yerini bulandı aldı. *Korku*. Ama garda kazandığı zafer ona coşkulu ve güçlü bir enerji veriyordu. Bir çay ısmarladı, sonra tutma isteğini yenecek işemeye gitti.

Hava yavaş yavaş aydınlanıyordu. Önce gökyüzünün bir köşesinde, sedef parlaklığında açık mor bir renk belirdi. Sonra binaların arasından görünen gökyüzü gitgide açık mavi bir renge büründü. Freire şimdi ağaçları ve rokoko tarzı sokak lambalarını ayırt edebiliyordu. Ayrıntılar onunla konuşuyordu. Hatırlıyordu. Ya da daha çok hissediyordu. Kanında. Teninde. Tanıdık bir kırıncalanma. Bu şehre *daha önce gelmişti*.
09.00.

İhtiyaç fazlası askeri malzeme satan dükkân hâlâ kapalıydı. Duyguları netlik kazanıyordu. Şehrin uğultusu, taşın estetiği, ışığın yoğunluğu. Her yere denizden ve Atlantik'ten gelen, Akdeniz'e özgü bu küçük şeyler hâkimdi. Freire'in ne geçmişi ne bugünü ne de geleceği vardı. Ama burada kendini evinde hissediyordu.

Nihayet asker ceketi giymiş, alabros tıraşlı dev gibi bir adam geldi ve kepengi kaldırdı. Freire hesabı ödedi ve çıktı. Karşıya geçerken, bulvarın aşağısında bir eczane gözüne çarptı. Aklına bir fikir geldi. O tarafa doğru yöneldi ve bir sürü böcek ilacı, uyuya-

karşı toz, birkaç şişe pire losyonu ve köpekler için iki pire tasması aldı.

Hepsini çantasına doldurdu ve ihtiyaç fazlası malzeme satan dükkâna yöneldi. Ali Baba mağarasının askeri bir versiyonuyla karşılaştı: haki renkli giysiler, kamuflajlı uyku tulumları, koruma ağırları, kesici silahlar ve zor koşullar için botlar... Dükkân sahibi de bu dekorla örtüşüyordu: asker kesimi saçlar, vücuda yapışan bir yelek, görünümüne uygun dövmeler.

– En eski giysilerinizi görmek istiyordum.

– Yani? diye karşılık verdi adamı, kuşkuyla bir ifadeyle.

– Kıyafet balosu için. Evsiz kılığına girmek istiyorum.

Adam Freire'e kendisini takip etmesini işaret etti. Beyaz boyalı tuğla duvarları olan dolambaçlı bir koridora girdiler. İçeriye güçlü bir keçe, toz ve naftalin kokusu hâkimdi. Beton bir merdivenden indiler.

Mekânın sahibi ışığı yaktı ve geniş bir alan aydınlandı; zemine sabitlenmemiş bir halının olduğu odanın duvarları kireç badanahydı.

– Satılmayan eşyalar, dedi adamı, yerdeki giysi yığınına gösterek. Seçin. Ancak sizi uyarıyorum, indirim yapmanı.

– Sorun değil.

Dövmeli herif Freire'i yırtık pırtık giysilerle baş başa bırakarak yukarı çıktı. Freire'in şansı yaver gidiyordu. Odada yalnızdı, soyundu. Tüm bedenini böcek öldürücüyle sıvadı. Uyuya karşı toz sürdü. Bit tasmalarının birini koluna, diğerini de ayak bileğine taktı. Sonra saçaklanmış eski bir asker pantolonunu ayağına geçirdi. Ardından lime lime, delik deşik üç sweatshirt'ü üst üste giydi. Yine delliklerle dolu lacivert bir kazağı da bunların üstüne. Hepsinin üstüne de bir zamanlar kabarık olan, ama şimdi bir halı kadar dümdüz olmuş siyah bir anorak. Uçları bir timsah ağzı gibi açılmış, kemikleşmiş asker botları seçti. Bir tek çorap konusunda özenli davrandı – sıcak tutacak, kalın ve deliksiz çoraplar. Görüntüyü mavi-beyaz çizgileri olan bir denizci beresiyeli tamamladı.

Aynaya baktı.

Görünümünde bir terslik vardı.

Giysileri eski ve yıpranmıştı, ancak temizdi. Ve her haliyle –yüzü, teni, elleri– sokakların adamı olmadığı anlaşıyordu. Pislik çukuruna atılmadan önce özenle hazırlanması lazımdı. Eski giysilerini topladı, çantasma tıktı ve merdivene yöneldi.

Lejyoner onu tezgâhın arkasında bekliyordu. Hepsini 40 avro tutmuştu.

- Bu şekilde mi çıkıyorsunuz?

- Kılığın inandırıcılığı test etmek istiyorum.

Ödeme yapmak için cüzdanını çıkarırken, kasanın yanındaki bir rafta duran parlak komando bıçakları ile sustahlar gözünü çarptı.

- Hangisini tavsiye edersiniz?

- Ne düşünüyorsunuz, bir evsiz mi, yoksa Rambo olmayı mı?

- Uzun zamandan beri bir bıçak almayı istiyordum.

- Nerede kullanacaksınız?

- Ayda. Ormanda gezinirken.

Asker bozuntusu herif önkol uzunluğunda bir bıçak seçti.

- Eickhorn KM 2000. Komando bıçakları alanında bir referans. Yarı çentikli çelik gövde. Entegre cam kırma düzeneğiyle, polyamidle güçlendirilmiş cam elyafından sap. Eickhorn Solingen bu cici şeyle Alman ordusunun özel birlikleri pazarını ele geçirdi. Şu güzelliği görüyor musunuz?

Dövmeli adam uzun zamandan beri bu kadar çok cümleyi peşe söylememiş olmalıydı. Freire tezgâhın üstündeki bıçağa bakıyordu. Dişleri olan bıçak ölümcül bir sırtmayla parlıyordu.

- Daha az dikkat çekecek bir şeyiniz yok mu?

Lejyoner üzgün bir havaya büründü. Tek harekette açılan, sustalı siyah bir bıçak çıkardı.

- PRT VIII. Yine Eickhorn Solingen. Sapın içine girebilen, çentikli çelik gövde. Anotlanmış alüminyumdan siyah sap. Sapın ucunda cam kırma düzeneği ve emniyet mandalı. Küçük ama sağlam.

Freire bıçağı inceledi, on santimetreden kısaydı. Saklaması çok daha kolaydı. Bıçağı eline aldı, evirip çevirdi, ağırlığına baktı.

- Ne kadar?

- 90 avro.

Parayı ödedi, bıçağı kapattı ve cebine koydu.

Güneşli bulvara çıktı ve gara doğru yürümeye başladı. Saini Charles merdiveninin basamakları sanki iki katına çıkmıştı. Bekleme salonuna girince emanet kasalarının bulunduğu salonu sordu. Bekleme salonunun uç kısmında, A peronunun oradaydı. Salonu boydan boya geçti. Polislerin ve özel güvenlik görevlilerinin sayısı azalmış gibiydi. Yolcuların da.

Tenha perona ulaştı ve salonu buldu. Girişte, üzerinde kameralar bulunan, metal algılayıcı detektörlerle donatılmış, eşyaların x-ray cihazından geçirildiği bir güvenlik kapısı onu bekliyordu. Freire geri döndü, belli etmeden bıçağını çıkardı ve perondaki banklardan birinin arkasına gizledi.

Sonra başı önde, girişe doğru ilerledi. Çantasını ve bilgisayarını x-ray cihazına bıraktı. Telefonla konuşan güvenlik görevlisi, ekranda üstünkörü eşyalarına baktı. Sonra geçmesini işaret etti. Metal algılayıcı kapıdan geçti, ötmesine rağmen kimse üstünü aramadı. Eşyalarını aldı, güvenlik kameralarına kaçamak bir bakış attı. Eğer kayıtlar gün içinde izleniyorsa boku yeri.

Penceresiz salon bir havuzun soyunma odasını andırıyordu. Gri dolaplarla kaplı duvarlar, muşamba yer döşemesi... 09A numaralı dolabı seçti. İki çantasını ve bilgisayarını içine koydu. Saatini çıkardı ve onunla birlikte banka kartını, içinde Mathias Freire'e ait belgelerin bulunduğu evrak dosyasını da seyahat çantasına yerleştirdi.

72 saat için 6,50 avro ödedi, anahtar yerine geçen biletini aldı ve metal kapıyı kapattı. Mathias Freire'e ait ne varsa hepsi artık duvarın diğer tarafında kalmıştı.

Yanına sadece 2.000 avro ile Biarritz treninde karşılaştığı, Emmaüs'te çalışan Le Guen adlı adamın kartvizitini almıştı. Şüphesiz onunla konuşması gerekecekti...

Salondan çıktı, bıçağını bıraktığı yerden aldı ve gar çıkışına doğru yöneldi. Birçok kez üniformalı polislerle karşılaştı, kılığı, tam kıvamında olamasa da, onların sorgulayıcı bakışlarına verilen sağlam bir cevap gibiydi.

Dışarı çıkınca, sola, Ibis Otel'in bulunduğu tarafa saptı ve bir trafik sinyalizasyon panosu gördü. Emanet biletini metal bileziğin arkasına sıkıştırdı. Yeniden Mathias Freire olmak için bu panoya uğraması yeterliydi.

Geri döndü ve merdivenin tepesinden şehrin görüntüsünü hayranlıkla seyretmeye başladı. Şehir gri bir toz bulutu yayan, sabah ışığının ve martıların süzüldüğü billursu bir ovayı andırıyordu. Dip tarafta mavi tepeler kenti çevreliyordu. Ortada, bakır Meriem Ana heykelinin yer aldığı Notre-Dame-de-la-Garde, altın şövalye yüzüğüyle havaya kalkmış bir yumruğu çağırıyordu.

Freire şiirsel bir keyif hissediyordu.

Bakışlarını aşağı çevirdi ve yavaş yavaş ayılmakta olan evsizleri gördü.

Koşar adımlarla basamakları indi ve Athènes Bulvarı'na ulaştı, oradan Canebière tarafına saptı. Capucines Meydanı'nın köşesindeki kartasiye mağazası aklına yeni bir fikir getirdi. Not tutmak için bir bloknot ile keçeli kalem aldı. Toplayabileceği en ufak bilgi bile, geçmişini bir arkeolog gibi yeniden inşa etmesine yarayacaktı.

Biraz daha yürüdü, karşısına bir Arap bakkalı çıktı. Şarap re-

yonuna yöneldi. üç ve beş litrelik ucuz şarap içeren plastik galonlara, karton kutulara dikkatle baktı. Tercihini en ucuz olandan, içinde köpek öldüren cinsi şarap bulunan, mushuklu plastik bir galondan yana kullandı.

Canebière'e vardı.

Artık Alger'deydi.

Gelip geçenlerin çoğu Mağribi'ydi. Kadınlar ya peçeli ya da çarşaflydı. Erkeklerin çoğunda sakal vardı, bazıları beyaz takke takıyordu. Kirli sakallı, kötü bakışlı, mat tenli gençler, güruh halinde dolaşıyordu. Kalabalıktan sanki bir buğu yükseliyordu. Jogging yapanlar, parkalı adamlar, anoraklı insanlar, hepsi caddenin orasında gidip geliyor, itişiyor, sadece tramvaylar geçerken kenara çekiliyorlardı. Dükkânlara gelince, Freire pahalı mağazalar, ünlü markalar görmeyi bekliyordu. Ancak bakır demliklerin, tuniklerin ve halıların satıldığı pazarlarla, bitpazarlarıyla karşılaştı. Kafelerin önünde, kalın giysiler içindeki adamlar, bakalit masaların çevresine oturmuş, desenli küçük bardaklarda çaylarını yudumluyordu. *Alger*.

Freire bir iç avluya açılan sundurmayı fark etti. Girişinde ezilmiş karton kutular, boş sandıklar yığılıydı. Üzerlerinden atladı ve asılı çamaşırların kurutulduğu çepeçevre balkonları olan binalarla çevrili bir avluya girdi.

Balkonlarda kimse yoktu.

Pencerelerde ve merdiven sahanlıklarında da kimse yoktu.

Dip tarafta, büyük çöp tenekeleri ağzına kadar doluydu. Freire yürümeye devam etti. Yumurta kabukları. Çürümüş meyveler. Ne olduğunu anlayamadığı leş gibi kokan çöpler. Nefesini tutarak, çöpleri giysilerine sürdü; bıçağıyla pantolonunu ve anorağını kesti. Sonra şarap bidonunun musluğunu açtı ve başının üstüne kaldırdı. Şarap saçlarına, yüzüne ve giysilerinin üzerine boşaldı. Öyle bir tiksinti duydu ki, elinden kayan plastik galon yerde birkaç kez zıpladı.

İki büküm oldu, biraz önce yediği kruvasan ile kahveyi giysilerine, ayakkabılarına sıçratarak kusmaya başladı. Fıskıran ekşi kusmuktan korunmaya çalışmadı. Tam tersine. Çöp kutusuna dayanarak birkaç saniye bu şekilde durdu, şakaklarındaki zonklamanın yavaşlamasını bekledi.

Sonunda sallanarak doğruldu, gırtlığı yanıyordu. Kusmuş pis kokusu bir siklon gibi etrafında dolanıyordu. Bidonun musluğunu kapattı, kusmuk olmuş kazağına baktı ve doğru yolda olduğunu anladı.

Pantolonunun önünü açtı ve kendi üzerine işedi.

- Hey, sen ne yapıyorsun?

Freire hemen toparlandı ve başını kaldırıp baktı. Bir kadın, balkondan sarkmış, kurumakta olan çarşafının arasından ona öfkeli gözlerle bakıyordu.

- Bu haltı kendi evinizde yiyin! Pis herif!

Freire bir hazineymiş gibi şarap galonunu kaparak kaçtı. Yeniden Canebière'e döndüğünde, artık Mathias Freire değil, serseri bir evsizdi. Artık Psikiyatr Mathias Freire olarak değil, kaçak ve evsiz Victor Janusz olarak düşüneneğine dair kendine söz verdi.

Janusz'dan başlayarak, önceki geçmişine kadar gidecekti.

Ve böylece ardından çekirdeğine kadar ulaşacaktı.

İlk kişiliğine.

En küçük matruşkaya.

Üstündeki pisliğin güneşte kuruması için raylar boyunca yürüdü.

Vieux-Port görünmüştü.

İçgüdüsel olarak, evsizleri orada bulacağını tahmin ediyordu.

Oradaki heriflerden birinin Victor Janusz'u tanıyacağından emindi.

II

www.kitapfan.com
Victor Janusz
Sethra

Devasa bir U biçimindeki Vieux-Port, iskelelerle çevrili bir limandı. Mendireklerinin ucunda iki kale -adlarını hatırlıyordu: Saint-Nicolas Kalesi ve Saint-Jean Kalesi- nöbet tutuyordu. Gerideki birbirine bitişik binalar ise kale duvarları gibiydi. O gün, koydaki gemilerin direkleri suyun yüzeyine teyellenmiş iğneleri andırıyordu. Suyun yüzeyi, ışığı emen ama yansıtmayan karanlık bir göl gibi durgundu. Üzerinde gökyüzü kanıyordu. Gün geceyi öldürüyor ve göz kamaştırıcı bir kanamaya neden oluyordu. Bu, Janusz'un gözlerini kaçırmasına sebep olan kırmızı-siyah bir manzaraydı.

Artık ilerlemeye cesaret edemiyordu. O sırada, sağ tarafında, kemerlerin dibinde bir grup evsiz gördü. Doğal bir felaketin kurbanları gibi yana yana yere uzanmışlardı. Janusz yaklaştı ve adamlara dikkatle baktı. Bazen mukavva kutuların altına gizlenen, bazen de pis torbaların içine doldurulan çaputları andırıyordu. Gecenin ayazında donmuş gibiydiler. Bununla birlikte öksürüyorlar, içiyorlar, tükürüyorlardı... Cesetler hâlâ kanlıydı.

Janusz, kenara çekilip kendisine yer açan adamın yanına oturdu. Asfaltın soğğunun kemiklerine işlediğini hissetti, adamın pis kokusu kışkaç gibi etrafını sardı. Herif bitkin gözlerle ona baktı. Onu tanımadığı belliydi.

Janusz şarap galonunu yanına bıraktı. Diğerinin gözlerinde meraklı bir dalgalanma oldu. Şarap galonunun tanışmaları için bir vesile olmasını bekliyordu, ama herif tükürür gibi konuştu:

- Öteye zıpla, burası benim yerim.
- Asfalt herkese ait, öyle değil mi?
- Çalıştığımı görmüyor musun?

Janusz ne demek istediğini hemen anlamadı. Herifin ayakları çıplaktı. Bir bacağı diğerinin altına almış, sadece iki parmağı

olan ayağını teşhir ediyordu. Bu iki ayak parmağıyla kenarlarından kavradığı metal bir bisküvi kutusunu yerde tıngırdatarak gelip geçene uzatıyordu.

- Ayak parmaklarını Everest'te kaybetmiş bir dağcı için küçük bir yardım... Bozukluğunuz var mı? Soğuk beni bitirdi... diye homurdanıyordu.

Olay tuhaftı. Arada sırada, mucize kabilinden, yoldan geçenlerden biri kutusuna bozuk para atıyordu. Janusz, tek "çalışanın" o olmadığını gördü. Diğerleri de dileniyordu, sırayla ayağa kalkıyorlar, kemerlerin sütunlarına kadar yürüyorlar, onları görmekten gelmeye çalışan insanlara bağıyorlardı. Yarı dalkavuk, yarı düşmanca bir tavırla, yaltaklanan veya tam tersine, saldırgan bir ses tonuyla sesleniyorlardı. Tüm varlıklarından öfke ve aşağılama fişkrsa da, boğuk bir sesle "bayım", "lütfen", "teşekkür ederim" sözcüklerini kullanıyorlardı.

Janusz yeniden komşusuna baktı. Bit kaynayan upuzun bir sakalı, rengi atmış bir beresi vardı. Sakal ile beresinin arasında kalan teni soğuktan kızarmış, sertleşmiş, kabarmıştı. Morumsu damarları, aynı kaynaktan -alkol- çıkan nehirler gibi teninde yılan-kavi kıvrımlar yapıyordu. Buna bir surat denemezdi. Daha ziyade kırılmış kemik, şişmiş et, kabuk ve yara yığınıydı.

- Fotoğrafımı ister misin?

Janusz şarap galonunu ona uzattı. Adam tek kelime etmeden, galonun kulpundan tuttu, dişleriyle musluğu açtı ve uzun, çok uzun bir yudum aldı. Sonra bir kahkaha attı, rahatlamıştı. Konuşmasına daha dikkatle bakmaya başladı. Alkolün buğuları arasından kendine sorular soruyor gibiydi. Tehlikeli mi? Değil mi? Bağlı mı? Deli mi? İbne mi? Eski bir mahkûm mu?

Janusz kımlıdanıyordu. Bu birkaç saniye onun geçiş sınavıydı. Pisti, tıraşsızdı, saçları diken dikendi, ama ne bir çantası ne de diğerleri gibi portatif bir bannağı vardı. Ve elleri ile yüzü bir evsipe göre oldukça temizdi.

- Senin adın ne?

- Victor.

Galonu aldı ve içiyormuş gibi yaptı. Sadece şarabın kokusu bile onu yeniden kusturabilirdi.

- Ben, Bernard. Nereden geliyorsun?

- Bordeaux'dan, dedi Janusz hiç düşünmeden.

- Ben Kuzey'den geliyorum. Buradaki herkes Kuzey'den. Sokaklar, hava güneşliken daha iyi...

Janusz Marsilya'nın, evsizlerin Katmandusu olduğunu düşün-

dü. Gidilecek son yer, herhangi bir umut, herhangi bir hedef olmasa da inilecek son durak ve çok sert kış koşulları için bir sığınak. Şimdilik hava berbattı. Sıcaklık sıfır derecenin üstünde değildi. Şarap ve kismukla ıslanmış olan Janusz tir tir titriyordu. Yeni bir soru sormaya hazırlanıyordu ki apış arasında bir gıdıklanma hissetti. Gayriihtiyari elini attı ve parmağında bir acı hissetti. Uyluklarının altından bir fare fırladı.

- Hey lanet olası salak! Onu öldürüyordun! Marsilya'da bunlardan çok var. Onlar bizim dostlarımız!

Galonu kaptı ve Marsilya'daki milyonlarca farenin şerefine yeniden büyük bir yudum aldı. Ağzını sildi ve susup surat astı.

Janusz ilk sondajı yaptı:

- Daha önce karşılaştık mı?

- Bilmiyorum. Marsilya'ya geleli ne kadar oldu?

- Yeni geldim, ama Noel'de buradaydım.

Bernard cevap vermedi. Bir gözü yoldan geçenlerdeydi. Eğer içlerinden biri kemerlerin altından geçecek olursa hemen kutusunu uzatıyordu. Tonozların ilerisinde yükselen güneşle birlikte limanın uğultusu da artıyordu.

- Uzun zamandan beri mi sokaklarda yatıyorsun? diye sordu Bernard.

- Bir yıl oluyor, diye salladı Janusz. İş bulamadım.

- Burada hepimiz aynı durumdayız, diye acımasızca sırttı adam.

Janusz bu acı alayı anladı. *Toplumun kurbanları*. Toplumdışı olan herkes hep aynı mazereti ileri sürmek zorundaydı, ama kimse buna inanmıyordu. Bernard, bunun tam tersini düşünür gibi sınıtmıştı: Toplum onların kurbanıydı.

- Kaç yaşındasın? diye sordu Janusz.

- 35 civarında.

Victor 50 diye tahminde bulunmuştu.

- Ya sen?

- 42.

- Yuh olsun! Hayat sana iyi davranmamış anlaşılır.

Janusz bunu bir kompliman olarak kabul etti. Düşündüğünden çok daha inandırıcıydı demek. Zaten her geçen saniye kendini biraz daha kokuşmuş, biraz daha kirlenmiş hissediyordu. Birkaç gün açık havada yatar, köpek öldüren iğne ve bu yaratıklarla taşın üstüne oturmaya devam ederse, onlardan biri olup çıkacaktı.

Herif şaraptan büyük bir yudum daha aldı. Yeniden saldırgan bir neşeye kavuşmuştu. Janusz kuralı kavıyordu. Mahvolmuş bir ha-

yattı, bir geçirme süresi boyunca güzelleştiren alkol için yaşıyorlardı. Yudum yudum, galon galon içtikçe sersemleşip kendilerinden geçiyorlardı. Sonra ayılıyorlar ve yeniden içmeye başlıyorlardı.

Janusz ayağa kalktı ve kemerlere doğru birkaç adım attı. Gizlenme gereği duymadan kendini diğerlerine de gösterdi. Heriflerin bakışlarında onu tanıdıklarına dair en ufak bir ışık yoktu. El sallayan biri de. Yanlış yoldaydı. Hiç bu grupta takılmamıştı anlaşılan.

Gelip yine Bernard'ın yanına oturdu.

– Sabah fazla kimse yok...

– Evsizleri mi kastediyorsun?

– Evet.

– Dalga mı geçiyorsun? Şimdiden çok fazla insan var. Dilenmek için sakın bir köşe bulmak gerekiyor. Bir an önce tüymem lazım. (Hiç neden yokken, bir anda sinirlendi.) Çok çalışmalıyım, lanet olsun!

Demek ki gün içinde, gelip geçenden birkaç kuruş toplayabilmek için tek başına takılan evsizlerden başka kimseyi bulamayacaktı.

– Şu anda nerede uyuyorsun? diye sordu.

– Madrague'da. Acil Barınma Merkezi'nde. Biz oraya Uche diyoruz. Şu an her gece yaklaşık 400 kişi oluyor. Merhaba ortam!

Aynı çatı altında 400 evsiz. Daha iyisini, yani daha kötüsünü hayal edemezdi. Orada onu tanıyacak ve Victor Janusz hakkında bir şeyler anlatacak birini bulabilirdi. Bernard kızgın bir ifadeyle şarap galonunu çalkaladı.

– Bir tane daha almak için mangırın var mı?

– Belki, evet.

– Öyleyse sana takılayım.

Adam ayağa kalkmaya çalıştı ama yapabildiği tek şey gürültüyle osurmak oldu. Janusz birden büyük bir öfkeye kapıldı. Korkudan, kaygıdan, tiksintiden sonra, şimdi de bu yozlaşmış yaratıklarına karşı acımasız bir kin duyuyordu.

Bu şiddetli duygular üzerine durdu. Evsizlerden iğrenmesi için kişisel bir nedeni olabilir miydi? Bu öfke nereye kadar gidiyordu? Bu öldürmek için bir sebep olabilir miydi?

– Az ileride bir ED¹ var, dedi Bernard. Nihayet ayağa kalkabilişti.

Janusz kafası karışık bir halde herifin peşine takıldı. Yürürken, Anaïs Chatelet'ye yazdığı kelimeleri tekrarlıyordu.

Ben bir katil değilim.

Yine uykusuz ya da hemen hemen uykusuz geçen bir gece, Sabah kahvaltısı olarak şurup.

Öğlen olmuştu. Anaïs Chatelet, Le Coz'la birlikte Biarritz'e doğru yol alıyordu. Bütün gece emniyet güçlerinin aldığı arama tertibatını denetlemişti. Her grup, her barikat emniyet müdürlüğünde oluşturulmuş bir merkezle sürekli temas halindeydi. Bordeaux'daki tüm benzin istasyonları, bannaklar, terk edilmiş binalar, saklanılabilecek her yer aranmıştı. Ayrıca Marsilya polisinden, Janusz'un geçmişine özlem duyarak geri dönme olasılığına karşı –ki Anaïs buna ihtimal vermiyordu– garların, havaalanlarının denetim altına alınması istenmişti.

Arama işinde 300'den fazla polis –Bordeaux Asayiş Şube Müdürlüğü polisleri, suç önleme birimi ajanları– ve jandarma görevliydi. Cinayet soruşturma grup şefi olan Chatelet, bir gecede ordu komutanına dönüşmüştü.

Ancak tüm bunlar boşunaydı.

Tek bir ipucu bile bulamamışlardı.

Âdet yerini bulsun diye evine, hastaneye polis yerleştirmişti. Banka hesaplarını, kredi kartı hareketlerini, telefon kayıtlarını kontrol ettirmişti. Ama Anaïs bunlardan hiçbir şey çıkmayacağını biliyordu. Janusz geçmişle ipleri koparmıştı. Ve hata yapmıyordu. Anaïs adamın zekâsının canlı tanığıydı.

O gece, bir yandan aramaları yönetirken ve ona sanki kafasına bir dalgıç başlığı geçirilmiş hissi veren soğuk algınlığıyla mücadele ederken bir yandan da bu iki yüzü olan adam hakkında kendi soruşturmasını yapmıştı. Mathias Freire ile Victor Janusz'un yaşamlarını araştırmıştı. Evsiz hakkında her şey daha kolaydı. Herhangi bir nüfus kaydı yoktu. Hiçbir şekilde hiçbir resmi kay-

1. Fransa'da indirimli, ucuz gıda ve içecek satan marketler zinciri. (ç.n.)

da rastlamamıştı. Anaïs, Janusz'u Marsilya'da tutuklamış olan polislerle de konuşmuştu. Onu toplum tarafından dışlanmış bir kavgaçı olarak hatırlıyorlardı. Onu berbat bir halde bulmuşlardı, kafasında büyük bir yarık vardı. Hastaneye götürülmüştü. Tahlillerde kanındaki alkol oranı 3.7 gram çıkmıştı. Üzerinde kimliğini kanıtlayacak hiçbir belge bulunamamıştı. Ve adam adının Victor Janusz olduğunu söylemişti, hepsi buydu. Yani gözaltındayken ve Marsilya'da Évêché Emniyet Müdürlüğü'nde bulunduğu birkaç saat içinde resmi olarak var olmuştu.

Psikiyatr ise ardında daha fazla iz bırakmıştı. Anaïs, Pierre-Janet İhtisas Hastanesi'ne gitmişti. Mesleki dosyasını incelemişti. Diplomalara. Görev yaptığı yerler. Villejuif Paul-Guiraud Hastanesi'nden alınmış sertifikalar... Hepsi usulüne uygundu. Hepsi sahteydi.

Sabah erkenden tabipler odasından da bilgi almıştı. Fransa sınırları dahilinde Mathias Freire adında ne bir psikiyatr ne de pratisyen doktor vardı. Villejuif Paul-Guiraud Hastanesi'ne telefon etmişti. Kimse Freire diye birini tanımıyordu.

Janusz bu belgeleri nasıl elde etmişti?

Pierre-Janet İhtisas Hastanesi'nin psikiyatr aradığını nasıl öğrenmişti?

Saat 9'da yeniden hastaneye gitmişti. Farklı servislerdeki psikiyatrları görüşmeye çağırmıştı. Gelmişlerdi, keyifleri kaçmış, güvensiz ve suçlu gibi. Kimse bir şey fark etmemişti. Freire ağırbaşlı, yalnız ve profesyonel biriydi. Davranışlarında yalanını ele veren hiçbir şey yoktu; bilgisi asla falso vermemişti. Bu nedenle Anaïs çılgınca bir fikre kapıldı: Freire gerçekten psikiyatridir eğitilmiş almuş olabilir. Nerede? Hangi isimle?

Sonra araştırmasını Volvo arabaya kaydırması. Satıcıyla temas geçmişti. Freire ehliyetini göstermiş ve arabanın parasını nakit ödemişti. Başka bir soru işareti daha: Bir ay öncesine kadar bir evsiz olduğuna göre bu parayı nasıl bulmuştu? Trafik sicili dairelerinde kontrol etmişti. Freire adına kayıtlı ehliyet yoktu. Araba ruhsatını hiç yenilememişti. Sigorta bedeli ödememişti.

Ayrıca bankasında ve evi ona kiralayan emlak şirketinde de araştırma yapmıştı. Her şey usulüne uygundu. Freire'in doktor maaşının yattığı bir hesabı vardı. Ev konusuna gelince, kusursuz bir dosya sunmuştu. Emlakçı özellikle belirtmişti: "Eski maaş bordrolarını ve vergi beyannamelerini gösterdi." Freire fotokopi yapmıştı. Tahrif etmek kolaydı.

Dünden beri, belki bininci kez, zanlısına hangi etiketi yapıştıracığını düşünüyordu. Katil? Dolandırıcı? Yalancı? Şizofren? Ne-

den dün onu görmeye gelmişti? Adaletle teslim olmak için mi? Masum olduğunu kanıtlayacak bir bilgi vermek için mi? Patrick Bonfils ve Sylvie Robin cinayetlerini bildirmek için mi?

Ofis masasının üstüne bırakılmış notu hatırlıyordu. *Ben bir katil değilim.* Sorun Anaïs'in de aynı şekilde düşünmesiydi. Freire iyi niyetli biriydi. İçinden bir ses ona, Freire'in psikiyatr gibi davrandığında numara yapmadığını söylüyordu. Patrick Bonfils'in masum olduğunu iddia ederken ve 13 Şubat gecesi Saint-Jean Garı'nda ne gördüğünü hatırlaması için ona yardım etmek istediğini söylerken de numara yapmıyordu. Eğer katil oysa, bu davranışı mantıklı değildi. İnsan kendini suçlu gösterecek kanıtlar aramazdı... Öyleyse? O da hafızasını mı kaybetmişti?

Bir garda iki amnezik adam! Bu fazlaydı.

BIARRITZ çıkışı tabelasını gördü. Olayın hiçbir şeyle uyuşmayan diğer tarafını düşündü. Patrick Bonfils ve Sylvie Robin'i neden öldürmüşlerdi? Borçlu bir balıkçı ve hanım arkadaşı ne gibi bir tehlike arz ediyor olabilirdi?

Dünden beri, Bask kıyısında soruşturma yapan jandarmaya ulaşmaya çalışıyordu. Grup Şefi Binbaşı Martenot onu geri aramamıştı. Sabah saat 11.00'de, duş yaptıktan sonra olay mahalline gitmeye karar vermişti. Le Coz'la birlikte.

- Bu ne karmaşa böyle?

Bağlantı yolu çıkışında tıkanıklık vardı. Anaïs arabadan çıktı ve sabahın boktan havasıyla kendine geldi. Kapkara bir gökyüzü. Kutup soğuğu. Çivi gibi inen yağmur damlaları. Elini gözüne siper etti, uzakta bir jandarma barikadı gördü.

Le Coz sordu:

- Sireni açayım mı?

Anaïs cevap vermedi. Oradaki güvenlik güçlerinin ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Çivili engellerle yol kesilmişti. Tepe lambaları sessizce dönen arabalar yola park edilmişti. Adamlar sıradan jandarmalara benzeniyordu. Siyah renkli savaş giysileri giymişlerdi; hepsinin üstünde çelik yelekler ve zirhlı siperliği olan kasklar vardı. Çoğu otomatik silah taşıyordu.

- Ben yürüyerek gidiyorum, dedi. Le Coz'a doğru eğilerek. Sana işaret ettiğimde, arabayla hemen gelersin.

Anaïs deri ceketinin altına giydiği yeleğinin kaptışonunu kafasına geçirdi ve arabaların arasında yürüdü. Tır tır titriyordu. Yürürken şurubundan bir yudum daha içti. Adamlarla arasında eli metre kalmıştı ki onu fark ettiler, polis kimliğini gösterdi.

- Başkomiser Anaïs Chatelet, Bordeaux'dan! diye bağırıldı.

Adamlar cevap vermedi. Opak siperlikleriyle, siyah giysiler içinde, son derece disiplinli, karanlık ölüm makinelerine benziyorlardı.

- Şefiniz kim?

Cevap yoktu.

Yağmur şiddetini artırmıştı, kaskların zırhlı siperliklerinden sel olmuş akıyordu.

- Şefiniz kim. Tanrı aşkına?

Gore-Tex yağmurluk giymiş bir adam ona doğru yaklaştı.

- Benim. Yüzbaşı Delannec.

- Bu gösteri de neyin nesi?

- Emirler böyle. Etrafta bir kaçak varmış.

Anaïs kapüşonunu indirdi.

- O kaçak, benim şüphelim. Aksi ispat edilene kadar, masumiyet karinesinden yararlanma hakkına sahip.

- O bir çılgın.

- Onun hakkında ne biliyorsunuz?

- Bordeaux'da bir evsizi öldürdü. Guéthary'de iki masumun öldürülmesinde parmağı var. Ve o bir psikiyatr.

- Yani?

- Bu adamlar buradayken, deli gömleğini giymesi yakındır.

Anaïs üstelemedi.

- Binbaşı Martenot'yla randevum var. Geçebilir miyiz?

İsim "açıl susamı açıl" etkisi yaptı. Anaïs, karşı yöndeki rampaya çıkmış olan Le Coz'a işaret etti. Arabaya atladı ve geçerken biraz önceki salağa selam verdi.

- Janusz için mi buradalar? diye sordu Le Coz.

Anaïs dişlerini sıkarak başını salladı. Le Coz "Janusz" diyordu. O Freire'i düşünüyordu. Tamamen farklı bir biçimde. Onu elinde diyet kolasıyla hayal ediyordu. Siyah saçlarıyla. Yorgun yüz hatlarıyla. Dönüş yolundaki yorgun, zayıflamış, ancak aynı zamanda gördükleriyle zenginleşmiş, güzelleşmiş Odysseus havasını. Eski bir heykel görünümündeki o adamı. Bu kollara sığınmak çok iyi olurdu.

Çok net olarak hatırlıyordu.

Önceki akşam, evinin kapısında, Freire ona fısıldanmıştı:

- Bir cinayetin tanışmamıza vesile olması çok tuhaf.

- Her şey ne olacağına bağlı.

Böylece bu soru işaretini aralarında dalgalanmaya bırakmışlardı. İkisinin de ağzından buhar çıkıyordu ve bu billursu, yarı saydam, belirsiz geleceği somutlaştırıyordu. Her şey ne olacağına bağlı.

Daha ziyade sözleşmişlerdi.

- Sen karışma.

Kadın çenesine üçüncü yumruğu yemişti. Düşmemek için direniyordu. Adam taktik değiştirdi. Kadının karnına bir kroşe çıkardı. Kadın iki büklüm oldu, sanki çığlığı boğazına düğümlenmişti. Dayak yiyen kadın tam bir gudubetti. Çirkin, şişko, kir pas içinde. Morumsu bir suratı, yağlı saçları vardı. Yaşını tahmin etmek imkânsızdı. Saldırgan ise kasketli bir Siyah'tı, kadının eğilmesini fırsat bildi. İki elini birleştirip tek bir yumruk halinde havaya kaldırdı ve var gücüyle kadının ensesine indirdi. Kadın olduğu yere yığıldı. Nihayet. Ama kusmasına neden olan bir çırpınmayla hemen doğruldu.

- Orosu! Pislik karı!

Tekmeler yağmur gibi iniyordu. Janusz ayağa kalktı. Bernard onu kolundan yakaladı.

- Kimidama diyorum! Seni alakadar etmez.

Janusz oturdu. Manzara dayanılır gibi değildi. Acuzenin bir kolu felçliydi. Diğeriyle yüzünü koruyordu ve darbelere sessizce katlanıyor, her darbeye titriyordu.

Janusz dört saatten beri rasgele sürten Bernard'a eşlik ediyordu ve bu, tanık olduğu üçüncü kavgaydı. Pis bir kokudan diğere, çeşitli gruplara katılmışlardı. Janusz ciğerlerinde bok kokusunu, burun deliklerinde sidik kokusunu, gırtlığında pisliği hissediyordu.

Önce, evsizlerin kapı sundurmalarının altında toplandığı Victor-Gelu Meydanı'na gitmişlerdi. Kimse onu tanımayanmıştı. İçki içmişlerdi. Sorular sormuştu. Herhangi bir cevap alamamıştı. Sonra Canebière'in daha yukarısındaki Gymnase Tiyatrosu'na geçmişlerdi. Orada durmuşlardı. Tüm basamaklar. Yeni gelen-

leri" döven evsizler tarafından işgal edilmişti. Ardından, transseksüellerin takıldığı Curiol Sokağı'na varana kadar semtin dar sokaklarında kaybolmuşlardı.

En nihayet iki yanı ağaçlı Léon-Gambetta Caddesi'ne bağlanan Canebière'deki Réformés Kilisesi'nin altına ulaşmışlardı. Her yerde evsizler vardı. Basamaklara oturmuş, kafa çekiyorlar, bulundukları yere işiyorlar, yoldan geçenlerin bakışlarına saldırganca meydan okuyorlardı. Sabahın erken saatlerinden beri sarhoş olan bu adamlar bir avro için, bir sigara için veya bir yudum köpek öldüren için birbirini boğazlamaya hazırды.

Burada da, onu görünce gözleri parlayan biriyle karşılaşmamıştı. Janusz, Marsilya'ya hiç gelmediğinden şüphe duymaya başlıyordu. Yerinden kımıldayamayacak denli bitkindi. Dövülen kadın bir kan ve kismuk birikintisi içinde yatıyordu. Janusz cehennemnin içindeydi. İğrençlik, kül rengi hava –saat henüz 14.00'tü ve hava kararmaya başlanıyordu–, soğuk, yoldan geçenlerin kayıtsızlığı, her şey onu yavaş yavaş yutan dipsiz bir kuyu oluştuyordu.

Kadın emekleyerek kaldırıma kadar gitti ve bir fast-food restoranının yanındaki bir sundurmanın altına sığındı. Janusz kendini zorlayarak ona baktı: Kan çanağına dönmüş gözleriyle şiş bir suratı vardı. Yırtılmış, şişmiş dudaklarından kırmızımsı bir köpük sızıyordu. Kadın öksürdü ve ağzını dolduran kırılmış dişleri tükürdü. Sonunda bir apartmanın basamaklı sekisine oturdu. Çekip gideceği yerde, yaralarını kurutmak için yüzünü rüzgâra verdi.

– Kendi arandı, dedi Bernard.

Janusz cevap vermedi. Yoldaşı açıklamalarına devam etti. Nénette, yani dayak yiyen kadın, Titus'un, yani Siyah herifin "kadını"ydı. Onu birkaç kuruşa, bir yemek fişine veya üç-beş hapa başkalarına satıyordu. Janusz bu dişsiz, sarhoş kadının nasıl cinsel arzu uyandırabildiğini anlamıyordu.

– Peki sonra? diye sordu.

– Başkalarıyla görülmüş.

– Başkaları?

– Başka bir grup. Panier tarafından. Bedava vermiş. Tabii bu pek kesin değil. Ne olursa olsun Titus son derece kaskanç bir herif. Janusz, yediği dayağı hazmetmeye çalışan, kanlı giysileri içindeki korkunç görünümünü kadını gözlüyordu. Esrarengiz bir şekilde bir şarap galonu bulmuş ve ilkyardım niyetine büyükçe bir yudumu yuvarlanıyordu bile. Dayağı unutmuş gibiydi.

Sokağın insanları günü yaşıyordu.

Anı yoktu. Gelecek yoktu.

– Aldırma, dedi Bernard, gönülsüzce mizahi bir yaklaşımda bulunarak. Canı sıkıldığında üstünde tepinir.

Ve içer, diye ekledi Janusz içinden. Yaptığı hesaba göre, Bernard beşinci litreyi bitirmek üzereydi. Diğerleri de aynı hızla içiyordu. Her biri gün boyunca sekiz-dokuz litre şarap içiyor olmalıydı.

– Gel, dedi evsiz. Tüyelim. Burası çok kalabalık olmaya başladı. Sürekli aynı heriflerle takılmanın gereği yok...

Bernard'ın Janusz'u benimsediği söylenemezdi. Ona tahammül ediyordu, çünkü bu yeni gelen herif daha şimdiden üç galon şarap almıştı. Bir ilk bilgi: Eğer bir evsiz sana el uzatıyorsa, sonunda bir ayakbastı parasının olması şarttı. Ve bu ayakbastı parası da bir litrelik şaraptı.

Yürümeye başladılar. Denizden esen nemli, insanın içine işleyen rüzgâr onları rahat bırakmıyordu. Janusz bir türlü ısınmıyordu. Ayakları acıyordu. Elleri donuyordu. Gözleri soğuktan yaşarmış bir halde, nerede olduğunu kestiremeden Bernard'ı izliyordu. Hâlâ yüreğini hoplatan tek bir şey vardı: polisler. Çalan bir siren, bir polis arabası, üniformalar, hemen başını öne eğmesine neden oluyordu. Kim olduğunu unutmuyordu. Bir av. Firardaki bir zanlı. Bütün şüpheleri üstünde toplayan bir suçlu. Bu kir, bu sefalet, bu kötü şarap onun kamufleliydi. Onun kalesiydi. Ne zamana kadar?

Küçük bir meydana yerleştiler. Nerede oldukları hakkında en ufak bir fikri yoktu, ama buna aldırımıyordu. Diğerlerinin gevşekliği ona da sirayet etmişti. Duygusuz, ağır, yabancı birine dönüşüyordu. Saati yoktu, zaman ve mekân kavramını kaybediyordu.

Bernard'ın metal kutusunun gürültüsü onu içinde bulundugu ana döndürüyordu. Evsiz ayakkabısını çıkarmış ve kapkara olmuş iki ayak parmağıyla gösterisine başlanıyordu. Trnk-trnk-trnk...

– Bir dağcı için bozukluk...

Başka evsizler de onlara katılmıştı. Bernard homurdandı. O denli sarhoşlardı ve o denli delice davranıyorlardı ki, dilenmedikleri halde gelip geçenleri ürkütüyorlardı. Adamlardan biri yüzünü asfalta sürüyor, derisini parçalıyordu. Bir diğeri, kanı şişmiş bir halde, yerde emekleyen arkadaşlarından birini kovalıyor ve organını herifin ağzına sokmaya çalışıyordu. Köşesine çekilmiş bir başkası duvara nutuk atarak, kaldırınla konuşarak, gökyüzüne tehditler savurarak kendi kendine sövüp sayıyordu.

Janusz acımadan ve nefretle onlara bakıyordu. Sabahtan beri kurtulamadığı aynı tiksintiyi duyuyordu hâlâ. Emin olduğu bir

şey vardı. Birkaç ay önce gerçekten Victor Janusz olduğunda da onlardan tiksiniyordu. Onu ayakta tutan da bu tiksinti olmuştu. Onun hayatta kalmasını sağlamıştı. Onu cinayet işlemeye iten de bu olabilir miydi?

– Gel, dedi yoldaşı, paralarını toplarken. Susadım.

– Tıkmak için bir şeyler satın almaz mısın hiç?

– Tıkmak için aşevleri var, imaretler ve Emmaüs evleri var. Herkes bizim karnımızı doyurmak istiyor. (Bir kahkaha patlattı.) Alkol konusuna gelince, inan bana, o başka bir mücadele!

Hava kararıyor ve soğuk etkisini iyice artırmaya başlıyordu. Janusz kaygıyla sonraki saatleri düşünüyordu. Midesi kasılıyordu. Ağlamak üzereydi. Karanlıktan korkan bir çocuktan farkı yoktu.

Yine de dayanmak zorundaydı.

Bütün evsizlerin akşam bir araya geldiği Madrague Barruna Merkezi'ne kadar.

Eğer orada da kimse onu tanımazsa, yanlış yol izlediğine ikna olacaktı.

Binbaşı Martenot onları cinayet mahalline götürmeyi kabul etmişti. Herkes kendi arabasındaydı. Ve ofiste bu konu hakkında tek bir kelime etmemişlerdi. Şimdi, son yıllarda acil müdahale birimlerine verilen ithal modellerden birini, bir Subaru WRX'i izliyorlardı.

Demiryolunu takip ederek, Bidart'ı ve Guéthary'yi arkalarında bıraktılar. Yağmur devam ediyordu. Soslere, duygulara, hareketlere karşıyordu. Yeşil koruluklara ve parlak asfalta dökülüyordu. Okyanusun yüzeyinde soluk ışık parıltıları oluşturuyordu.

Arabalar bir kayalığın tepesinde durdu. Manzara sık çalılar, birbirinden uzak birkaç ev, siyah kayalarla çevrili renksiz bir kumsaldan ibaretti.

Anaïs ile Le Coz jandarmaların yanına gitti. Martenot, yüz metre uzaktaki, üzerinde balık biçiminde bir pano bulunan beton bir kulübeyi işaret etti.

– Bonfils'in evi.

Ev hâlâ sarı güvenlik bandıyla çevriliydi. Kapıda ve pencere-lerde mühür vardı. Jandarma komutanı açıklamada bulundu: Delil toplama, fotoğraf çekme, parmak izi alma çalışmaları dün tamamlanmıştı, ancak yarın sabah detaylı bir arama yapılacaktı.

– Cinayet tam olarak nerede işlendi?

– Aşağıda. Kumsalda. (Binbaşı işaretparmağını okyanusa doğru uzattı.) Kadının cesedi aşağıdaydı. Adanunki ise daha uzakta, bir kayanın dibinde.

– Bir şey görmüyorum.

– Bölge sular altında. Deniz yükselmiş.

– Oraya inelim.

Dik, toprak bir yolu izlediler. Anaïs başını çevirince yukarı-

sındaki manzarayı görüyordu: Buhar kusan ağaçlar ve çalılıklar. Çamların arasında, teraslı bir veya iki villa. Yağmurun altına parlayan, bir tablodaki maket bıçağı kesiği gibi dümdüz uzanan demiryolu.

İç karartıcı bir kum şeridinden başka bir şey olmayan kumsala indiler. Anaïs ürperdi. Hâlâ devam eden soğuk algınlığından. Ve ya korkudan. Aklı şimdi, fırtınalarla ve aşk iksirleriyle dolu Tristan ve Isolde² efsanesine takılmıştı...

Dikkatini topladı:

- Olay saat kaçta olmuş?
- Tanıklara göre, öğlen saatleri civarında.
- Tanık var mı?
- İki balıkçı. Onlar da kumsaldaymış, buradan yüz metre uzakta.
- Ne görmüşler?
- Bu oldukça karmaşık. Koşarak kaçan pardösülü bir adamdan söz ettiler. Sizin şüpheliniz. Mathias Freire.
- Size onun ismini mi verdiler?
- Doğru değil mi?

Anaïs üstünde durmadı; zaten karmaşık olan durumu daha da anlaşılabilir kılmamanın gereği yoktu.

- Nereden koşuyormuş?

- Kumsaldan.

- Freire, Bonfils ile karısını öldürmüş ve sonra da kaçmış olabilir mi? diye sordu Anaïs, şeytanın avukatlığını yaparak.

- Hayır. Kurbanlar uzak mesafeden vurulmuş. Zaten tanıklar, kumsala doğru koşan siyahlar giymiş iki adam görmüş. Katil olduğunu düşündükleri Freire'i yakalamak için mi koştuklarını, yoksa tam tersine onların mı katil olduğunu bilmiyorlar. Audi marka bir 4x4'e binip gitmişler. Bir Q7. Ne yazık ki plakasını bilmiyoruz.

Lanet olsun! Bunu nasıl unutmuştu? Bir önceki gün Freire ona bir plakanın fotoğraflarını vermişti. İki günden beri bir 4x4 tarafından izlendiğini söylemişti. Resimler hâlâ ondaydı...

- Daha sonra, diye devam etti jandarma, balıkçıların ifadesi karmaşık bir hal alıyor. Söylediklerine göre, bir tren geçmiş. Pardösülü adam ortadan yok olmuş. Diğer iki adam 4x4'lerine binmiş ve gitmiş.

- Sonra?

- Hiç. Herkes buharlaşmış.

Gökyüzünde boğuk bir çığlık duyuldu. Anaïs başını kaldırdı.

2. Bir Ortaçağ efsanesi. Tristan ile Isolde, Batı'nın en ünlü efsane çiftini oluşturur. Öyküleri, aşk tutkusunun önüne geçilemez gücünü dile getirir. (ç.n.)

Martılar rüzgâra karşı sekizler çizerek uçuyordu. Siyah kumsala çarparak kırılan dalgaların gürültüsü de onlara eşlik ediyordu.

- Bana atış açısından bahsedin, dedi Anaïs, ellerini ceplerine sokarak.

- Öncelikle, nişancı şu villanın terasına konuşlanmış, tam karşıdaki. Kış boyunca kimsenin oturmadığı bir ev.

Ev beş yüz metreden daha uzaktaydı.

- Söylemek istediğiniz, katillerin...

- Uzun menzilli silahlarla ateş ettikleri, evet. Gerçek bir nişancı işi.

Soruşturma yeni bir görünüm alıyordu. Borç batağındaki bir balıkçı ile karısını öldürtmek için seçkin nişancılara para ödemiş olabilir miydi?

- Karşıdan ateş edildiğinden nasıl bu kadar eminsiniz?

- Terasta kovanları bulduk.

Bu son derece mantıksızdı. Katillerin profesyonel oldukları göz önüne alınırsa, böyle bir hata yapmamış olmaları gerekirdi. Ateş ettikleri yerde bu tür ipuçları bırakmamaları. En azından... Anaïs başka bir senaryo düşündü. Katiller hedeflerini vuruyor ama üç hedeften biri -Freire- kurtulmayı başarıyor. Onu takip etmek için harekete geçiyorlar. Ve aceleyle kovanlarını unutuyorlar.

Komutanın avucunda şimdi, içinde metal parçalar bulunan plastik şeffaf bir torba vardı. Anaïs torbayı aldı ve altın parlaklığındaki kovanlara baktı. Ona hiçbir şey ifade etmiyordu. Balistik konusunda hep zayıftı. Kalibreler. Etkileri. Mesafeler. Bunlardan bir şeyler çıkarmasının imkânı yoktu.

- 12,7 mm'lik, diye açıkladı Martenot. Yüksek etkiye sahip delici mermiler.

- Bu bize katiller hakkında bilgi veriyor mu?

- Biraz. Saldırı gücü ve uzaktan yapılan atışlarda merminin hızı nedeniyle, genellikle ağır makinelerde kullanılan olağanüstü bir kalibre. Ayrıca bazı hassas silahlarda da kullanılır.

- Bu ne anlama geliyor?

- Bu 1990'lı yıllarda geliştirilmiş bir tüfek olan Hécate II'ye özgü bir kalibre. Nişancılar tarafından çok kullanılan bir silah. Neyimli bir nişancı 1.200 metre uzaktaki bir hedefi vurabilir. Ayrıca 1.800 metre uzaktaki bir aracı da durdurabilir. Bir balıkçı çifti öldürmek için son derece üstün özelliklere sahip bir alet. Bu silahın çok özel hünerlerinden bahsetmiyorum bile.

Binbaşı şaşkınlığını gizlemek için en ifadesiz ses tonunu kul-

lanıyordu. İri yapılı, kır saçlı, umursamaz tavırları olan bir adamdı, mavi parkası içinde uçak gemisindeki bir amirali andırıyordu. Anaïs çoktan anlamıştı.

- Katil bir asker olabilir mi?

- Hécate II, 1997'de Kara Kuvvetleri Teknik Birimi tarafından kabul gördü, diye belirtti Martenot. Bu bizim Balkanlar'daki savaşta nişancılara verdiğimiz cevaptı. Günümüzde jandarma acil müdahale birimleri ve polis özel timleri tarafından hâlâ kullanılıyor.

Kısa bir sessizlik oldu. Olay kesinlikle farklı bir yöne kayıyordu. Sanki her şey bir anda üçüncü bir boyut kazanmıştı.

- Başka ordular ve yabancı özel birimler de bu silahı kullanıyor, diye devam etti jandarma. Tüm bunları Rosny-sous-Bois'daki Jandarma Suç Araştırma Enstitüsü'ne yollayacağız. Böylece silahlı kuvvetlere kadar ulaşma imkânımız olur. Hécate II pazarda kolayca bulunabilecek bir silah değil. Ayrıca kullanımı da basit sayılmaz. Size bir fikir vermesi için söylüyorum, tam donanımlı olarak 17 kilo ağırlığında.

Hâlâ yağın yağmur altında Anaïs başını sallıyordu. Bu hikâyenin karmaşık olacağını biliyordu - hep bilmişti. Minotauros haline getirilen bir evsizin öldürülmesi. Cevapsız soruları olan amnezik bir adamın ortaya çıkışı. Sahte bir psikiyatrin parmak izleri... Ve şimdi de askeri bir pusuyu çağrıştıran bir katliam.

Jandarma, Anaïs'in avucundaki kovanları aldı. Başkomiser bir an tereddüt etti.

- Korkmanıza gerek yok, dedi Martenot. Sonuna kadar gidilecek, suçlular bizden olsalar bile. Akşamdan önce bu kovanlar laboratuvarında olacak. Rapor sorgu yargıcının ofisine doğru yola çıktı bile.

- Sorgu yargıcının kim olduğu belli mi?

- Claude Bertin. Bayonne Savcılığı. ETA'dan deneyim sahibi. Bu belistik hikâyelerinden kaçacak biri değil.

- Otopsi raporunu aldınız mı?

- Henüz elime geçmedi.

Anaïs yüzünü buruşturdu. Bonfils ile sevgilisinin cesetleri, Toulouse yakınlarındaki Ranguel Adli Tıp Enstitüsü'ne önceki gün akşam saatlerine doğru ulaşmıştı. Kuşkusuz Martenot sonuçları almıştı. Ve başkalarının eline geçmeden amirlerine takdim etmişti. Böyle bir bağlamda, her şey ölçülüp biçilmeli, değerlendirilmeli, analiz edilmeliydi. Belki de ordu bir karşı ekspertiz için başka bir adli tabip talebinde bulunmuştu.

Martenot'nun sesi onu kendine getirdi:

- Size bir kahve ikram edebilir miyim?

- Memnuniyetle, dedi Anaïs, gülümseyerek. Ama önce bir telefon açmam gerekiyor.

Patikadan iyice uzaklaştığıma kanaat getirince yavaşladı. Nemli bir rüzgâr esiyordu, Conante'ı aradı. Polis ilk çalışta telefonu açtı. Anlaşılan herkes tetikteydi.

- Benim, dedi başkomiser. Yeni bir şey var mı?

- Ben de seni arayacaktım.

- Benim için bir şey yapmamı istiyorum. Hemen benim eve git.

- Çiçeklerini sulamayı mı unuttun?

- Kapıcı kadından anahtarları iste. İnandırıncı olmaya çalış. Biraz geçimsizdir. Polis kimliğini göster. Başının çaresine bak.

- Evine girdiğimde ne yapmamı istiyorsun?

- Çalışma masanın üstünde bir plakanın fotoğrafları var. Kime ait olduğunu öğren ve hemen beni ara.

- Sorun değil. Biarritz'de durum ne?

Anaïs başını kaldırdı. Jandarmaların siyah silüetleri, sağanağın altında belli belirsiz görünüyordu. Yağmur damlaları raylara gürültüyle çarpıyordu. Çam ağaçları ve katırtınakları yağmurun neden olduğu pusun arasından zorlukla seçiliyordu.

- Islak. Beni aramayı unutma.

- Kaldır kıçını. Araba geldi.

Janusz zorlukla ayağa kalktı. Her tarafı tutulmuştu ve soğuktan titriyordu. Planı, araştırması, gözlem yapma stratejisi, hepsi öğle sonrasının son saatlerinde çöp olmuş, kanalizasyona karşıydı. Gün batana kadar yolları arşınlamışlar ve sonunda sabahki başlangıç noktasına dönmüşlerdi: Vieux-Port'un karşısındaki Club Pernod kemerlerinin altına. Bu aşamada, Janusz'un hayalini kurduğu tek bir şey vardı: Biraz ısınmak ve kıçını koyabileceği yumuşak bir yer.

Saat 19.00'da, Bernard bir telefon kartı çıkarmış ve 115'i, sosyal yardım merkezinin numarasını aramıştı. Her akşam özel donanımlı arabalar, evsizleri şehirdeki barınaklara götürmek için topluyordu. Hâlâ aklı başında olan bazı evsizler, gecenin soğuğu onları gebertmeden önce burayı telefonla arıyordu. Diğerleri ise, inlerinin yerini bilen devriyeler tarafından bulunuyordu. Kış aylarında, Marsilya'da sokakta uyuyan neredeyse tek bir evsiz yoktu.

Sosyal yardım elemanları, kemerlerin altında titreyen sefillere yardım etmek için Jumpy Citroën'den indi. Çoğu evsiz kamyonete binmeyi reddediyordu.

- Sokaklar benim tercihim! diye böğürüyordu içlerinden biri, çatlamış bir sesle.

Bir diğeri beceriksizce debeleniyordu. Bedeni güçsüz, bir sünger gibi yumuşaktı.

- Beni rahat bırakın! O mezara tıkmak istemiyorum!

- Mezar? diye sordu Janusz.

- Madrugue, dedi Bernard, eşyalarını toplarken. Bizim gibi herifler için en iyi yer orası.

Soğuktan ve yorgunluktan serseme dönmüş olan Janusz, sade-

ce hedefine yaklaşmakta olduğunu anlıyordu. Arabanın arka kapıları açıldı.

- Selam Bernard! diye bağırdı şoför, sürücü mahalli ile yola kabinini ayıran pleksiglas bölmenin ardından.

Diğeri sırtlan gülüşüyle cevap verdi ve leş kokulu çantalarını içeri fırlattı. Arabaya bindi. Janusz da peşinden. İçerideki koku nefesini kesti. Kir, bok, sidik, çürük... Arabanın içi leş gibi kokuyordu. Nefesini tuttu ve karanlıkta ilerledi. Dizlere, kollara çarptı, pılı pırtılara takılarak sendeledi. Sonunda oturacak bir yer buldu. Bernard gözden kaybolmuştu.

Kapılar kapandı. Jumpy yola çıktı. Gözleri karanlığa alıştı. Yeni dostlarını ayrıntılı bir şekilde görebiliyordu. Karşılıklı iki sıraya oturmuş bir düzine kadar evsiz vardı. Suratlar, bakışlar, kabuk tutmuş eller... Bütün bu iğrençlikleri gün boyunca açık havada görmek farklı bir şeydi. Kapalı bir yerde görmek ise daha farklıydı. Dışarıdan vuran ışıklarla ara sıra aydınlanan karanlığın içinde *gargoyle*'leri andıran bu suratlar, hem daha belirgin hem de daha fantastik bir gerçeklik kazanıyordu.

Çok kısa saçlı bir adam sabit gözlerle yiyecekmiş gibi ona bakıyordu. Bir diğeri, başını kollarının arasına almış, çaputlara sarılı bir taş gibi uyuyordu. Diğerlerinin yüzleri karanlıkta kalıyordu. Hiç kimuldamıyorlardı, tepkisizdiler, taşlaşmışlardı. Yere, dizlerinin üstüne çökmüş bir herif, sıradan destek olarak vücut germe hareketleri yapmaya çalışıyordu. Dokunaklı ve beceriksiz bir gayret içinde "ih-ih" diye inliyordu.

Şoförün yanında oturan bir sosyal yardım görevlisi cama vurdu:

- Jo! Hemen yerine otur!

Sporcu sendeleyerek doğruldu ve koltuğunun üstüne düştü. Yanında oturan adam ayağa kalktı. Kapkaraydı. Sanki kirden kömür gibi olmuştu. Janusz adamın kokusunu duymadı, çünkü sadece ağzından nefes alıyor ama bir yandan da pisliğin boğazına girmesinden korkuyordu. Adam çift kanatlı arka kapının önünde durdu, bacaklarını ayırdı ve kapının ortasındaki incecik oluğu hedeflemeye çabıyarak yanındaki kayıtsız insanların üzerine sıçrata sıçrata işemeye başladı.

Çabası boşunaydı, çünkü kapı kapalıydı. Sidik, araba yavaşladıkça ve fren yaptıkça ters tarafa, oturma mahalline doğru akıyordu. Cam bölmeye yeniden vuruldu.

- Hey!!! Buraya olmaz! Kuralları biliyorsun!

Adam tepki vermedi, sakın bir şekilde deposunu boşaltmaya devam ediyordu. Janusz sidik bulaşmaması için ayaklarını kaldırdı.

- Bizi durmaya mecbur etme, lanet olası!

Herif sonunda bitirdi. Sidik birikintisi içinde yürüdü. Diğerlerinin üzerine yıkıla kalka yerine kadar gitti. Yavaş yavaş sesler yükseliyordu. Öfke dolu, cansız, tekdüze, hırçın sesler... Tutarsız, deforme edilmiş, ağızda gevelenen sözcükler anlamsız, kullanılmayan, çöplük olmuş bir dilden geriye kalan bölük pörçük parçaları andırıyordu.

Bir kadın aynı şeyleri tekrarlıyordu:

- Benim adım Odile değil, benim adım Odile değil... Adım Odile olsaydı, her şey bambaşka olurdu...

Dişleri olmadığı için dudakları içeri kaçmış bir adam, sözcükleri telaffuz etmekte emiyordu:

- Dişçiye gitmem lazım... Sonra da çocuklarımı görmeye gideceğim...

Diğerleri, dayanılmaz bir kakofoni içinde şarkı söylüyordu. İçlerinden birinin sesi daha baskındı. 80'li yıllardan kalma eski bir şarkıydı söylediği: *Les Démons de minuit*.³

- Neşeli bir ortam, ha?

Bernard, Janusz'un yanına oturmuştu; Janusz şaşkın bir halde olduğundan onu fark etmemişti bile.

- Bu daha hiç. Asıl Madrugue'da göreceksin...

Araba birkaç kez durdu. Janusz dışarı baktı. Görevliler yeni döküntüleri toplarken, başka adamlar, yaşları belli olmayan anaraklı, mini etekli kadınları bir kamyonete bindirmeye çalışıyordu.

- Oropular, diye mırıldandı Bernard. Onları Jeanne-Panier'ye götürüyorlar.

Kuşkusuz bir başka barınaktı... Arabaya yeni yolcular bindi. Yer kapma mücadelesi başlıyordu. Şarkıcı, sözlerindeki ironiyi anlamadan bağıra çağıra söylemeye devam ediyordu.

- *Beni gecenin sonuna sürükleyen / gece yarısı iblisleri / Beni uykusuzluğa sürükleyen / sıkıntı hayaletleri!*

Üç genç adam, hiç konuşmadan gelip kabinin diğer ucuna oturmuşlardı. Ne sarhoş ne de pis bir halleri vardı, tam tersine gayet ayıklardı. Ancak bu, onlara dostane bir hava kazandırmıyordu. Hatta diğerlerinden çok daha tehlikeli görünüyorlardı.

- Rumenler, diye fısıldadı Bernard.

Janusz hatırladı. Bazen Pierre-Janet'ye de kabul edilirdi. Doğu Avrupa'nın sabıkalıları için Fransa'daki barınma merkezleri, Slav hapishaneleriyle karşılaştırıldığında beş yıldızlı otel gibiydi.

3. Gece Yarısı İblisleri: 1986 yılında Fransız rock grubu Images tarafından yorumlanmış ve 13 hafta listelerde kalmış, platin plak ödülü almış bir şarkı. (ç.n.)

- Onlara yaklaşma, diye ekledi Bernard. Bir yemek fişi için analarını bile öldürürler. Ama özellikle, kimlik belgelerimiz onları ilgilendiriyor.

Janusz bu üç yağmacıdan gözlerini ayıramıyordu. Onlar da Janusz'u fark etmişti: yumuşak elleri olan, diğerlerine oranla çok daha temiz, çakma bir evsiz. Bu gece saldırılacak adam. Cebinde bir avrodan daha fazla para olabilecek yalnız biri. Janusz uyumayacağına dair kendi kendine söz verdi. Ancak bacaklarının yorgunluktan tutulduğunu hissediyordu. Elini cebine sokup Eickhorn'una dokundu. Bir fetiş gibi bıçağı samsıkı tuttu.

Jumpy yavaşladı. Geliyorlardı. Sent yıkım -ya da yeniden inşa- halindeydi. Bu saatte anlamak imkânsızdı. Bir viyadük, antik bir kenti tehdit eden efsanevi bir yaratık gibi caddenin üstünden geçiyordu. Güçlü projektörlerin aydınlatığı yüksek parmaklıklar dışında her yer kapkaranlıktı. Bir tabelada ACIL BARINMA MERKEZİ yazıyordu. Bağırıp çağıran, el kol hareketleri yapan kalabalık bir grup parmaklıklara yığılmıştı. Gece yarısı iblisleri...

- Madrugue, dedi Bernard. Daha fazla dibe vuramayız. Buraya herkesi kabul ediyorlar, çocuklar dışında... Bunun ötesi mezarlık.

Janusz cevap vermedi. Gördüklerinden sarsılmış, kımıldamaz hale gelmişti. Parmaklıkların önünde, siyah üniformalı, eldivenli, bereli, sırtlarında fosforlu sarı numaralar olan adamlar girişleri kontrol ediyordu. Onların üstünde, bir binanın çatısında, kafeslerdeki köpekler gecenin karanlığında havlıyor, uluyordu. Bunlar evsizlerin köpekleri olmalıydı, ama Janusz'un aklına cehennem girişini koruyan üç başlı köpek Kerberos geldi.

- Son durak! Herkes insin!

Arabadakiler ayağa kalktı, eşyalarını aldı ve araçtan indi. Şişeler yerlere yuvarlandı. Birkaçı sidik birikintilerinin içinde parçalandı.

Şarkıcı dalga geçmeye devam ediyordu:

- Burada sadece cesetler var! Şişe cesetleri!

Yaptığı şakadan memnun bir halde, bir rugby oyuncusu gibi başını öne eğip diğerlerini itekleyerek bir protesto dalgasına yol açtı. Arabadan iniyorlardı. Yerlere yuvarlanıyorlardı. Etrafa yayılıyorlardı. Manzara, kaldırma ters çevrilmiş bir çöp sepetini çağırıyordu. Kalın ve sıcak giysileri içindeki adamlar, ellerinde temizlik araçları, evsizlerin bıraktığı pisliği temizlemeye hazır bekliyorlardı.

Parmaklıkların önü tam bir kaostu.

Bazıları market arabalarını veya çantalarını önlerinde tutarak kendilerine zorla yol açmaya çalışıyordu. Bazıları değnekleriyle

parmaklıklara vuruyordu. Bazıları ise ellerindeki bira kutularını parmaklıklara fırlatarak köpekleri tahrik ediyordu. Sosyal hizmetler görevlileri kalabalığa hâkim olmaya ve girişe doğru bir sıra oluşturmaya çalışıyordu; yarı aralık kapı, her seferinde sadece bir kişinin girmesine olanak veriyordu.

Janusz da bu karmaşanın içindeydi. Başını öne eğmiş, omuzlarının arasına çekmiş, nerede olduğunu unutmaya çalışıyordu. En azından artık üşümüyordu. Parmaklıkların tam önündeydi ve kalabalık yüzünden ezilecek gibi oluyordu. Demir çubukların arasından, avludaki ilk binaya kadar uzanan kuyruğu gördü. Kabul işlemlerinin yapıldığı bir banko aydınlatılmıştı. Çevresinde evsizler dövüşüyor, itişip kakışıyordu. Şişeler havada uçuşuyordu. Adamlar yerlere yuvarlanıyordu...

Bernard haklıydı: Daha hiçbir şey görmemişti.

- Adın?
- Michael Jackson.
- Kimlik belgen var mı?

Herif kaba bir kahkahayla cevap verdi. Bir sosyal hizmet görevlisi pire torbasını sağ tarafa doğru itekledi. Bir başkası, bankonun camlı bölmesinin önüne dikildi.

- Adın?
- Sarkozy.
- Bankonun arkasındaki adam soğukkanlılığını koruyordu.
- Kimlik belgen var mı?
- Sence? Salak herif!
- Kibar ol.
- Siktir git!
- Sonraki.

Kuyruğun yarısına gelmiş olan Janusz her ayrıntıyı gözlemliyordu. Beton binalar avluyu çevreliyordu. Tam ortada prefabrik barakalar vardı. Her blokun çevresinde dolanan evsizlere bakarak bölgelerin kimlere tahsis edildiği anlaşılabilirdi.

Prefabrik barakalarda kadınlar kalıyordu. Yaşı belirsiz bu kadın evsizlerin yanında, ağızlarında sigaralarıyla marjinal genç kızlar—yeni yetmeler—tartışıyordu. Bu cehennemin içinde sanki bir lisenin avlusundaymış gibi davranıyorlardı. Güçlü kuvvetli sosyal hizmet görevlileri tarafından kollanıyor, daha doğrusu korunuyorlardı.

Dipteki bir başka baraka Magribilere ayrılmıştı; kendi aralarında, entrikacı tavırlarla alçak sesle Arapça konuşuyorlardı. Sol taraftaki bir blok Doğu'dan gelmiş adamlara tahsis edilmişti. Gece'nin karanlığında birçok Slav dili havada uçuşuyordu.

Janusz gözlerini kısıtı, Jumpy'deki üç Rumen'i arıyordu. Ora-

daydılar, sessizce sigaralarını tütürüyorlardı. Kardeşlerini bulmuşlardı. Gözleri, sigaralarının uçlarındaki ateş gibi parlıyordu.

– Yeter artık! Yetti artık dedim!

Janusz arkasına döndü. Bir kadın kasketli bir Siyah'a hakaret ediyordu. Nénette ile Titus. Kadın toparlanmıştı. Saldıran şimdi oydu. Ama bunun sonunda, hiç de sürpriz olmayan bir şekilde yumruğu yedi. Sendeledi, sağlam koluyla karşılık vermeye çalıştı. Etraflarına çoktan bir kalabalık toplanmıştı bile. Cesaretlendirmeler, gülüşmeler birbirine karışıyordu. Titus bir yumruk daha salladı. Nénette felçli kolunun üstüne düştü. Asfalta çarpan kafasından çıkan ses, Janusz'un sabrını taşırdı. Artık bu şiddete daha fazla dayanamıyordu. Ve daha da kötüsü, bu çaresizliğe. Bu yaralarının teki bile ayık değildi.

Onu kayıt bürosundan içeri ittiler.

– Adın?

– Narcisse, dedi hiç düşünmeden.

– Narcisse, ne?

– Sadece Narcisse. Adım bu.

– Kimlik belgen var mı?

– Hayır.

Bu söz dudaklarından, tuhaf bir şekilde gerçeği ifade edercesine döküldü.

– Doğum tarihi ve yeri?

Mathias Freire'in sahte evrakında okuduğu tarihi verdi. Yer olarak da meydan okurcasına Bordeaux'yu seçti.

Bankodaki görevli başını kaldırdı ve dikkatle ona baktı:

– Sen yeni misin?

– Yeni geldim, evet.

Sosyal hizmet görevlisi camın altından, üzerinde numara bulunan bir kâğıt uzattı:

– Önce çıkışta, sol tarafta bulunan emanete uğra, eşyalarını teslim et. Sonra duşların karşındaki sağdaki binaya git. Zemin kat. Elindeki numaraya karşılık gelen odayı bul.

Arkasındaki bir evsiz ona cesaret vermek ister gibi sırtına vurdu.

– En iflah olmazların odası adamım! En iyileri!

Janusz emanet salonuna gitti. Burada da başka bir itiş kakış yaşanıyor. İnsanlar yüklü market arabalarını, çerçöp dolu çantalarını, hurda demir yüklü bebek arabalarını teslim ediyordu. Emanete bırakacak eşyası olmadığını söyledi. Görevli ona ters baktı.

– Silah yok mu? Ya da para?

– Yok.

– Duş yapmak ister misin?

– İyi olur, evet.

Adam iyice kuşkulu bakışlarla onu inceledi:

– Sonraki blok.

Banyolar ve en iflah olmazların binası, duşların tavan pencerelerinden çıkan buhar sebebiyle oldukça sıcak olan bir aralıktaydı. Janusz yeni bir bankonun önünde durdu. Ona bir havlu ile bir temizlik seti –sabun, diş fırçası, tıraş bıçağı– verdiler.

– Duştan önce, vestiyere uğra.

Kuru ve temiz giysilerin yığınlar halinde gruplandırıldığı bir depoya karşılaştı. Aklına bu giysilerin sahiplerinin çoğunun ölmüş olduğu geldi. Onun gibi bir zombi için mükemmeldi. Bir görevli bedenine uygun giysiler seçmesinde ona yardımcı oldu. Bir oduncu gömleği. Amerikanbezinden bir bahçıvan pantolonu. Bir büyükbaba yeleği. Siyah bir palto. Bir çift basket ayakkabısı –kemik gibi sertleşmiş Converse'ler– gözüne çarptı, hemen üzerlerine atladı. Gün boyunca giydiği ayakkabılar ayaklarını vurmıştı.

İkinci binaya geçti, ancak hemen soyunmadı. İçerisi ona buhar dolu büyük bir hamamı hatırlattı. Kapılar kırmızıydı. Diğer her yer ise beyaz fayans. Sol tarafta duş ve tuvalet kabinleri vardı. Sağda ise bir dizi lavabo.

Manzara burada da içler acısıydı. Sidik birikintileri içinde tuvalet kâğıdı ruloları. Yerlerde, duvarlarda kusmuk kalıntıları. Müstehcen bir alfabenin harfleri gibi yerlerde şekiller çizen bok izleri. Bilinen bir olguydu: Suyla temas, anüs kaslarını gevşetiyordu.

Buharın içinde evsizler soyunuyor, bağırıyor, inler gibi sesler çıkıyor, homurdanıyordu. Burada bir şeylere hazırlanıyorlardı. *Su işkencesine...* Kauçuk çizmeler giymiş görevliler her hareketi gözlemliyordu.

Janusz havlusunu, sabununu, yeni giysilerini göğsüne bastırarak halde bir kabin aradı. Endüstriyel temizlik maddelerinden yayılan kokular sayesinde nihayet iğrenç kokular duyulmuyordu. Ancak korkunç görüntüler hâlâ oradaydı. Üzerlerindeki paçavralar olmayınca, evsizler yarı yarıya küçülmüş görünüyordu. Gri, kırmızı, mavimsi iskeletler gibiydiler. Yaralar, kabuklar, enfeksiyonlar benekli tenlerinde iç karartıcı motifler oluşturuyordu.

Boş kabin yoktu. Lavaboların bitiminde duran bir görevli ona burada soyunmasını söyledi. Janusz reddetti. Burada giysilerini çıkaramazdı, çünkü üzerinde hâlâ pire tasmaları vardı, ayrıca onu bir bakışta ele verecek sağlıklı, yapılı bedenini –1,80 m boy

ve 78 kilo- sergilemek istemiyordu. Yanındaki para ve bıçak da cabasıydı...

Bazıları, kendilerini özenle soyan görevlilerden yardım alıyordu. Çünkü genellikle giysiyle beraber deriler de kalkıyordu. Haf-talar, aylar, hatta bazen yıllarca üzerlerinden çıkmayan bu paçav-ralar deride korkunç mutasyonlara yol açıyordu. Bir ihtiyar yan-bez, yarı et çoraplarını ağır ağır çıkarıyordu. Baldırlarında, çora-bın ilmek izleriyle iyice belirginleşmiş yaralar vardı.

- Hey sen! Burası boş!

Janusz kabine doğru yürürken buhar bulutları arasından çı-ğ-lıklar duyuldu. Bir hastabakıcı bir dizinin üzerine çökmüş, lava-boların altında hareketsiz yatan bir adamı tutuyordu. Bir diğ-e-ri su birikintileri içinde çizmelerini şaklatarak yardımına koştu.

- Hemen hastaneye gönderilmesi gerekiyor.

- Nesi var?

Görevli cevap olarak, evsizin kangrenden simsiyah olmuş ko-lunu gösterdi.

- Ne kadar gecikirsek o kadar yukarıdan kesilmesi gerekecek.

Janusz yardım teklifinde bulunacaktı ama görevli ona yeniden seslendi:

- Sen kabine giriyor musun, benim mi sokmam gerekiyor? 6 numara boş.

Janusz yürüdü. Akan düşün altında koltuk değneklerine yas-lanmış bir engelli daha gördü. Kendinden geçmiş bir diğ-e-rini bir hastabakıcı fırçayla yıkıyordu.

- Hadi! Hadi! diye bağırды bir görevli, kapılara vurarak. Bütün gece burada kalamayız!

Janusz kabine girdi, kapıyı kilitledi. Soyundu. Parasını emin bir yere koydu. Pire tasmalarını çıkardı. Bedeni suyla temas edin-ce nihayet kendini güvende hissetti. Duş başlığından fişkuran sı-cak su... Büyük bir heyecanla yıkandı, vücudunu keseledi, kuru-landı ve giyindi. Bıçağını ve parasını yeni giysilerinin kıvrımlarına yerleştirdi. Kendini temiz hissediyordu. Canlanmış. Yenilenmiş.

Bir sonraki aşama, yemekhaneydi. Avlunun dip tarafında yer alan, içinde yirmi kadar masa bulunan, duvarları muşamba kap-lı bir barakaydı. İçeriye sessizlik hâkimdi. Şarap galonları ellerin-den alınmış alkolikler için tek bir seçim vardı: Yoksunluk çekme-mek için hızla yemek yemek ve uyumak.

Sağ tarafta, self-servis yemek dağıtımının yapıldığı bir banko vardı. Janusz da kuyruğa girdi. Yemekhane tıka basa doluydu. Ve çok sıcak. Adamların pis kokusuna yemeklerin pis kokusu ka-

rışıyordu. Yanmış yağ kokusu, salona sis gibi çökmüştü. Boş bir masada yer buldu ve ne yediğine aldırmadan tabağındakileri bi-tirdi. Şimdi artık diğ-e-rleri gibiydi: Alkolden ve soğuktan harap ol-muş, yaptığı duşla gevşemiş, uyku bastırmış.

Ancak hâlâ aklını kurcalayan bir şey vardı. Kimse onu tanı-mı-yordu. Bir kez olsun, bu evsizler karargâhında kimsenin dikkatini çekmemişti. Yanlış yolda mıydı? Bunu yarın görecekti. Şu an ak-lında tek bir şey vardı: Bir yatağa gömülmek.

Diğ-e-rlerini takip etti ve en iflah olmazların blokuna ulaştı. Odalar temizdi. Dört ranzada sekiz yatak vardı. Zemin, düşmele-rin şiddetini azaltmak için -evsizler yataklarından yuvarlanıyor ya da odalarda dövüşüyordu- linolyum kaphydı. Altıki yataklar-dan birini seçti. Gerekliğinde hızla kaçabilmek için yere yakın bir yatağı tercih etmişti.

Şilte pudralı, tek kullanımlık bir çarşafı kaphydı. Yatağa yat-tı ve pelüş oyuncığını tutan bir çocuk gibi Eickhorn'unun sapını sını-sıkı kavrayarak örtünün altına girdi. Işık açık kalyordu. Kori-dorda bağırışmalar ve uğultular devam ediyordu. Herkes odaları-na yerleşiyordu.

Janusz bu gürültü patırtı içinde tek gözü açık uyuyabileceğini düşündü.

Ancak çok kısa bir süre sonra derin bir uykuya dalmıştı bile.

- Mösyö Saez? Ben Anaïs Chatelet, Bordeaux Emniyet Müdür-lüğü başkomiseri.

Kısa bir sessizlik.

- Numaramı nasıl buldunuz?

Anaïs cevap verme tenezzülünde bulunmadı. Yeniden kısa bir sessizlik.

- Ne istiyorsunuz?

Tonlaması mağrur, ancak sesi yumuşaktı. Anaïs ertesi gine ka-dar Biarritz'de kalmaya karar vermişti. Martenot'yla kahve iç-tikten sonra 4x4'ün ait olduğu şirketin telefonlarını SMS'le al-muştu. Q7, ÖDGA, Özel Denetim ve Güvenlik Ajansı adına kayıt-tydı, merkezi Bordeaux yakınlarındaki Bruges'de, Terrefort hiz-met bölgesinde bulunan bir güvenlik şirketi idi. Başkomiser şir-kete telefon açmıştı. Kimse bilgi vermek istememişti; hatta patro-nun, yani Jean-Michel Saez'in kişisel telefon numarasını vermeyi bile reddetmişlerdi.

Anaïs üstelememişti. Biarritz'de, Maréchal-Joffre Caddesi'nde-ki L'Amaia adlı küçük bir otele yerleşmiş ve araştırmasına başla-mıştı. Saez'in özel numarasını bulunca da saldırıya geçmiş, her-yarım saatte bir, herhangi bir mesaj bırakmadan cep telefonunu aramıştı.

Sonunda, saat 22.00'de adam cevap vermişti.

- Şirketinize kayıtlı, 360 643 AP 33 plakalı Audi Q7 Sline TDI bir 4x4 var.

- Evet. Ne olmuş?

Sesinde hâlâ kendini beğenmiş ve yapmacık bir ton vardı. Anaïs ona bu kasıtlı ses tonunu yedirmeye hazırlanıyordu ki saldırıya geçmek için elinde somut bir delil olmadığını fark etti.

Bir araba tarafından takip edildiğini *sanan* bir kaçağın söyledik-leri dışında.

Anaïs ılımlı davranmaya karar verdi:

- Bu araç, birkaç kez Bordeaux'da bir doktoru izlerken görül-müş. Adam bize haber verdi. Şirketinize ait bu araç tarafından iz-lendiğini düşünüyor.

- Şikâyetle mi bulundu?

- Hayır.

- İddia edilen bu takiplerin tarihleri belli mi?

Freire, Patrick Bonfils bulunduktan hemen sonra bu arabanın ortaya çıktığını belirtmişti.

- 13, 14 ve 15 Şubat 2010.

- Bu araçla ilgili elinizde başka bir şey var mı?

Ses hâlâ çok sakindi. Hatta bu konuşmanın Saez'i eğlendirdi-ği bile söylenebilirdi. Başkomiser herifin ağzını kapatma isteğine daha fazla karşı koyamadı.

- Aynı 4x4, dün, 16 Şubat'ta Guéthary kumsalında işlenmiş çif-te cinayete karışmış olabilir.

ÖDGA'nın patronu cevap olarak alaycı bir şekilde gülmeyi ter-cih etti.

- Bunu komik mi buluyorsunuz?

- Komik olan polisin çalışma şekli. Siz bu şekilde devam etti-ğiniz sürece, insanlar güven içinde yaşamak için bizim gibi insanla-ra gereksinim duyacaktır.

- Daha açık olur musunuz?

- Altı gün önce bu aracın çalındığını bildirdim. Tam olarak 11 Şubat'ta.

Anaïs sineye çekti.

- Hangi karakola?

- Bruges Jandarma Karakolu'na. Bizim şirketin yanında. Polis-ler arasındaki çekişmenin sona erdiğini düşünüyordun.

- Jandarmayla birlikte çalışıyoruz.

- Öyleyse, iletişim konusunda gerçekten bir gelişme gösterme-ye ihtiyacımız var.

Anaïs'in ağzı kurumuştu. Adamın yalan söylediğini hissediyor-du, ama şimdilik söyleyecek hiçbir şeyi yoktu. Konuşmayı soğuk-kanlılıkla sonuca bağlamaya çalıştı.

- Tüm bunları bize emniyette açıklarsınız. François-de-Sourdis Sokağı...

- Olmaz.

- Anlamadım?

- Size karşı yeterince sabırlı davrandım matmazel. Şimdi bir şeyi açıkça belirtiyim. Karakola davet edecekleriniz, şüpheliler olmalı. Şikâyetçi olanlar değil. Eğer arabamı bulursanız, ki hiç ummuyorum, işte o zaman kibarca karakola uğramam isteyebilirsiniz ve ben de bunun yararına olup olmadığını düşünebilirim. İyi akşamlar.

Anaïs bu salak herifin kendine güveni karşısında şaşkınlığa düşmüştü. Bordeaux'nun yetkilileriyle özel ilişkileri olmalıydı. İleri gelenlerle geçirilen akşamlar. Siyasi bağışlar. Her tür iltimas biliyordu. Böyle bir bataklıkta büyümüştü.

Anaïs odasında idi. Donuk renklerin hâkim olduğu odada hep ka bir çağa ait gibi görünen mobilyalar, küf ve temizlik maddesi kokusu vardı. Ölüm döşegindeki büyükannenin başında beklemek için ideal bir yer. Mumlu bezle kaplı küçük çalışma masasına oturdu ve ÖDGA hakkında topladığı bilgileri yeniden okudu.

Ajans on iki yıl önce kurulmuştu. Standart faaliyetleri vardı. Koruma ve bekçi köpekleri. Güvenlik ve gözetim elemanları. İnsanlara refakat. Lüks araç kiralama... Anaïs internet sitesini de incelemişti. Tanıtım çarpıcıydı, ancak bilgiler muğlaklıktı. Şirket bir gruba aitti ama hangisi olduğu belirtilmiyordu. Jean-Michel Saez kendini "güvenlik konusunda uzun bir deneyimi olan" biri olarak tanıyıyordu, ama bu deneyimi nereden edindiğini öğrenmenin imkânı yoktu. Referanslara gelince, şirket gizlilik nedeniyle müşterilerinin adını vermiyordu.

Anaïs bir şeyler yakalamak amacıyla, yeniden makaleleri, yorumları, eleştirileri gözden geçirmeye başladı. Bir kez daha bir sonuca ulaşamadı. ÖDGA'nın hiçbir geçmişi, müşterisi ve ortağı olmayan hayalet bir şirket olduğu düşünülebilirdi.

Le Coz'u aradı. Sesi tatsız geliyordu. Bordeaux'ya geri döndüğünden beri kaçakla ilgili uyduruk tanıklıklarla ve ipuçlarıyla ilgileniyordu. Medyanın ve yetkililerin sıkıştırması da ayrı bir konuydu: VICTOR JANUSZ NEREDEYDİ? Anaïs tüm bunlardan kaçmak için Biarritz'de kalıp kalmadığını düşündü.

- Sorgu yargıcından haber var mı?

Dünden beri öncelikli bir yakalama emrinden söz ediliyordu. Freire'in kaçması işleri hızlandırmıştı. Suçüstü yapmak artık söz konusu değildi. Elveda başına buyrukluk. Elveda özgürlük. Ve belki de elveda soruşturma...

- Hâlâ yok, dedi Le Coz. Savcılık bizi unutmuş gibi.

- Ne demezsin! Ya diğer konu?

"Diğer konu" Janusz ve kaçışydı.

- Bir şey yok. Ellerimizin arasından kaçıp gitti. Bunu kabul edelim.

Anaïs bir yandan bu duruma seviniyordu, öte yandan da en kötünün olmasından korkuyordu. Janusz hapiste daha güvende olabilirdi. Bütün kaçakların serseri bir kurşuna kurban gitme tehlikesi vardı ve üstelik onun peşindekiler profesyonel nişancıları.

- Sen neredesin?

- Büroda.

- Hâlâ formda mısın?

Le Coz soluğunu ahizeye doğru boşalttı:

- Seni dinliyorum.

Anaïs, Le Coz'dan ÖDGA'nın merkezine gitmesini ve ofiste arama yapmasını istedi. Resmen bir sorgu yargıcı atanmadığına göre, kendisi ve ekibi her türlü yetkiyi kullanabilirdi.

- Şirketin kesin bir tarihçesini istiyorum, dedi. Müşterilerinin listesini. Örgütlenme şemasını. Ait oldukları grubun ismini. Her şeyi.

- Yarın sabah mı gideyim?

- Hemen gidiyorsun.

- Ama saat 22.00!

- Karşına bir gece bekçisi çıkacaktır. İkna etmek artık sana kalıyor.

- Deversat bunu öğrenirse...

- Öğrendiğinde biz istediğimiz bilgileri almış olacağız. Önemli olan da bu.

Le Coz cevap vermedi. Sihirli sözcüğü bekliyordu.

- Ben seni korurum.

Az çok ikna olan Le Coz boyun eğdi. Başkomiser önce tereddüt etti, sonra emniyet amirini şahsen aramaya karar verdi. Özel numarasından.

- Aramanızı bekliyordum, dedi adam, ciddi bir ses tonuyla.

- Ben de sizden haber bekliyordum.

- Size söyleyecek yeni bir şeyim yok.

- Emin misiniz?

Deversat boğazını temizledi:

- Bir sorgu yargıcı atandı.

Anaïs'in yüreği hop etti. Soruyu öylesine sormuştu ve bir bu merang şiddetiyle ona geri dönmüştü.

- Adı ne?

- Philippe Le Gall.

Daha kötüsüne düşemezdi. Yargıcılık okulundan yeni mezun ol-

muş, ondan olsa olsa birkaç yaş büyük biriydi. Onunla daha önce de bir kez çalışmıştı. Outreau davasındaki yargıca benziyordu. Onun gibi sınıf birincisi. Onun gibi genç. Onun gibi tecrübesiz.

- Beni davadan alacaklar mı?

- Bu benim yetkimde değil. Bu konuda Le Gall'i ikna etmek size düşüyor.

- Bu dosyada bana eleştiri getirebilecek bir şey yok.

- Anaïs, siz bir cinayeti soruşturuyorsunuz. Kuşkusuz Bask Ülkesi'ndeki iki cinayetle bağlantılı. Şu an itibarıyla, herhangi bir sonuca ulaşamadınız. Yaptığınız tek somut şey, tek şüphelimizi elinizden çıkarmak.

Anaïs davadaki ilerlemeleri düşündü. Kurbanın kimliğini saptamıştı. Bir tanığın -veya şüphelinin- kimliğini belirlemişti. Katilin *modus operandi*'sini deşifre etmişti. Üç gün için hiç de fena değildi. Ama Deversat haklıydı: Sadece işini yapmıştı. Büyük bir ciddiyetle, ama dâhice değil.

- Başka bir şey daha var, diye ekledi emniyet amiri.

Anaïs ürperdi. Hep kapının önüne konmayı bekliyordu. Kadın olduğu için değil, genç olduğu için değil; ama iki yüzden fazla siyasi tutuklunun katili olarak kabul edilen Şili celladı Jean-Claude Chatelet'nin kızı olduğu için.

Ama Deversat başka bir yerden vurdu:

- Öyle görünüyor ki şüpheliyle senlibenlisiniz.

- Ne? Bunu kim söyledi?

- Önemli değil. Soruşturma dışında Mathias Freire'le görüşünüz mü?

- Hayır, diye yalan söyledi Anaïs. Onu bir kez, bir hastayı sormak için hastaneye gittiğimde gördüm. Patrick Bonfils'i.

- İki. Onun evine de gittiniz, 15 Şubat akşamı.

- Siz... siz beni takip mi ettiriyorsunuz?

- Elbette hayır. Sadece bir rastlantı. Bizim çocuklardan biri arabanızı Mathias Freire'in evinin önünde görmüş.

- Kim?

- Boş verin.

Herkes pislikti. Herkes muhbirdi. Polisler en kötüleriydi. Casusluk onların kötü alışkanlığıydı. Onların doğal ortamıydı. Ifade siz bir sesle konuştu:

- Onu bir kere daha sorguladım, doğru.

- Saat 23.00'te mi?

Anaïs cevap vermedi. Artık neden soruşturmadan alınacağını biliyordu. Gözleri doldu.

- Dava hâlâ benim mi, değil mi?

- Davada ne durumdasınız?

- Yarın sabah Guéthary'li maktullerin evinde yapılacak detaylı bir aramaya katılmam gerekiyor.

- Orada olmanız gerektiğinden emin misiniz?

- Öğlene doğru dönerim. Mathias Freire'in arahasının olay mahallinde bulunduğunu hatırlatırım.

- Jandarma kabul etti mi?

- Sorun yok.

- Öğleden önce polis merkezinde olun. Sorgu yargıcı yarın öğleden sonra sizi görmek istiyor.

- Sözlü sınav mı?

- Nasıl isterseniz öyle adlandırabilirsiniz. Sizi görmeden önce, tüm davanın ayrıntılı bir raporunu istiyor. Bir sentez. Umarım uykunuz yoktur, çünkü raporun yarın sabah e-posta yoluyla elinde olmasını istedi.

Deversat tam telefonu kapatıyordu ki Anaïs sordu:

- ÖDGA şirketini biliyor musunuz?

- Şöyle böyle. Neden?

- Arabalarından biri olayda kullanılmış olabilir.

- Hangi olayda?

Bağlantıları biraz zorladı:

- Kumsal katliamı. Bu şirket hakkında ne biliyorsunuz?

- Chartrons'daki bir soygun sebebiyle onlarla anlaşmazlığa düşmüştü. Şirketin koruması altındaki bir malikâneydi. Bana göre, bir grup rezil aptal. Eski askerler. Onlarla temasa geçtiniz mi?

- Müdürleriyle, evet. Jean-Michel Saez.

- Ne söyledi?

- Olaydan önce arabanın çalındığını. Kontrol edeceğim.

- Dikkatli olun. Hatırladığım kadarıyla yüksek mevkilerde bağlantıları var.

Anaïs, Le Coz'u düşündü: Doğrudan savaşa gidiyordu. Basit tahminlerden yola çıkarak yapılan yasadışı bir arama. Ama yine de ona telefon etmemeye karar verdi. Bu bilgiler gerekliydi. İçgüdüleri buradan bir şeyler çıkabileceğini fısıldıyordu. Sonra, bunun olumsuz sonuçlarına katlanması gerekecekti...

Bir kahve almak için aşağı, lobiye indi, sonra koşar adımlarla yeniden odasına çıktı. Mac'inde yeni bir dosya açtı ve raporunu yazmaya başladı. Her şeye rağmen bu, soruşturmasıyla ilgili bir durum saptaması yapmak için iyi bir fırsattı.

Duyduğu ağrıyla sıçrayarak uyandı.

Acı, bağırsaklarına yayılıyordu. Yakıcı sancı kasıklarından başlıyor ve kaburgalarına kadar çıkıyordu. Ağrı dalgası omurlarını parçalayacakmış gibi sırtına da vuruyordu.

Gözlerini açtı. Işıklar sönmüştü. Bulunduğu kata tamamen sessizlik hâkimdi. Ne oluyordu? Karnındaki korkunç gürültü bir tür cevaptı. Bu gürültüye anüs çevresindeki bir yanma eşlik ediyordu. İshal. Gün boyunca içtiği köpek öldürenin sonucu. Ya da sadece basit bir gastroenterit. Veya daha da basit olarak korku. Dünden beri ona musallat olan ve şimdi bağırsaklarında patlak veren korku.

Ellerini karnına bastırarak yan döndü ve ayaklarını yataktan aşağı sarkıttı. Başı dönüyordu. Bacakları titriyordu. Acil olarak yapması gereken tek şey vardı: Tuvalete gidip rahatlamak. İki büküm bir halde bıçağını cebine soktu ve sendeleyerek yatakhane'nin kapısına doğru gitti. Her adımda sancı biraz daha artıyordu.

Kapı pervazına tutunarak eşikte durdu. Koridorun girişinde tuvaletleri gördüğünü hatırladı. Ancak oraya kadar gidebilir miydi, bundan emin değildi...

Duvardan destek alıp kolunu karnına bastırarak karanlığın içine daldı. Öksürmeler. Osurmalar. Horlamalar. Banyoların bulunduğu yere kadar ulaştı. Bir gece *corrida*'sıyla karşılaştı. İki görevli, iki eliyle bir musluğa sımsıkı tutunmuş bir adamı zapt etmeye çalışıyordu. Janusz sadece adamın gözlerini gördü. Delice bakan gözler. Dikkatini sadece sımsıkı kavradığı musluğa veren adamı kimledemiyordu, bağırıyordu. İki görevli de aynı şekilde, sadece var güçleriyle onu geri çekmeye çalışıyordu.

Bu kargaşa ortamında ihtiyacını gidermek söz konusu olamazdı.

Duşlar. Orada da tuvaletler vardı. Camlı kapıyı itti. Sağa döndü. Kendini avluda buldu. Soğuk hava bir an nefesini kesti. Her şey taş kesmişti. Birinci blokun çatısındaki köpekler bile sakinleşmişti.

Janusz'un saatin kaç olduğundan haberi yoktu. Gecenin ortaları olmalıydı. Veya sancısının ortaları. Ayaklarını sürüye sürüye yürüyerek, toplum dışına itilmişlerin binasına ulaştı. Duşların bulunduğu bölüm karanlıktı. Kırmızı kapıları, beyaz fayansları gördü. Her yer temizlenmişti. İçeride yoğun bir çamaşır suyu kokusu vardı. Bir kapıyı itti. Doluydu. Güçlü inlemeler ve osuruk gürültüleri geliyordu.

Bir sonraki kabin boştu. Hiç düşünmeden kapıyı açtı. Beceriksizce içeri daldı ve arkasını döndü. Pantolonunu indirdi. Kapıyı kilitleme gereği duymadan klozete oturdu. İshal makatını delip geçiyordu.

Rahatlananın etkisiyle soluğu kesildi.

Duyduğu zevkle gözlerini kapattı. İçi boşalıyordu. Çektiği azaptan kurtuluyordu. Hâlâ devam eden sancıya rağmen yine de bir mutluluktı.

Gözleri kapalı, diğer kabinden gelen ve kendisinden çıkan sefil seslere karışan gürültüler duydu. Artık aynı durumdaydılar. Bok arkadaşları. Bir sırrı paylaşan suç ortakları. Bu ishal onun ilk savaşıydı.

Bir anda donup kaldı.

Tam karşısında biri vardı.

Başını kaldırmadan gözlerini açtı. Cilalı Weston'lar,⁴ Converse'lerinin birkaç santimi ötesinde duruyordu. Panikledi, ne olduğunu anlamaya çalıştı. Kapıyı kapatmamıştı. Adam içeri süzül-müş, sonra arkasından kapıyı kapatmıştı. Tüm bunlar kendini kaybetmiş bir halde sıçarken olmuştu.

Janusz hiçbir şey yokmuş gibi davrandı. İlk aklına gelen Ru-menler oldu, ama Weston'lar bu varsayımı örtüşmüyordu. Ya-vaşça başını kaldırdı. Giysinin, dar, düzgün kesimli pantolonu ün-lü İtalyan markalarını andırıyordu.

Birkaç santimetre daha yukarı baktı ve elleri gördü. Davetsiz misafirin elinde plastik bir kablo bağı vardı. İç kısmı tırtıklı, kilitli bir kablo bağı. Dünyadaki bütün işçiler tarafından kullanılan bir kelepçe. Bunu nereden biliyordu?

Janusz sağ elini boynuna götürdü. Kablo bağı boynuna geçmiş-

4. 1891 yılında Fransa'nın Limoges kentinde kurulmuş, başta ayakkabı olmak üzere deri kemerler, çantalar üreten firma. (ç.n.)

ti. Bağ, avucuna gömüldü. Parmaklarıyla kablo bağı yakaladı ve boğazını sıkmasını engelledi. Katil başka bir pozisyon almaya çalışırken Janusz ayaklarının üstünde sıçradı ve başıyla saldırganın çenesine vurdu. Adam büyük bir acıyla sarsıldı. Boğuk bir çığlık atarak klozetin üstüne devrildi.

Saldırgan kablo bağı bırakmıştı. Sendeleyerek kapiya çarptı. Janusz pantolonunu çekmeye çalışmadı. Sol eliyle –sağ eli hâlâ boynundaydı– katili kapiya doğru itti.

Sonuç alamadı. Kapının içeri doğru açıldığını hatırladı. Sürgü kolunu yakaladı ve çekti. Kendini toparlayan hasmının kapatmaya çalıştığı kapı aralandı.

Janusz bağırdı:

–IMDAT!

O anda, tam o anda, hayatının sadece bir klik sesine bağlı olduğunu anladı. Karşısında, kapıdan biraz uzakta, elinde otomatik bir tabanca olan ikinci bir adam duruyordu. Çakan bir flaş gibi, adamı tanıdı. Fleming semtindeki heriflerden biriydi. Guéthary kumsalındaki katillerden biri.

Siyahlı adam kolunu ona doğru kaldırdı:

–IMDAT!

İlk adam diğerinin görüş alanını kapattı. Sendeleyerek dışarı çıktı, hâlâ yüzünü tutuyordu. Janusz ayağını kaldırdı ve bir topuk darbesiyle kapiyı yeniden kapattı. Yüzünü kollarının arasına alarak klozetin üzerine büzüldü, bir yandan da bağırmaya devam ediyordu:

–IMDAT!

Hiçbir şey olmadı. Ne patlama ne kurşunların vınlaması ne de acı. *Hiçbir şey*. Kapının diğer tarafında kimse yoktu, bunu hissediyordu.

Janusz serbest eliyle çabucak kışını sildi ve hızla pantolonunu çekti.

Boğazlanan bir domuz gibi hâlâ bağırmaya devam ediyordu:

–IMDAT!

Avluda koşuşturmalar duyuldu. Yardımına geliyorlardı. Sinirli bir kahkaha atmadan önce sifonu çekti. Yaşıyordu. Dişlerinin ve sol elinin yardımıyla sağ elinin parmaklarını kablo bağına, altından kurtararak kabinden çıktı. Boynundaki bağı gömleğinin yakasının altına gizlemeyi düşünecek kadar akli başındaydı. Saldırıya uğradığını söyleyemezdi.

Çarpan bir kapının sesiyle arkasını döndü, henüz geçmiş olan paniği yeniden nüksetmişti. Kupkuru bir kafa, peygamberlere

has bir sakal belirdi. Sırrını paylaştığı yan komşusundan başkası değildi.

Janusz her şeyin yolunda olduğunu belirten bir hareket yaptı ve pantolonunun düğmelerini ilikledi. Sağ eli kansız kalmıştı ve acıyordu. Bir lavaboya eğildi ve yüzüne su çarptı. Cebine koyduğu bıçağının sapını hissetti. Kullanmak aklına bile gelmemişti. Onu tamamen *unutmuştu*.

– *Te gusta?*⁵

Gözleri yuvalarından pörtlemiş mahkûm cevap olarak bir çığlık attı. Bir ekartörle –Birinci Dünya Savaşı’ndan kalma, antika çelik bir alet– açık tutulan ağzından nefes alıyordu.

– *Te gusta?*

Adam başını sallamaya çalıştı, ancak onu koltuğun arkasına bağlayan meşin kayış hareket etmesine mâni oluyordu. Ağzından kan geldi. Suratı kırılmış kemik ve kıkırdak yığınından farksızdı.

Gözlerini işkencecisinin eline sarılı yilandan ayıramıyordu.

– *Te gusta?*

Bu, Arjantin bataklıklarından getirilmiş bir su sürüngeni olan *nacanina*’ydı.⁶ Siyah renkli, sarı hareleri olan bir yılanı, zehirli değildi, ancak sinirlendiğinde boynunu bir kobra gibi şişirebiliyordu.

Mahkûmun ağzına birkaç santimetre uzaktaydı. Adam açığına gırtlakla homurdandı, uludu, kıpırdandı. Yılan eğildi, büküldü, gerildi. Üçgen kafası ışık çaldı ve tutuklunun dudaklarına çarptı. Hayvan ürktü, gizlenecek bir yer bulmak, nemli, aşına olduğu bir yere girmek istiyordu...

– *TE GUSTA?*

Adam yeniden uludu, ancak çığlığı bir anda kesildi. İşkencecinin eli yılanı adamın ağzına soktu. Sürüngen yemek borusunun içine kayarcasına girdi, gizlenecek bir yer bulduğu için çok mutluydu. Bir metre uzunluğundaki kas, pul ve ılık kan yığını, anında boğulan kurbanın gırtlakında kayboluyordu.

5. Hoşuna gidiyor mu? (ç.n.)

6. Yalancı su kobra olarak da bilinen bir tür yılan. (ç.n.)

Anaïs bağırarak uyandı.

Odasının sessizliği soluğunu kesti. Her yer kapkaranlıktı. Neredeydi? Babasının sesi hemen yakınında çınlıyordu. *Te gusta?* Yılanın ışığı hâlâ odanın içindeydi. Hiçkırık tuttu, sonra hıçkırarak ağlanmaya başladı. Beyni karıncalanıyordu. Karanlıkta bastonu, asimetrik ayakkabıları fark etti... Babasının odası...

Hayır. Otel odası. Biarritz. Soruşturma. Tüm bunlar ona belli belirsiz bir teselli oldu. Ancak rüya hâlâ odadaydı. Ekartör çenelelerini acıtiyordu. *Nacanina* boğazının içinde kimlikti. Öksürdü. Boynunu ovaladı.

Bilinci yerine geldi. Ve anıları da.

Anıları gecelerinden besleniyordu. Başucu komodininin üstünde duran saatine uzandı. Saatin kaç olduğuna değil, tarihe baktı 18 Şubat 2010. Topal’ı unutması gerekiyordu. Artık küçük bir kız değildi. Bir kadındı. *Bir polis.*

Odanın sıcaklığı dayanılır gibi değildi. Elektrikli radyatöre bakmak için doğruldu, ancak çarşafı yapışıp kaldı. Terlemiş miydi? Anaïs komodinin üstündeki lambaya uzandı ve yaktı.

Yatağı kan içindeydi.

Hemen anladı. Kolları. Yaralanmış, kesilmiş, parçalanmış kolları. Etleri, dudak gibi açılmıştı. Sekiz yıldan beri bu yaralara dokunmamıştı. Ve işte şimdi, uykusunda bunu yeniden yapıyordu... Göğüs kafesi, yaşamsal fonksiyonlarının aniden yok olmasıyla sışkimasaydı hıçkırık hıçkırık ağlayabilirdi. Polis mantığı. Bunu neyle yapmıştı? Suç aleti neredeydi? Örtülerin içinde, kanlı kıvrımlar arasında bir cam parçası buldu. Başını kaldırıp pencereye baktı. Sağlamdı. Banyoya gitti. Vasistas kırılmıştı. Her yer cam kırığı içindeydi.

Banyo havlusunu aldı ve çıplak ayaklarını korumak için yere attı. Lavaboya yaklaştı. Alışkanlık haline gelmiş davranışları hatırladı. Kolları için soğuk su. Yaraların üstüne tuvalet kâğıdı. Bu, kanamayı durdurmak için iyi bir yöntemdi. Camı yanmıyordu. Hiçbir şey hissetmiyordu. Doğruyu söylemek gerekirse, kendini iyi hissediyordu, her zaman olduğu gibi...

Yaraları dezenfekte etmek için parfümünü kullandı ve koluna tuvalet kâğıdı sardı. Son derece sembolikti: Boku temizlemek için tuvalet kâğıdı.

Öfkeyle odaya döndü ve çarşafı, yatak örtüsünü, yorganı topladı. Hepsini dürüp yatağın ayakucuna koydu. Suçunun kesin kanıtları. Durdu. Kâbusundaki sesi –babasının sesi– yeniden duyuyordu: *Te gusta?*

İşte bu yüzden kendini yaralıyordu.

Ona tiksinti veren bu kanı temizlemek istiyordu.

Ait olduğu soyundan kendini koparmak.

Temiz şiltenin üstüne oturdu, sırtını duvara dayadı, topladığı bacaklarını kollarıyla sardı. Tecrit hücreesindeki bir deli gibi öne arkaya sallanıyordu.

Alçak sesle, İspanyolca dua ediyordu. Gözleri sabit, kafasının içi boş, sallanarak aynı cümleleri yineliyordu:

Padre nuestro, que estás en el cielo

Santificado sea tu Nombre

Venga a nosotros tu reino

Hágase tu voluntad en la tierra...⁷

Saat 07.30, kalk borusu çaldı. Herkes yemekhaneye yöneldi. Çabuk! Çabuk!

Janusz da onları takip etti. Tüvalettaki olayın ardından yardım gelmişti. Onu tedavi etmişlerdi; verdikleri bir Imodium hâpi ishali durdurmuştu. Olay hakkında ifade vermişti. Saldırını abartmamış, evsizler arasındaki basit bir kavga olduğunu söylemişti. Görevliler aptal değildi. Rumenlerden şüpheleniyorlardı. Janusz onlar olmadığına dair yemin etmişti. Onu yatmaya yollamışlar ve ertesi gün barınma merkezi müdürü –ve şüphesiz polisler– huzurunda yeniden sorgulanacağını söylemişlerdi. Bir daha uyuyamamıştı. Şık kostümlü katiller. Kablo bağı. Namludaki susturucu. Onu nasıl bulmuşlardı? Biarritz'den buraya kadar onu izlemişler miydi? Barınma merkezindeki biri mi onu tanınıştı? Kim?

En azından bu gece bir soruya cevap bulmuştu. Guéthary'deki saldırıdan beri kendisinin de hedefte olup olmadığını düşünüyordu. Artık şüphesi kalmamıştı: O da listedeydi.

Sabah erkenden sıvışmaya karar vermişti. Başka sorulara cevap vermesi mümkün değildi. Medeni dünyayla ve özellikle de polisle yeniden ilişki kurması söz konusu olanazdı. Belki de fotoğrafı karakollara, barınma merkezlerine, aşevlerine, Janusz'un görülebileceği her yere gönderilmişti. Tüymesi gerekiyordu. Hem de acilen.

Barınma merkezinin kapıları saat 08.30'da açılıyordu. Gözünü kahvesine ve önündeki ekmek parçasına dikmiş düşünürken, yemekhanede tuhaf bir kıpırdanma oldu. Masada yanında oturan adam titriyordu. Bir başkası, dört sıra uzaktaki biri de. Yan masada oturan bir diğeri çok daha güçlü bir şekilde titriyordu. Sarsıntılar, titremeler, tıkırtılar gitgide artıyordu. Tüm salon sanki korkunç bir sarsılmanın etkisi altındaydı.

7. Ey göklerde olan Babamız / İsmi mukaddes olsun / Melekûtun gelsin / Gökte olduğu gibi yerde de senin iraden olsun. (Matta, 6: 9-10)